EMMA STRAUB

SOARE ȘI NORI ÎN MALLORCA

„O carte de o prospețime excepțională“

Irish Times

Familia Post, din Manhattan, pleacă într-o vacanță de două săptămâni în insula spaniolă Mallorca. Planificarea minuțioasă a sejurului, decorul paradiziac al locului, cu plaje și munți, cazarea într-o vilă somptuoasă promit evadarea din viața de acasă, plină de tensiuni gata să răbufnească. Dar promisiunea e una, iar realitatea – cu totul alta. O combinație savuroasă de tipuri umane și personalități diferite, reunite sub același acoperiș.

„Savuroasă... fascinantă... prilej pentru o lectură încântătoare și, în egală măsură, plină de substanță, datorită stilului intuitiv, subtil, inteligenței și talentului autoarei sale."

People

ISBN 978-606-776-154-2

EMMA STRAUB

SOARE ȘI NORI ÎN MALLORCA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STRAUB, EMMA
Soare și nori în Mallorca / Emma Straub; trad.: Laura-Monica Cibotariu prin Lingua Connexion. – București: Editura RAO, 2016
ISBN 978-606-776-154-2

I. Cibotariu, Laura-Monica (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

EMMA STRAUB
The Vacationers
Copyright © Emma Straub, 2014
Toate drepturile rezervate

Prezenta ediție a fost publicată
prin înțelegere cu Riverhead Books,
o divizie a Penguin Group LLC,
companie a Penguin Random House

Traducere din limba engleză
Laura-Monica Cibotariu
prin LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2014
pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-776-154-2

Pentru River și o viață
întreagă de vacanțe în familie

De fapt nu este atât vorba de a călători, cât de a evada: care dintre noi nu tânjește să-și aline o suferință sau să se elibereze de un jug?

GEORGE SAND,
„O iarnă în Mallorca"

Voi fi insula pustie
Ce-ți va reda libertatea
Voi fi vulturul
pe care-l vei prinde și-l vei devora

THE MAGNETIC FIELDS,
„Desert Island"

ZIUA ÎNTÂI

Plecarea părea întotdeauna o surpriză, indiferent câtă vreme priviseră datele încercuite în calendar. Jim își făcuse valiza în seara dinainte, dar acum, când mai avea doar puțin până la ora plecării, ezita. Își luase destule cărți? Păși înainte și înapoi prin fața bibliotecii din biroul său, trăgând câteva romane de cotor, apoi strecurându-le la loc printre celelalte. Își împachetase pantofii de alergare? Dar crema de ras? În altă parte a casei, soția și fiica sa puteau fi auzite cum, cuprinse de o panică asemănătoare, alergau în sus și în jos pe scări, ținând în mână vreun obiect dintre cele uitate unul peste altul lângă ușă.

Erau lucruri și pe care Jim le-ar fi scos din bagajele sale, dacă ar fi fost posibil: ultimul an din viața lui și cei cinci de dinaintea acestuia, cu toate neajunsurile lor; felul în care Franny îl privea pe deasupra mesei în timpul cinei; senzația pe care o avea în legătură cu propria persoană pentru prima dată în trei decenii și cât de mult își dorea să rămână acolo; golul care avea să îl aștepte după întoarcerea cu avionul, zilele anoste care aveau să urmeze și pe care va fi nevoit să le umple și să le tot umple, la nesfârșit. Jim se așeză pe scaunul de la biroul său, așteptând să apară cineva și să-i spună că era nevoie de el în altă parte.

*

Sylvia aștepta în fața casei, privind cu atenție în lungul străzii 75, către Central Park. Părinții ei erau genul care credeau că un taxi avea să apară întotdeauna chiar în momentul când aveau nevoie de el, mai ales în weekendurile din timpul verii, când în oraș nu era trafic mai deloc.

Sylvia își spuse că era un nonsens. Singurul lucru mai rău decât a-și petrece cu părinții două din ultimele șase săptămâni de vacanță, înainte de a pleca la colegiu, ar fi fost să piardă avionul și să fie nevoită ca într-una dintre acele ultime nopți să doarmă în șezut într-o sală de așteptare din aeroport, având drept unică sursă de confort o banchetă pătată. Așa că se hotărî să cheme ea însăși un taxi.

Nu era vorba c-ar fi vrut să rămână toată vara în Manhattan, care se transforma într-un adevărat crater de beton încins. Ideea de a merge în Mallorca o tenta, teoretic: era o insulă care promitea valuri line și brize mângâietoare, un loc în care își putea exersa spaniola, la care se descurcase destul de bine în timpul liceului.

Niciunul – dar absolut niciunul – dintre cei care absolviseră odată cu ea nu făcea nimic altceva toată vara decât să dea petreceri la propria locuință atunci când părinții săi plecau la Wainscott sau Woodstock ori în alte localități cu case acoperite cu șindrilă, folosită special pentru un aspect pitoresc. Sylvia le văzuse destul fețele în ultimii optsprezece ani și abia aștepta s-o șteargă de acolo.

Da, desigur, alți patru tineri din clasa ei mergeau la Brown, ceea ce însă nu însemna că era nevoită să le mai vorbească vreodată dacă nu avea chef, și tocmai asta

urmărea ea. Să-și găsească prieteni noi. Să înceapă o viață nouă. Să se afle, în sfârșit, într-un loc în care numele Sylvia Post să nu mai fie însoțit de suita de fantome ale fetei de șaisprezece, de doisprezece sau de cinci ani, un loc în care să se desprindă complet de părinții și de fratele ei, pentru a exista, pur și simplu, ca un astronaut plutind în spațiul cosmic fără a fi stânjenit de gravitație. Dacă se gândea mai bine, și-ar fi dorit să-și petreacă toată vara în străinătate. Trebuia însă să suporte toată luna august acasă, când petrecerile de despărțire, cu lacrimi și disperare, aveau să atingă – cu siguranță – punctul culminant. Sylvia nu avea de gând să plângă.

Un taxi cu lumina verde aprinsă se ivi de după colț, înaintând încet către ea și hurducându-se din cauza găurilor din asfalt. Sylvia ridică iute o mână în aer, formând cu cealaltă numărul de telefon de acasă. Sună de mai multe ori, dar fără rezultat. Telefonul încă mai suna când taxiul opri în dreptul ei. Părinții ei erau în casă, făcând Dumnezeu știa ce. Sylvia deschise portiera taxiului și se sprijini pe bancheta din spate.

– Mai așteptați un minut, zise ea. Îmi cer scuze. Părinții mei trebuie să apară dintr-un moment într-altul. Făcu o pauză, apoi continuă: Sunt îngrozitori, ce-i drept.

Acest lucru nu era întotdeauna adevărat, dar acum era, iar ea nu se sfia să o spună răspicat.

Șoferul încuviință din cap și porni aparatul de taxare – fericit, în mod evident, să stea acolo și o zi întreagă dacă ar fi fost nevoie. Taxiul ar fi putut bloca traficul, dar nu era aglomerat deloc în acele momente. Sylvia era singura persoană din oraș care părea să se grăbească. Apăsă tasta de reapelare, iar tatăl ei răspunse imediat de această dată.

– Haideți odată! făcu ea înainte ca el să spună ceva. A venit taxiul.

– Mama ta nu se grăbește deloc, spuse Jim. Ieșim în cinci minute.

Sylvia închise telefonul și se strecură pe bancheta din spate a taxiului.

– Trebuie să apară, zise.

Se lăsă pe spate și închise ochii. Realiză că o șuviță din părul ei se lipise de banda adezivă care ținea laolaltă părțile dezmembrate din spătarul banchetei. Exista posibilitatea ca doar unul din părinții ei să iasă din casă, iar asta ar fi fost culmea, o poveste semănând a telenovelă ieftină, fără vreo rezolvare satisfăcătoare. Aparatul de taxat se auzea ticăind, iar ei doi așteptau în tăcere – Sylvia și șoferul de taxi. Trecură zece minute interminabile. Când în cele din urmă Franny și Jim ieșiră grăbiți din casă, claxoanele mașinilor adunate acum în spatele taxiului începură să protesteze asurzitor, ca în coloana unei procesiuni triumfale. Franny alunecă pe bancheta din spate, lângă fiica ei, iar Jim se așeză în față, cu genunchii acoperiți de pantalonii kaki proptiți în bordul mașinii. Sylvia nu era nici prea fericită, dar nici prea tristă să-i aibă pe ambii părinți cu ea în taxi, însă se simțea ușurată, deși nu ar fi recunoscut asta cu voce tare.

– *On y va!*[1] zise Franny, trăgând portiera după ea.

– Asta e în franceză, spuse Sylvia. Noi mergem în Spania.

– *Andale!*

Franny transpirase deja și începu să-și facă vânt cu toate cele trei pașapoarte, ridicând brațele. Purta costumul

[1] Să mergem! (n.tr.)

de voiaj, pe care-l păstra cu grijă pentru călătoriile cu avionul sau cu trenul în toate colțurile lumii: o pereche de pantaloni negri mulați, o tunică neagră din bumbac, lungă până la genunchi, și o eșarfă vaporoasă care să-i țină de cald în avion. Atunci când Sylvia o chestionase odată pe Franny despre obiceiurile sale neschimbate din timpul călătoriilor, aceasta îi spusese printre dinți:

– Cel puțin eu nu călătoresc cu o sticlă de whisky la îndemână, ca Joan Didion.

Când lumea o întreba ce fel de scriitoare era mama ei, Sylvia obișnuia să răspundă că aceasta era ca Joan Didion, dar mult mai entuziastă, sau ca Ruth Reichl, dar cu o problemă de atitudine. Nu-i povestea însă mamei ei nimic din toate astea.

Taxiul țâșni înainte.

– Nu, nu, nu, făcu Franny, repezindu-se către geamul despărțitor din plexiglas, trebuie să faceți la stânga, apoi iarăși la stânga, pe Central Park West. Vrem să ajungem la aeroport, nu în New Jersey. Mulțumesc. Se lăsă din nou pe spătarul banchetei. Ce oameni! zise ea încetișor și apoi tăcu.

Nimeni nu mai spuse nimic tot restul drumului cu taxiul, precizând doar ce companie aeriană aleseseră pentru zborul spre Madrid.

Sylviei îi plăcuse mereu să meargă cu mașina până la aeroport, pentru că asta însemna să străbată o parte cu totul diferită a orașului, la fel ca Hawaii față de restul Statelor Unite. Erau case izolate, garduri din plasă de sârmă, terenuri abandonate și copii care circulau cu bicicleta pe stradă. Părea genul de zonă în care oamenii pot merge doar cu mașina, un loc care o înspăimânta de-a dreptul

pe Sylvia. Pentru ea, a deține o mașină era ceva ce vedeai numai în filme. Părinții ei avuseseră una când ea era mică, dar aceasta devenise din ce în ce mai costisitoare și mai uzată în garaj, așa că o vânduseră în cele din urmă, atunci când Sylvia era prea tânără ca să poată aprecia ce lux reprezenta un autoturism. Acum, ori de câte ori se întâmpla ca Franny sau Jim să stea de vorbă cu cineva care avea mașină în Manhattan, reacționau îngroziți, în tăcere, ca niște oameni hărțuiți de manifestările unei persoane cu tulburări psihice la un cocktail.

*

Jim își făcu plimbarea zilnică în jurul Terminalului 7. El mergea pe jos sau alerga timp de o oră în fiecare dimineață și nu vedea de ce ziua aceea ar fi fost o excepție. Era ceva ce el și fiul lui aveau în comun – nevoia de a-și mișca trupurile, de a se simți puternici.

Franny și Sylvia erau destul de mulțumite să lenevească fără a fi deranjate de cineva, să se tolănească pe sofa cu o carte în mână sau să privească la un nenorocit de televizor cu volumul la maximum. Jim putea auzi cum mușchii lor începeau să se atrofieze, dar apoi, ca prin minune, aceștia puteau încă să funcționeze și chiar o făceau – atunci când erau motivați corespunzător. Traseul obișnuit al lui Jim era prin Central Park, până sus, la bazin, pe urmă de-a curmezișul și înapoi prin partea estică a parcului, făcând un ocol pe la hangarul pentru bărci, în drum spre casă. Terminalul nu avea asemenea decor – trebuia să recunoască – și nici viețuitoare sălbatice, excepție făcând câteva păsări buimace care reușiseră să se strecoare în

interior și erau acum captive în aeroportul JFK pe vecie, ciripindu-și una alteia despre avioane și suferință. Jim își menținea coatele ridicate și pasul sprinten. Era mereu uimit să vadă cât de încet se mișcau oamenii prin aeroporturi – de parcă ar fi fost ținuți captivi într-un mall, toate fundurile acelea mari și toți acei copii agitați. Existau și unii care își țineau copiii în lesă – ceea ce Jim aprecia în mod sincer –, deși, în conversații, el se arăta de acord cu Franny că asemenea lucruri erau degradante. În realitate, părinții își fereau copiii din calea lui Jim, iar el se plimbă mai departe, trecând pe lângă Hudson News și barul sportiv, până la Au Bon Pain și înapoi.

Trotuarele mobile erau prea încărcate de bagaje, așa că Jim păși pe lângă ele, iar picioarele sale lungi se mișcau chiar mai repede decât pista motorizată.

Jim avusese ocazia să meargă în Spania de trei ori până atunci: în 1970, când absolvise liceul și își petrecuse vara tăind frunză la câini prin toată Europa, împreună cu cel mai bun prieten al său; în 1977, când el și Franny erau proaspăt căsătoriți și abia dacă își puteau permite să viziteze o țară străină, astfel încât nu consumaseră acolo nimic altceva în afara celor mai bune sandviciuri cu șuncă din lume; apoi în 1992, pe când Bobby avea opt ani, ei fiind nevoiți să se ducă la culcare devreme în fiecare seară, asta însemnând că timp de o săptămână nu avuseseră parte de o cină normală, cu excepția gustărilor comandate în cameră la room-service – un fel de mâncare autentic, cam tot atât de spaniol precum o *hamburguesa*. Cine să mai știe cum mai era acum în Spania, a cărei situație economică era aproape la fel de delicată ca a Greciei.

Jim trecu pe lângă poarta lor de îmbarcare și le văzu pe Franny și pe Sylvia cufundate adânc în lectura cărților fiecăreia, șezând una lângă alta, dar fără să-și vorbească. Se simțeau atât de bine în tăcere, cum numai membrii unei familii se pot simți.

În ciuda numeroaselor motive de a nu merge în călătorie, era bine că plecau împreună – căzuseră de acord el și Franny. La venirea toamnei, Sylvia avea să se afle în Providence, fumând țigarete din tutun și cuișoare cu băieții de la cursul ei de filme franțuzești, atât de departe de părinții ei, ca într-o altă galaxie.

Fratele ei mai mare, Bobby, acum afundat până la brâu în afacerile imobiliare din mlăștinoasa Florida, făcuse și el acest lucru. La început, separarea păruse imposibilă, ca amputarea unui membru, dar apoi membrul cu pricina putuse să meargă și chiar să fugă fără probleme, iar acum Jim abia își mai putea aduce aminte cum era atunci când Bobby locuia sub același acoperiș cu el. Spera să nu simtă același lucru și după plecarea Sylviei, dar probabil că asta avea să se întâmple – și chiar mai repede decât și-ar fi putut imagina. Cel mai mult se temea de faptul că, după ce Sylvia avea să plece, întreaga lume urma să se descompună, cărămidă cu cărămidă, și că timpul pe care-l petrecuseră atâția ani împreună avea să i se pară o fantezie – viața imperfectă și confortabilă a altcuiva.

Urmau să se întâlnească toți în Mallorca: el și Franny, Sylvia, Bobby și Carmen – prietena lui Bobby, o nelipsită povară –, precum și Charles, bunul prieten al lui Franny, împreună cu iubitul lui, Lawrence. Soț, de fapt. Erau căsătoriți acum, dar Jim uita uneori acest lucru. Închiriaseră cu toții o casă la treizeci de minute distanță de

Palma, de la Gemma Nu-ştiu-cum, o englezoaică pe care Franny o cunoştea cât de cât, o veche prietenă de-a lui Charles. Casa părea curată în fotografiile pe care Gemma le trimisese prin e-mail, mobilată sumar, dar cu gust: pereţi albi, grămezi ciudate de pietre pe poliţa de deasupra căminului, sofale joase din piele. Femeia făcea parte din lumea artei, ca şi Charles, şi era relaxată la gândul că urma să aibă străini în casă – într-un mod pur european, ceea ce făcea comunicarea remarcabil de simplă. Jim şi Fran nu trebuiseră să facă altceva decât să trimită un cec şi totul rămăsese stabilit – casa, grădina, piscina şi un ghid local pentru Sylvia. Charles le spusese că Gemma ar fi fost în stare să le închirieze casa pe nimic, dar că era mai bine aşa şi de un milion de ori mai simplu decât să o pregătească pe Sylvia pentru tabăra de vară în care fusese cu ani în urmă.

Două săptămâni erau suficiente – o perioadă considerabilă. Se împlinea o lună de la plecarea lui Jim de la „Gallant", iar zilele trecuseră atât de lent – asemenea unor picături de melasă ce se lipesc de orice suprafaţă întâlnită în cale, încăpăţânându-se apoi să o părăsească.

Două săptămâni petrecute departe de casă aveau să-i lase lui Jim impresia că făcuse o schimbare majoră şi că alesese acea viaţă nouă şi liberă – la fel ca mulţi oameni de vârsta lui. Era încă suplu la şaizeci de ani, iar părul lui blond deschis era aproape intact – doar ceva mai rar ca înainte. Oricum, părul lui fusese întotdeauna rar – aşa cum spunea Franny uneori când îl prindea pe Jim aranjându-şi freza în oglindă. Era în stare să alerge tot atâţia kilometri câţi parcurgea la patruzeci de ani şi îşi putea lega un papion la gât în mai puţin de un minut. Acestea fiind

spuse, el considera că era într-o formă destul de bună. Două săptămâni departe de casă erau tocmai ce-i trebuia.

Jim ocoli poarta și se afundă în scaunul de lângă Franny, ceea ce o făcu să își schimbe poziția, răsucindu-și ușor șoldurile, astfel încât picioarele ei încrucișate să fie îndreptate spre Sylvia. Franny citea „Don Quijote" pentru clubul ei de lectură – un grup de femei pe care le disprețuia – și scotea un soi de cotcodăcit în timpul lecturii, anticipând probabil discuția mediocră care avea să urmeze.

– Chiar nu ai mai citit cartea asta până acum? întrebă Jim.

– Am citit-o când eram la colegiu. Cine își mai aduce aminte? răspunse Franny, întorcând pagina.

– E amuzantă, cred, interveni Sylvia. Părinții ei se întoarseră spre ea. Noi am citit-o în toamnă, adăugă ea. E amuzantă și patetică. Ceva de genul „Așteptându-l pe Godot", cred.

– Îhî, zise Franny, reluându-și lectura.

Jim stabili contactul vizual cu Sylvia peste capul lui Franny și își dădu ochii peste cap. Îmbarcarea urma să aibă loc în cel mai scurt timp, apoi aveau să rămână pentru o vreme suspendați în aer. Faptul că avea o fiică a cărei companie îl făcea fericit reprezenta una dintre cele mai mari satisfacții pentru Jim. Sorții sunt mereu împotriva ta când e vorba de planning familial. Nu poți alege ceea ce îți dorești – un băiat sau o fată; de asemenea, nu poți alege să ai un copil care să te prefere în defavoarea celuilalt părinte. Poți accepta doar ceea ce apare în mod firesc, iar Sylvia tocmai asta făcuse – apăruse în viața lor la zece ani după fratele ei. Lui Booby îi plăcea să folosească

termenul „accident", dar Jim și Franny preferau cuvântul „surpriză", ca la o petrecere aniversară cu o mulțime de baloane. Pentru ei fusese o surpriză – asta era perfect adevărat. Femeia de la poarta de îmbarcare ridică microfonul și anunță pre-îmbarcarea.

Franny își închise cartea și imediat începu să-și adune lucrurile – îi plăcea să fie printre primii care urcau la bord, de parcă ar fi trebuit să-și dea coate cu cineva pentru a-și ocupa locul. Era o chestiune de principiu, spunea Franny. Ea voia să ajungă la destinație cât mai repede, nu ca alți leneși care abia se urneau și pe care nu i-ar fi deranjat deloc să rămână o veșnicie în aeroport, cumpărând sticle cu apă la suprapreț și reviste pe care le abandonau în cele din urmă într-un buzunar din spatele scaunului.

*

Jim și Franny stăteau unul lângă altul în scaunele înclinate de tip capsulă, scaune care se puteau rabata complet la orizontală – Franny, la fereastră, iar Jim, pe locul dinspre culoar. Franny călătorise destul ca să profite de beneficiile programelor de zbor frecvent, beneficii care le-ar fi făcut pe multe femei să plângă de invidie, dar, indiferent de acest lucru, ar fi plătit bucuroasă pentru niște scaune mai mari. Sylvia era la treizeci de rânduri mai în spate, la clasa economic. Adolescenții și copiii mai mari nu aveau de ce să călătorească la clasa business și nici la clasa întâi – așa suna filozofia lui Franny. Spațiul mai mare era pentru oamenii care puteau aprecia acest lucru cu adevărat, ea fiind una dintre ei. Oasele Sylviei erau încă flexibile – ea se putea contorsiona cu ușurință într-o

poziție confortabilă ca să poată dormi. Franny nu voia să-și bată prea mult capul cu asta.

Avionul se afla undeva deasupra oceanului, iar dramaticul apus de soare își completase deja tabloul desăvârșit în roz și oranj. Lumea era întunecată, iar Jim se zgâia pe fereastră peste umărul lui Franny la vastul neant. Franny lua somnifere – pentru ca să se poată trezi odihnită și să nu aibă neplăceri din cauza diferenței de fus orar. Ea înghițise un Ambien mai devreme ca de obicei, imediat după decolare, iar acum dormea dusă, sforăind cu buzele întredeschise înspre fereastră, având masca din mătase căptușită pentru dormit prinsă bine pe cap cu o bandă elastică.

Jim își desprinse centura de siguranță și se ridică de pe scaun ca să-și întindă picioarele. Merse până în spatele cabinei de la clasa întâi și trase puțin draperia ca să arunce o privire spre restul pasagerilor din avion. Sylvia era atât de departe în spate, încât nici nu o putea zări din locul unde stătea el, așa că păși mai încolo, apoi și mai încolo, până ce o văzu. Era singura care ținea lumina aprinsă în ultimele câteva rânduri de scaune din avion, iar Jim se trezi pășind cu grijă peste picioarele pasagerilor adormiți – care-și descălțaseră pantofii și rămăseseră în șosete –, în timp ce-și făcea drum spre fiica lui.

– Hei! zise el, punându-și mâna pe spătarul scaunului din fața Sylviei. Fata avea căștile în urechi și mișca din cap în ritmul muzicii, creând o umbră deasupra paginilor agendei sale deschise. Tocmai scria ceva în agendă și nu-l observase apropiindu-se.

Jim o atinse pe umăr. Tresărind, ea ridică privirea și trase de firul alb, scoțându-și căștile din urechi. Frânturi

de melodii pe care nu le recunoștea răzbăteau din poala ei. Sylvia apăsă un buton invizibil și muzica se opri. Își închise agenda și apoi își încrucișă mâinile deasupra acesteia, ca pentru a-l împiedica pe tatăl ei să-i descopere cele mai intime gânduri.

– Hei! făcu ea. Ce s-a întâmplat?

– Nu mare lucru, zise Jim, ghemuindu-se într-o poziție incomodă, cu spatele lipit de scaunul de peste culoar.

Sylviei nu-i plăcea să vadă trupul tatălui ei în poziții neobișnuite. De fapt, nu-i plăcea deloc să se gândească la faptul că tatăl ei avea un trup.

Nu pentru prima dată în ultimele câteva luni, Sylvia își dorea ca minunatul ei tată, pe care îl iubea foarte mult, să fie într-un „plămân de fier", capabil să se miște doar atunci când altcineva avea amabilitatea să-l împingă pe rotile.

– Mama doarme?

– Desigur.

– Nu am ajuns încă?

Jim zâmbi.

– Mai sunt câteva ore. Nu e atât de rău. Poate ar trebui să încerci să dormi puțin.

– Mda, zise Sylvia. Și tu la fel.

Jim o atinse din nou cu degetele lui lungi și pătrate, cuprinzând umărul Sylviei, care tresări, deranjată. Apoi se întoarse și o porni spre locul lui, dar Sylvia îl strigă din urmă pe un ton spășit, deși nu era prea sigură că-i părea rău de reacția ei.

– O să fie frumos, tată. O să ne distrăm de minune.

Jim încuviință din cap, pășind încet spre scaunul lui.

După ce se asigură că tatăl ei nu avea de ce să se mai întoarcă, Sylvia își deschise din nou agenda, întorcându-se

la lista pe care o începuse: Lucruri de făcut înainte de colegiu. Aceasta conţinea doar patru puncte, deocamdată: 1. Să cumpăr cearşafuri extra large. 2. Frigider? 3. Să mă bronzez (artificial?) (Hai-hai, mai degrabă m-aş omorî.) (Nu, mai degrabă mi-aş ucide părinţii.) 4. Să scap de virginitate.

Sylvia sublinie ultimul rând de pe listă şi apoi făcu nişte mâzgăliturі pe marginea paginii. Acestea aproape că acoperiră scrisul.

ZIUA A DOUA

Majoritatea celorlalți pasageri ai micului avion care zbura de la Madrid la Mallorca erau foarte eleganți – spanioli cu păr alb sau britanici cu ochelari fără ramă, care se îndreptau spre casele lor de vacanță, alături de un grup mare de germani gălăgioși care păreau să creadă că mergeau în vacanța de primăvară. De cealaltă parte a culoarului, în dreptul lui Franny și Jim, stăteau doi bărbați îmbrăcați cu geci groase din piele neagră. Amândoi se întorceau să-i strige tot felul de obscenități prietenului lor în haină de piele de pe rândul din spate. Gecile lor erau acoperite de tot felul de embleme cu acronime ale unor diverse asociații de motocicliști, bănuia Franny, una cu imaginea unei chei fixe, alta cu logoul „Triumph" și mai multe cu poza lui Elvis. Franny îi privi pe bărbați îngustându-și ochii și încercând parcă să spună: „E prea devreme ca să vorbiți atât de tare". Cel mai gălăgios dintre cei trei stătea la fereastră – un roșcat cu fața rotundă, a cărui piele semăna cu a unui maratonist care alergase 40 de kilometri.

– Hei, Terry! zise el, întinzând mâna peste spătarul scaunului său pentru a-l lovi peste cap pe prietenul său care moțăia. Numai bebelușii dorm!

– Mda, păi tu știi mai multe despre asta, nu? Prietenul adormit își ridică fața din palmă, dezvăluind un obraz încreștit. Apoi se întoarse cu fața spre Franny și se uită urât la ea. 'Neața, zise el. Sper să vă distreze micul nostru spectacol.

– Sunteți un grup autentic de motocicliști? întrebă Jim, aplecându-se în afara scaunului său, pe culoar.

Editorii mai tineri de la „Gallant" prezentau mereu detalii despre acele motoare de mare viteză supuse testelor, dar Jim nu condusese niciodată o astfel de motocicletă.

– Ai putea spune și așa, zise cel somnoros.

– Mi-am dorit întotdeauna o motocicletă. Nu s-a întâmplat însă până acum.

– Niciodată nu e prea târziu.

După aceste cuvinte, somnorosul își îngropă din nou fața în palmă și începu să sforăie.

Franny își dădu ostentativ ochii peste cap, dar nimeni nu observă.

Călătoria se sfârși repede, iar ei aterizară în Palma cea însorită în mai puțin de o oră. Franny își puse ochelarii de soare și porni agale pe pistă către zona de recuperare a bagajelor, ca o stea de cinema care își relaxase trupul îndesat de femeie între două vârste. Avioanele comerciale erau aproape la fel de luxoase ca autobuzele Greyhound, dar ea se putea preface. Franny zburase cu Concorde de două ori, la Paris și înapoi, și regreta amarnic pierderea vitezei supersonice, precum și prezentarea elaborată a mâncărurilor din avion. Toți cei din Palma păreau să vorbească limba germană și, pentru o clipă, Franny se îngrijoră, gândindu-se că aterizaseră în alt loc – de parcă ar fi adormit în metrou și ar fi ratat stația la care trebuia să coboare. Era o dimineață mediteraneană superbă, însorită

și caldă, cu o vagă mireasmă de ulei de măsline în aer. Franny se simțea foarte mulțumită de alegerea pe care o făcuse: Mallorca nu era un clișeu, așa cum era sudul Franței, fiind mai puțin invadată de americani decât Toscana. Desigur, avea un țărm plin de construcții și destule restaurante oribile invadate de turiști, dar ei aveau să evite toate aceste aspecte. Insulele, la care se ajungea mult mai greu, separau în mod natural ceea ce era valoros de lucrurile nesemnificative – aceasta fiind și filozofia din spatele unor locuri precum Nantucket, unde copiii creșteau simțind că aveau tot dreptul la plaje private și pantaloni Loudmouth de golf. Dar Franny nu ținea atât de mult la aceste fleacuri elitiste. Ea voia să le facă pe plac tuturor, inclusiv copiilor – ceea ce însemna să aibă în apropiere un oraș destul de mare unde oamenii să poată merge la filme dublate în spaniolă dacă voiau să evadeze din realitate vreo câteva ore.

Jim crescuse în Connecticut și era, prin urmare, obișnuit să fie abandonat de familia lui groaznică, dar restul erau newyorkezi, lucru care însemna că a cunoaște o rută de evadare era ceva necesar pentru sănătatea lor mentală.

Casa pe care o închiriaseră se afla la distanță de douăzeci de minute cu mașina de Palma, chiar „sus pe deal", după cum spunea Gemma, ceea ce o făcu pe Franny să ofteze, ea fiind total contra exercițiilor cardiovasculare impuse de anumite amplasări. Dar cine ar fi vrut să mai plece undeva, când aveau la dispoziție atâtea dormitoare și o piscină, la numai câteva minute de mare? Ideea fusese ca ei să petreacă ceva timp împreună, captivi cu toții într-un mod atât de plăcut, cu jocuri de cărți și vin și tot ceea ce era necesar pentru o vară satisfăcătoare. Lucrurile

se mai schimbaseră în ultimele câteva luni, iar Franny încă mai spera ca petrecerea vacanței alături de familia ei să nu fie un soi de pedeapsă – ca în cazul în care și-ar fi petrecut-o cu părinții ei sau cu părinții lui Jim.

Franny considera drept cea mai mare realizare a vieții sale faptul că adusese pe lume doi copii care păreau să se placă unul pe celălalt chiar și atunci când nu se uita nimeni la ei, deși, diferența fiind de zece ani dintre ei, Sylvia și Bobby avuseseră copilării aproape complet separate.

Probabil chiar asta era cheia relațiilor bune dintre ei – faptul că îi despărțeau oceane de timp. Poate însă că nici nu mai era adevărat – copiii se vedeau doar în vacanțe și în timpul vizitelor rare ale lui Booby. Însă Franny spera să fie încă adevărat.

Jim alegea o mașină de închiriat, în timp ce Franny și Sylvia așteptau bagajele. Chiar dacă era în vacanță, Franny nu vedea ce rost ar fi avut să fie altfel decât eficientă – de ce ar fi trebuit să aștepte cu toții să facă un anumit lucru? Oricum, Jim trebuia să conducă, pentru că toate mașinile de închiriat din Europa aveau schimbător manual de viteze, iar Franny folosise foarte rar o astfel de mașină – mai exact în timpul liceului, atunci când învățase să conducă, în 1971. Și oricum, nu avea niciun rost să piardă mai mult timp decât era necesar la aeroport. Franny voia să studieze amănunțit casa, să meargă la băcănie și să cumpere ceva de mâncare, să aleagă dormitoarele pentru fiecare, să găsească un loc unde putea scrie, să descopere în ce dulap se aflau prosoapele de rezervă. Voia să cumpere șampon, hârtie igienică și brânză. Vacanța nu avea să înceapă în mod oficial până ce nu făcea un duș și nu mânca niște măsline.

– Mamă, o atenţionă Sylvia. Fata arătă cu degetul către o valiză neagră de mărimea unui mic sicriu. E a ta?

– Nu, zise Franny, urmărind cu privirea un bagaj şi mai mare de pe banda rulantă. Aceea e a mea.

– Nu înţeleg de ce ţi-ai împachetat atât de multe, zise Sylvia. Stăm doar două săptămâni.

– Sunt cadouri pentru tine şi fratele tău, zise Franny, pişcând-o pe Sylvia de bicepsul fusiform. Pentru mine nu mi-am adus decât un văl în plus. Mamele nici nu au nevoie de altceva, nu-i aşa?

Sylvia îşi ţuguie buzele ca un cal şi se îndepărtă pentru a ridica bagajul mamei ei.

– Oh, tipii aceia! zise Sylvia, făcând semn cu bărbia spre Prea-Gălăgioşii-Motociclişti. Îi ador.

– Sunt nişte copii mari, spuse Franny, oftând zgomotos cu gura deschisă. Ar fi trebuit să se ducă la Ibiza.

– Nu, mamă. Ei sunt trupa The Sticky Spokes[1] Rock'n'Roll, înţelegi?

Terry cel somnoros se întorsese ca să-şi ridice valiza – un troler portocaliu cu aspect ridicol, expunându-şi nu doar linia palidă dintre fese, ci şi spatele gecii de piele, pe care era scrisă cu litere uriaşe de tipar denumirea pe care o silabisise Sylvia.

– E un nume oribil, zise Franny. Pariez că îşi vor petrece toată săptămâna beţi şi omorându-se unul pe altul pe străzi lăturalnice.

Sylvia îşi pierduse însă interesul şi se îndrepta grăbită spre propriul bagaj, care ateriză de pe banda transportoare cu un zgomot înfundat.

[1] Spiţele lipicioase (n.tr.)

Familia Post nu mersese în vacanță de ani de zile – nu în felul ăsta, cel puțin. Fuseseră la casele de vacanță din Sag Harbor, așa-numitele *unhampton,* după cum îi plăcea lui Franny să le spună – deși nu mai era valabilă de mult această denumire –, petrecuseră și o lună în Santa Barbara – pe când Sylvia avea cinci ani și Bobby, cincisprezece, două excursii complet diferite care avuseseră loc simultan, un adevărat coșmar când venea ora mesei. Era prea dificil să călătorească împreună – decisese Franny. Așa că îl luase doar pe Bobby la Miami pe vremea când acesta avea șaisprezece ani, permițându-i să-și petreacă după-amiezile fără supraveghere maternă în South Beach – o excursie care, avea el să spună după aceea, îl inspirase pentru alegerea Universității din Miami, o onoare dubioasă după părerea mamei lui, ea preferând să-l fi dus atunci într-o excursie la Cambridge. Jim, Franny și Sylvia își petrecuseră un weekend în Austin, Texas, nefăcând nimic altceva decât să mănânce carne la grătar și să aștepte liliecii să apară de sub pod. Și, desigur, Franny călătorea adesea de una singură, scriind pentru o revistă despre tendințele culinare din sudul Californiei sau despre vreun festival de chili din New Mexico, pentru altă revistă, ori degustând specialitățile Franței – câte un croasant pufos, unul după altul. În cele mai multe zile ale anului, Jim și Sylvia stăteau acasă, încropind împreună o masă elaborată din resturile rămase în frigider sau comandând la domiciliu de la unul dintre restaurantele de pe Columbus Avenue și prefăcându-se că se certau pentru telecomandă.

Părinții lui Franny, familia Gold de pe Estern Parkway, numărul 41, Brooklyn, New York, nu o scoseseră nici

măcar o dată din țară, iar ea considera de datoria ei să le ofere experiențe inedite copiilor ei. Limba Sylviei avea să se miște mai ușor, spaniola ei evoluând de la cea cu accent portorican specific New Yorkului la cea autentică, vorbită în Spania. Franny era sigură că, într-o bună zi, după treizeci sau patruzeci de ani, cu ocazia unei călătorii la Madrid sau Barcelona, Sylvia și-ar fi amintit limba spaniolă cu plăcere – așa cum și-ar fi amintit de primul ei iubit. Și că avea să-i mulțumească pentru această excursie – asta dacă Franny ar mai fi trăit până atunci.

*

Casa se afla pe un deal de la poalele munților Tramuntana, în capătul cel mai îndepărtat al orașului Puigpunyent, pe drumul sinuos care ajunge în cele din urmă la Valldemosa. Nimeni nu putea pronunța *Puigpunyent* (agentul de la închirieri mașini pronunțase *Puh-pun-yen* sau ceva de acest gen, imposibil de repetat în engleza americană), așa că, atunci când Sylvia insistase să-l numească „Pigpen", Jim și Franny nu se împotriviseră, așa că „Pigpen" rămăsese.

Spaniola vorbită în Mallorca nu era la fel ca spaniola propriu-zisă, care nu era același lucru cu catalana. Planul lui Franny era să ignore diferențele și doar să se arunce cu capul înainte – așa se descurca ea de fiecare dată când mergea în străinătate. Cu excepția francezilor, majoritatea oamenilor erau încântați să te audă cum încercai să pronunți și cum eșuai să rostești corect cuvintele. În mașină, Franny și Sylvia priveau pe ferestre opuse – Franny, în față, și Sylvia, în spate, în timp ce Jim conducea. Aveau

de mers doar douăzeci și cinci de minute de la aeroport, după cele spuse de Gemma, dar lucrul ăsta părea să fie adevărat doar dacă știai încotro mergeai.

Gemma era unul dintre oamenii cel mai puțin agreabili de pe planetă pentru Franny și asta din câteva motive: 1. Era cea de-a doua prietenă apropiată a lui Charles; 2. Era înaltă, subțire și blondă, trei calități care o scoteau din sărite pe Franny; 3. Fusese trimisă la un pension din afara Parisului și vorbea perfect franceza – ceea ce Franny considera o paradă vulgară, ca și cum cineva ar fi executat un triplu Axel pe patinoarul de la Centrul Rockefeller.

În timp ce se îndreptau spre munte, Jim făcu mai multe viraje greșite, luând-o pe niște drumuri care păreau prea înguste față de străzile cu două benzi de circulație și care semănau mai degrabă cu niște alei private de acces, frumos pavate. Dar asta nu deranjă pe nimeni în mod special, pentru că aveau ocazia să cunoască mai bine insula.

Mallorca era o prăjitură cu mai multe straturi – măslinii cu trunchiuri răsucite și noduroase și palmierii țepoși, munții de culoare verde-cenușiu, pereții calcaroși de stâncă de fiecare parte a drumului, iar deasupra lor, cerul de un albastru deschis, fără pic de nor. Cu toate că ziua era toridă, umezeala New Yorkului dispăruse, fiind înlocuită de lumina nefiltrată a soarelui și de o briză care promitea că nu avea să-ți fie prea cald. În Mallorca, vara era perfectă: destul de călduroasă pentru înot, dar nu atât de fierbinte încât să ți se lipească hainele de spate.

Franny începu să râdă când opriră pe aleea privată acoperită cu pietriș: Gemma își închiriase casa cu mult sub prețul pieței – un alt motiv pentru care merita să o

dispreţuiască: modestia. În depărtare se zăreau câţiva munţi maiestuoşi. O mulţime de copaci bătrâni împodobeau versanţii abrupţi, ca nişte ornamente de Crăciun. Până şi casa arăta ca un dar de Crăciun: cu două niveluri şi de două ori mai spaţioasă decât locuinţa lor tencuită cu var. Era o clădire din piatră, cu aspect masiv, de culoare roz pal. Casa strălucea în lumina crudă a dimineţii, iar obloanele negre ale ferestrelor deschise păreau nişte gene pe o faţă frumoasă. Aproape o treime din faţadă era acoperită cu viţă sălbatică şi iederă, care se întindeau pe toată lăţimea casei, ameninţând să se strecoare pe ferestre şi să o acopere în întregime.

Pini înalţi şi subţiri mărgineau proprietatea, înţepând cu vârfurile lor ascuţite cerul atât de vast şi senin. Casa părea desprinsă din desenul unui copil: un pătrat mare cu un acoperiş ascuţit, colorat parcă în creion în nuanţa teracotei care făcea întreaga construcţie să radieze.

Franny începu să bată din palme.

Partea din spate a casei era şi mai plăcută – piscina, care li se păruse abia utilizabilă în singura fotografie a curţii din spate, era de fapt divină: un dreptunghi mare şi albastru ascuns în versantul dealului. O mulţime de şezlonguri se vedeau la un capăt al piscinei, ca şi cum familia Post tocmai tulburase o conversaţie. Sylvia mergea grăbită în spatele mamei sale, ţinând-o de tunică, aşa cum ar fi prins hăţurile unui cal. De pe marginea piscinei se vedeau şi alte case ascunse în versantul muntelui, la fel de mici şi perfecte ca piesele de Monopolly, cu faţadele sclipitoare iţindu-se printre pâlcurile verzi de copaci care acopereau stâncile abrupte.

Marea era dincolo de munți, pe undeva, la vreo zece minute spre vest, iar Sylvia inspiră cu nesaț aerul curat, adulmecând particulele de sare. Exista probabil o universitate în Mallorca – măcar o academie de tenis și înot. Poate că ar fi trebuit să rămână acolo, pur și simplu, să-i lase pe părinții ei să se întoarcă singuri acasă și să facă tot ce trebuia făcut. Ce importanță ar mai fi avut, dacă ea ar fi fost în cealaltă parte a lumii? Pentru prima dată în viața ei, Sylvia îl invidie pe fratele ei pentru faptul că se afla la o asemenea distanță de casă. Era mai greu să jelești după ceva ce nu erai obișnuit să vezi zilnic.

Jim lăsă bagajele în mașină și găsi ușa din față, care era uriașă, grea și descuiată. Îi luă un minut până ce ochii lui se adaptară la întunericul din interior. Holul casei era gol, excepție făcând masa de tip consolă de pe partea stângă, o oglindă mare montată pe perete și un vas ceramic de mărimea unui copil, pe partea dreaptă.

– Hello! strigă Jim, deși casa trebuia să fie goală și nu aștepta vreun răspuns.

În fața lui, un hol îngust ducea direct la ușa spre grădină, prin care putea zări sclipirea apei din piscină, îngrădită de munți. În cameră se simțea miros de flori și pământ, amestecat cu izul înțepător al produselor de curățenie. Lui Bobby avea să-i placă acest lucru – încă din copilărie, când Jim și Franny îl târau după ei în excursii cu destinația Maine, New Orleans sau oricare alt oraș și erau cazați în case de vacanță înghesuite, cu furculițe desperecheate, Bobby își manifestase dezgustul față de locurile mizere.

El detesta mobila antică și hainele vintage – toate lucrurile care avuseseră o viață anterioară. Tocmai de aceea îi plăceau atât de mult afacerile imobiliare din Florida – își spunea Jim. Totul era mereu nou-nouț acolo. Până și

giganticele clădiri din Palm Beach erau golite o dată la câțiva ani, utilitățile și mobilierul din interiorul acestora fiind înlocuite cu piese și mai strălucitoare. Florida i se potrivea lui Bobby, așa cum New Yorkul nu i se potrivise niciodată, dar pe el nu l-ar fi deranjat nici acest loc. Cel puțin, nu pentru două săptămâni.

Jim trecu pe sub bolta din stânga lui în sufragerie. La fel ca în fotografii, livingul avea un aspect modern, cu puține piese de mobilier – doar două sofale joase și un covor drăguț, pereții fiind decorați cu tablouri plasate în anumite locuri în care soarele nu ajungea pentru a le lumina direct. Gemma era dealer de artă sau deținea vreo galerie, ceva. Jim avea impresia vagă că Gemma avea atât de mulți bani, încât o descriere strictă a ocupației ei ar fi fost de prisos. Livingul dădea într-o sufragerie – cu o masă lungă din lemn și două bănci cu aspect rustic – care comunica, la rândul ei, cu o bucătărie mare. Ferestrele de deasupra chiuvetei aveau vedere spre piscină, iar Jim se opri în dreptul lor. Sylvia și Franny stăteau întinse pe două șezlonguri alăturate. Franny își desfăcuse șalul de pe umeri și își acoperise fața cu el. Mânecile bluzei sale erau suflecate, iar picioarele îi atârnau în lături peste rama șezlongului – făcea plajă având aproape toate hainele pe ea. Jim răsuflă satisfăcut – Franny deja se simțea bine.

Să spună că Franny fusese un pachet de nervi în ultima lună ar fi fost prea delicat, prea nesemnificativ. Ea condusese casa Post cu mână de fier, dictând cu fermitate tot ce trebuia făcut. Deși excursia fusese planuită cu meticulozitate în februarie, cu luni înainte ca slujba lui Jim de la revistă să-i scape acestuia printre degete, sincronizarea fusese în așa fel încât Franny avea cel puțin un acces de furie pe zi – în timpul acestuia urlând cât o

ţinea gura, roşie la faţă. Fermoarul valizei era stricat, biletele de avion pentru Bobby şi Carmen îi costau sute de dolari, pentru că trebuiau să schimbe avionul de două ori în aceeaşi zi. Jim îi stătea mereu în drum şi o enerva. Franny era expertă în a arăta lumii faţa ei blândă şi, imediat după sosirea lui Charles, avea să fie numai lapte şi miere, însă, atunci când ea şi Jim rămâneau singuri, ea se putea transforma într-un adevărat diavol. Jim se simţea recunoscător că, măcar pentru moment, coarnele lui Franny dispăruseră, retrăgându-se undeva în interiorul capului.

Capătul cel mai îndepărtat al bucătăriei îl conduse pe Jim în holul îngust opus intrării în casă. În cealaltă parte a foaierului văzu o mică baie – ce conţinea doar un closet şi o cabină de duş –, o spălătorie, o cameră de studiu şi un singur dormitor, cu toaletă proprie ataşată, apoi ceea ce americanii numeau „apartament pentru vizita soacrei" – un loc în care puteai „ascunde" persoana pe care toată lumea ar fi vrut să o vadă cel mai puţin. În mod normal, Jim ar fi pretins camera de studiu pentru el sau măcar s-ar fi luptat din greu cu Franny pentru obţinerea acesteia, dar apoi realiză că nu prea avea ce să facă acolo – nu existau niciun termen limită, niciun articol de editat, nimic de scris, nimic de cercetat, nicio carte de citit pentru alt motiv decât propria plăcere şi propriul interes. Avea nevoie de un birou tot aşa cum un peşte avea nevoie de o bicicletă – în felul ăsta ar fi sunat reclama. Cei de la „Gallant" urmau să se descurce şi fără el, spunându-i bărbatului american inteligent ce cărţi să cumpere, ce săpun să folosească şi cum să deosebească scotch-ul de whisky-ul irlandez. Jim încercă să-şi alunge stânjeneala pe care o simţea gândindu-se la asta, dar disconfortul nu dispăru în timp ce înainta spre dormitor.

Încăperea era confortabilă și plăcută, cu o cuvertură acoperind patul dublu, un dulap mare și un mic birou plasat în fața unei ferestre cu vedere spre cea mai îndepărtată latură a casei. Nemilos, Jim se gândi să-i cazeze pe Bobby și pe Carmen în camera aceea, și nu la etaj, acolo unde trebuiau să fie dormitoarele, dar nu, desigur, lui Charles și Lawrence aveau să le ofere intimitate maximă. În broască, pe partea din interior a ușii dormitorului, era o cheie antică, lucru care-l făcu nespus de fericit pe Jim. Dacă aveau să stea cu toții împreună în casa asta, cel puțin puteau încuia ușile. Jim își imagină chiar cum ar fi fost să se încuie acolo și să facă pe mortul toată ziua – ca Walter Mitty cel nespus de leneș.

Sylvia și Franny dădură buzna în casă chiar atunci când Jim trăgea ușa dormitorului după el.

– Piscina e *grozavă*, zise Sylvia, cu toate că nu intrase încă în apă. Cât e ceasul? Avea privirea sălbatică a cuiva care nu dormise de douăzeci și patru de ore, cu cearcăne vinețiii sub ochi. Să ai optsprezece ani era ca și cum ai fi fost făcut din cauciuc și cocaină. Sylvia ar fi putut sta trează cu ușurință încă trei zile.

– Vreți să ne alegem dormitoarele? întrebă el, știind că Franny ar fi vrut, cu siguranță, să-l aleagă pe-al lor. M-am gândit că Charles și Lawrence... spuse Jim, dar Franny o pornise deja în sus pe scări.

*

Așa cum era de așteptat, Jim și Sylvia adormiră imediat ce primiră un pat în care să se poată întinde. Franny își trase valiza din portbagajul mașinii până în foaier. Gemma lăsase un mic dosar despre casă, piscină și orașele din jur,

într-o mapă roșie de pe bufetul din bucătărie, iar Franny îl răsfoi curioasă.

Erau câteva restaurante la poalele dealului – cu tapas, sandviciuri și pizerii – și o băcănie foarte utilă, precum și o piață de fructe și legume. Palma, cel mai mare oraș al insulei, pe care ei tocmai îl străbătuseră venind de la aeroport, avea tot ce era nevoie – magazine pentru costume de baie uitate acasă sau alte lucruri de acest gen și pantofi sport Camper, confecționați în Mallorca. Gemma era aprovizionată din plin cu prosoape de plajă și loțiuni de bronzat, saltele gonflabile și ochelari de scafandru. Pe paturi erau cearșafuri curate și mai multe se aflau în dulapul cu lenjerie. Cineva avea să vină în weekendul următor să curețe piscina și să se ocupe de grădină. Ei nu trebuiau să ridice un deget. Franny închise mapa și începu să răpăie cu încheieturile degetelor în blatul din piatră al bufetului.

Nu era corect. Femeile făceau absolut tot. Franny știa că Gemma fusese măritată de câteva ori – de două ori cu un italian care lucra în finanțe internaționale și o dată cu moștenitorul unui magnat saudit al petrolului, dar niciun bărbat nu ar fi întocmit vreodată o listă cu instrucțiuni și informații uzuale pentru propria casă, dacă, bineînțeles, nu ar fi fost plătit să facă asta. Era genul de atenție la detalii de care doar femeile ar fi fost capabile în mod firesc – indiferent ce ar fi spus un terapeut șarlatan la o emisiune televizată. Franny auzi un fornăit la etaj – fosele nazale ale lui Jim nu se comportaseră niciodată bine în zborurile transatlantice – și clătină din cap. Făcu niște exerciții yoga de respirație – cele despre care Jim spunea că sunau ca răsuflarea unui rus transpirat într-o baie

publică, de parcă el ar fi fost în măsură să judece – și încercă să-și limpezească mintea, dar fără folos.

Doar pentru că nimeni altcineva nu dormise în avion, restul celor din familia sa părând foarte mulțumiți să preia un program vampiric, toropiți de oboseală, nu însemna că Franny trebuia să facă același lucru. Își pescui ochelarii de soare din poșetă și se avântă în lume, lăsându-i pe ceilalți membri ai familiei ei neprotejați în fața forțelor malefice locale, oricare ar fi fost acelea. Închise ușa masivă de la intrare și începu să coboare dealul în direcția pieței locale, urmând instrucțiunile grijulii ale Gemmei. Cineva trebuia să cumpere mâncare pentru cină, la urma urmei, iar profesorul de limbă spaniolă al Sylviei era așteptat la trei și jumătate – după ce își va fi terminat treaba la biserică, presupuse Franny, văzând cum se comportau localnicii dintr-o țară catolică. Nu-i păsa ce treburi avea acesta. Trebuia doar să sosească la ora stabilită și să nu o facă pe Sylvia să vorbească și mai rău spaniola. Copiii aveau nevoie de o ocupație, la urma urmei, indiferent unde creșteau: Manhattan, Mallorca, sau – Dumnezeu să-i binecuvânteze – pe continent.

Aveau să meargă cu mașina la un supermarket mai mare ceva mai târziu sau poate mâine, dar deocamdată tot ce le trebuia erau câteva produse pentru prepararea cinei. Franny era mama, ceea ce însemna că toate planurile cădeau în sarcina ei, chiar dacă erau treji și ceilalți. Nu conta că Jim nu mai avea slujbă – unii pensionari se apucau de gătit, considerându-l un hobby, transformându-și bucătăriile în miniaturale Cordon Bleu și umplând sertarele cu torțe pentru creme brûlée și piese despărecheate ale aparatelor de făcut înghețată, dar Franny nu-și

putea imagina că ar fi fost posibil așa ceva. Cei mai mulți pensionari aleseseră să renunțe la slujbele lor, după decenii de muncă și tulburări din cauza stresului, dar lui Jim i se întâmplase cu totul altceva. Cu totul altceva. Franny lovi cu piciorul o piatră. Celor din familia Post le plăcuseră mereu vacanțele, iar aceasta părea la fel de agreabilă ca toate celelalte, desăvârșită prin zile întregi de plajă și peisajele fascinante pe care urmau să le descopere. Franny și-ar fi dorit să sfărâme ceva între degete. Se aplecă să ridice un bețișor și îl aruncă peste marginea stâncii.

Drumul către micul oraș – care era, de fapt, doar o intersecție cu câteva restaurante și magazine amplasate pe fiecare latură – părea foarte îngust, așa cum observaseră deja atunci când urcaseră cu mașina spre munte, dar, mergând pe marginea lui, Franny avea impresia că devenise și mai îngust. Abia dacă era loc pentru ca un convoi de bicicliști să treacă vâjâind pe lângă ea, ce să mai spună de o mașină – sau, Doamne ferește, de două mașini mergând în direcții opuse –, și iată că numai mașini treceau vâjâind pe lângă ea. Se mulțumi să pășească cu grijă pe partea stângă a drumului, dorindu-și să fi purtat niște haine reflectorizante, chiar dacă era totuși miezul zilei și orice șofer putea să o vadă destul de bine. Franny nu era o femeie înaltă, dar nu era nici atât de scundă ca mama și sora ei. Îi plăcea să se considere de înălțime medie, deși media se cam schimbase, desigur, cu trecerea timpului – mărimea doisprezece a lui Marilyn Monroe devenind echivalentul modern al mărimii șase și așa mai departe. Da, era adevărat că Franny luase în greutate în ultimul deceniu, dar asta se întâmpla în mod normal – doar dacă nu sufereai de psihoză gravă – și ea

avea altele la care să se gândească. Franny cunoștea o mulțime de femei care aleseseră să-și prioritizeze frumusețea veșnică a trupului lor, toate fiind niște creaturi demne de milă, tricepșii lor îngrijiți fiind incapabili să ascundă nemulțumirile cauzate de stomacurile lor goale și viețile lor neîmplinite. Lui Franny îi plăcea să mănânce și să-i hrănească pe ceilalți și nu se simțea deloc jenată că trupul ei afișa asemenea tendințe. Se dusese la una dintre acele oribile întâlniri ale „Obezilor Anonimi" după ce împlinise patruzeci de ani, într-o încăpere cu aer închis de la subsolul unei biserici, iar măsura în care se recunoștea pe sine în femeile și bărbații care stăteau îngrămădiți în acel loc, pe niște scaune pliante, o speriase, făcând-o să nu mai treacă vreodată pe acolo. Poate că era într-adevăr o problemă, dar era problema ei – așa că „Nu, mulțumesc", își spunea ea. Unii oameni fumau cocaină pe alei. Franny mânca ciocolată. În comparație cu alte vicii, asta părea ceva rezonabil.

Băcănia era un stand rustic mare cu produse agricole, având trei pereți și două rânduri joase de rafturi deschise cu conserve și alte articole. Câțiva clienți intrau sau ieșeau – unii pe biciclete, alții parcându-și mașinile pe marginea – inexistentă, de fapt – a drumului. Franny își șterse sudoarea de pe obraji și începu să aleagă mai multe articole de pe rafturile înguste. Într-un colț al standului era un răcitor cu niște brânză de oaie ambalată în hârtie, iar de grinzile din capătul standului erau agățați niște cârnați uscați. O femeie cu un șorț cântărea produsele și îi servea pe clienți. Dacă Franny ar fi putut alege o altă viață, una departe de New York City, asta era ceea ce ar fi ales: să fie înconjurată de măsline, lămâi și soare,

cu plaje curate în apropiere. Presupunea că plajele din Mallorca erau curate, complet diferite de cele mizerabile din Coney Island, plajele tinereții ei. Franny cumpără niște hamsii, o cutie cu paste, două șiruri de cârnați groși și brânză. Mai cumpără o punguță cu migdale și trei portocale. Era de ajuns pentru moment. Simțea deja gustul de brânză sărată topindu-se deasupra pastelor fierbinți și aroma hamsiilor. Era sigură că avea să găsească niște ulei de măsline în casă – nu verificase. Nu părea însă un lucru pe care Gemma să-l fi trecut cu vederea. Probabil că avea propriul ulei de măsline – de la măslinii de pe terenul ei.

– *Buenos dias*, o salută Franny pe femeia cu șorț.

În adâncul sufletului, Franny era ușor dezamăgită de faptul că femeile de la piață purtau haine perfect normale, telefoanele mobile ițindu-se din buzunarele lor – la fel ca femeile din New York. Era adevărat însă că până și în Mumbai o femeie care purta sari avea să-și scoată repede un telefon mobil din buzunar, începând să vorbească.

În tinerețe, orice loc nou în care mergea i se părea o altă planetă – ca o țară nemaipomenită a minunilor aflată de cealaltă parte a oglinzii. Acum restul lumii i se părea la fel de străin ca un mall de cumpărături din Westchester County.

– *Buenas tardes*, îi răspunse femeia, cântărind repede și punând în sacoșe cumpărăturile lui Franny. *Dieciséis*. Șaisprezece.

– Șaisprezece?

Franny vârî o mână în poșetă și începu să-și caute portofelul. Toate prietenele lui Franny care aveau copii se bucurau foarte mult pentru ea – să o vadă pe Sylvia plecată la școală, în sfârșit. „Pentru tine va fi ca o vacanță", îi

spuseseră ele – „o vacanță de la a fi părinte cu normă întreagă". Ceea ce voiau ele să-i spună fusese de fapt: „Nu întinerești – nici tu și nici copiii tăi." Unele dintre prietenele ei aveau copii care nu erau nici măcar la liceu, iar viețile lor gravitau în jurul lecțiilor de pian și de balet, așa cum se întâmplase și cu Franny cu mulți ani în urmă. Sau cum s-ar fi putut întâmpla, mai exact, dacă ea ar fi lucrat mai puțin. Toate se plângeau că nu aveau niciun pic de timp liber, că nu făceau niciodată sex cu bărbații lor, dar asta nu era decât o fanfaronadă ieftină. „Viața mea e prea plină", spuneau ele. „Mi-au rămas atât de multe de făcut! Bucură-te de menopauză!" Deși era adevărat că Franny avea să-și recapete viața înapoi într-un fel, aceea nu mai putea fi viața de la douăzeci de ani, cu toate nopțile pierdute și mahmureala acelor vremuri, ci viața unei persoane între două vârste. Mai avea șase ani până la obținerea unui discount pentru vârstnici la cinematograf. Șase ani în care să se uite cum se mișca Jim în bucătărie, dorindu-și să-i înfigă un spărgător de gheață între ochi.

– *Gracias*, spuse Franny atunci când femeia îi înmână restul.

*

Sylvia intrase imediat în dormitorul cel mai mic din casă, care părea amenajat pentru o călugăriță: un pat doar o idee mai lat decât trupul ei subțire de adolescentă, pereți albi, cearșafuri albe, pardoseală vopsită în alb. Singurul lucru din încăpere care nu i s-ar fi potrivit unei călugărițe era un tablou ce înfățișa o femeie goală odihnindu-se. Arăta ca o pictură de-a lui Charles și era obișnuită cu acest

gen. Lui îi plăcea să picteze acele triunghiuri delicate de păr pubian – așa cum o pictase pe mama ei în tinerețe, de cele mai multe ori. Așa stăteau lucrurile, nu avea ce face. Alți oameni se bucurau de luxul de a nu-și fi văzut niciodată mamele goale, dar nu și Sylvia. Se întinse leneșă, cu degetele de la picioare trecând de capătul patului. Casa mirosea ciudat, a pietre ude și a broaște, iar Sylviei îi trebuiră minute bune ca să-și amintească unde se afla.

– *Me llamo Sylvia Post,* zise ea. *Dónde está el baño?*[1]

Se întoarse pe o parte și își ridică genunchii la piept. Singura fereastră din cameră era deschisă. Se simțea o briză plăcută. Sylvia nu știa prea multe despre Spania: nu era precum Franța, care o ducea cu gândul la *baguettes* și biciclete, sau ca Italia, care îi sugera gondole și pizza. Picasso era spaniol, dar părea francez și avea nume de italian. Woody Allen făcuse un film a cărui acțiune avea loc în Spania, dar Sylvia nu-l văzuse. Matadori care se luptau cu tauri? Asta era Spania, nu-i așa? S-ar fi putut trezi la fel de bine într-un dormitor însorit undeva pe insula Peoria, Illinois. Baia era pe hol și arăta de parcă nu mai fusese renovată din 1973. Plăcile de faianță de pe peretele de deasupra căzii și din spatele chiuvetei erau de culoarea supei de mazăre, o specialitate culinară pe care Sylvia plănuia să o evite bucuroasă pentru tot restul vieții. Nu exista nici măcar un duș fix propriu zis, doar o pară de duș manual montată în capătul unui furtun argintiu conectat la bateria cu robinete sferice pentru apă caldă și rece. Sylvia deschise robinetul de apă caldă și așteptă un minut, punând mâna sub jet de câteva ori ca să

[1] Numele meu este Sylvia Post. Unde este baia? (în lb. spaniolă în orig.) (n tr.)

vadă dacă se făcea fierbinte. Așteptă un timp și, văzând că apa nu se înfierbânta deloc, deschise celălalt robinet, se dezbrăcă și urcă în cadă. Fu nevoită să se aplece și să apuce para dușului, pentru a-și uda părul. Apa nu ajungea decât pe unele părți ale corpului. În suport era un săpun, dar Sylvia nu înțelegea cum ar fi putut să-și săpunească trupul doar cu o mână și să-și țină în același timp dușul cu apă rece ca gheața deasupra capului.

Toate prosoapele din baie păreau făcute pentru oameni miniaturali, precum Degețica din poveste, oameni chiar mai scunzi decât mama ei.

Sylvia încercă să-și înfășoare partea de sus și de jos a corpului cu două dintre senzaționalele prosoape. Își pieptănă părul cu degetele și se privi în oglindă. Știa că nu arăta rău deloc, nu era diformă, dar era conștientă și de faptul că exista o adevărată prăpastie între ea și fetele de la școală care arătau bine. Chipul ei era puțin cam prea prelung și părul îi atârna inert pe umeri – nici lung, nici scurt, nici blond, dar nici castaniu, ci undeva pe la mijloc. Tocmai asta era problema ei: era undeva la mijloc. Sylvia nu-și putea imagina cum s-ar fi putut descrie cuiva, unui străin, de exemplu: o fată obișnuită, cu ochi albaștri, care nu erau prea mari și nici nu aveau o formă deosebită. Niște trăsături despre care nu ar fi scris nimeni nicio poezie. Sylvia se gândea adesea: atât de multe dintre cele mai frumoase poeme ale lumii fuseseră scrise înainte ca autorii lor să devină adulți: Keats, Rimbaud, Plath, și totuși, viețile acestora cunoscuseră atâta frumusețe și agonie – destul cât să le fie păstrată vie amintirea peste secole. Cu vârful limbii afară, Sylvia deschise cu

grijă ușa de la baie, ținându-și cu mâna prosopul care-i acoperea talia.

– *Pérdon!*

Vocea venea la pachet cu un băiat. Sylvia închise ochii, sperând că avea halucinații, dar, când îi deschise din nou, el era tot acolo. Poate că *băiat* nu era tocmai cuvântul potrivit – cel care stătea în fața ei era un tânăr cam de vârsta lui Bobby sau poate ceva mai tânăr, dar cu siguranță mai mare decât ea.

– Oh, Dumnezeule! zise Sylvia.

Nu voia să observe că străinul care se zgâia la ea, în timp ce era acoperită doar de acele prosoape minuscule, era chipeș și avea părul negru și ondulat, ca un model de pe coperta unui roman de dragoste, dar nu se putea abține.

– Oh, Dumnezeule! repetă ea și îl ocoli grăbită, făcând cei mai mici pași de care era în stare, astfel ca picioarele ei să nu se afle la o distanță mai mare de cinci centimetri unul de altul. Când ajunse în siguranță de cealaltă parte a ușii dormitorului ei, Sylvia lăsă prosoapele să cadă pe podea, astfel încât să-și poată folosi ambele mâini pentru a-și acoperi fața și să scoată un țipăt mut.

*

– Un *doctor*, asta e de-a dreptul minunat, zise Franny.

Se lingușea – își dădea seama, era evident că se lingușea –, dar nu se putea altfel.

Nu avea cum să oprească flirtul atâta timp cât era deja în desfășurare; mai degrabă ar fi putut opri un tren în viteză. În sufrageria ei se afla un localnic de douăzeci de

ani, iar ea își dorea să-i ungă trupul cu ulei de măsline și să se lupte corp la corp cu el până la lăsarea întunericului.

– Probabil că da, zise el.

Numele băiatului era Joan, pronunțat Gio-*aaan*, și el trebuia să fie profesorul de limbă spaniolă al Sylviei pentru următoarele două săptămâni. Trebuia să vină acolo în fiecare zi a săptămânii pentru câte o oră de meditații pe toată durata ședерii lor. Părinții lui Joan locuiau în apropiere și se înțelegeau foarte bine cu Gemma. (Ea menționase un club de grădinărit, parcă, pe care-l frecventau împreună – Franny se oprise la un moment dat să citească e-mailul. Probabil că învățau să planteze.) Tânărul mai dăduse meditații și lua doar douăzeci de dolari pe oră, o sumă absurd de mică, își spusese Franny chiar înainte de a ști cum arăta, iar acum acest lucru i se părea de-a dreptul o crimă împotriva frumuseții. Era student în anul doi la universitatea din Barcelona și venise acasă pe perioada verii, la părinții lui. Probabil că lua și cina împreună cu ei! Bobby nu venise nici măcar o dată acasă pe perioada verii. Din câte știa Franny, lui nici nu-i trecea vreodată prin minte să facă asta. Odată ce plecase în Miami, New Yorkul nu era pentru el acasă mai mult decât Aeroportul LaGuardia.

Franny simțea cum obrajii ei se îmbujorau și fu nespus de bucuroasă când ridică privirea și o văzu pe Sylvia ivindu-se pe hol.

– Oh, perfect, iat-o pe fata mea acum! Sylvia, vino să-l cunoști pe Joan! Gio-*aaan*! Franny făcu semn spre Sylvia. Fata dădu din cap și rămase țintuită locului, în umbră. Sylvia, ce se întâmplă cu tine?

Franny simți cum tandrețea pe care i-o inspira Joan începea să se transforme în stânjeneală din cauza comportamentului copilăresc al fiicei ei.

Sylvia se târî în sufragerie, mișcându-se de parcă picioarele ei goale ar fi fost făcute din clei. Picioare care fuseseră văzute foarte recent dezgolite aproape complet.

– El este Joan. Va fi profesorul tău de spaniolă, zise Franny, făcând un semn spre bărbat, cu care Sylvia se văzu nevoită acum să dea mâna.

– Bună! îl salută Sylvia.

Mâna lui Joan nu era foarte fermă, lucru care îi oferi fetei răgaz să respire.

Ar fi murit dacă strângerea de mână ar fi fost la fel de viguroasă ca părul lui.

– Îmi pare bine să te cunosc, îi întoarse Joan salutul.

Tânărul nu clipi și nu schiță niciun gest care să amintească ceva despre întâlnirea din ușa băii. Sylvia se prelinse într-un scaun de lângă mama ei, fără a-și lua ochii de la el – în caz că ar fi făcut vreun gest care să sugereze că văzuse anumite părți ale trupului ei pe care nu ar fi trebuit să le vadă.

Franny se culcase odată cu un spaniol – pe vremea când era la Colegiul Barnard. Tânărul se afla acolo în vizită pentru un an și locuia chiar peste drum, la internatul de pe strada 116. Numele lui era Pedro – sau Paulo? – și nu fusese un amant expert, dar nici ea nu era încă expertă pe vremea aceea. La fel ca majoritatea lucrurilor, sexul se făcea din ce în ce mai bun odată cu vârsta, atunci când cineva atingea un anumit nivel, apoi devenea ca un mic dejun – puțin probabil să se schimbe, doar dacă nu rămâneai fără lapte și erai obligat să improvizezi. Tot ce-și amintea Franny era felul în care îi murmura acesta

cuvintele în spaniolă – o limbă pe care ea nu o vorbea – și pronunția acelor „r"-uri care se rostogoleau fermecător pe limba lui catifelată și stăruitoare. Franny sperase să primească niște scrisori de dragoste în spaniolă când el se întorsese acasă, dar, pe vremea când el părăsise New Yorkul, ei deja nu se mai întâlneau, așa că nu a mai primit nicio scrisoare.

Oricum, Pedro-Paulo nu era nici pe jumătate atât de chipeș ca Joan. Băiatul care stătea la masa din sufrageria ei avea o constituție atletică, voia să fie doctor și avea o bărbie puternică, cu o vagă gropiță în centru. Nu venise de la biserică, ci de la o partidă de tenis cu tatăl lui. Ei jucau tenis la un club care se afla la cincisprezece minute distanță, situat pe domeniul celui mai faimos fiu al acelor meleaguri, Nando Filani, care câștigase deja două turnee de Grand Slam în acel sezon. Acum tot ce putea face Franny era să și-l imagineze pe Joan într-un tricou ud leoarcă de sudoare, cu mușchii brațului încordați în timp ce alerga pentru a lovi mingea. Dacă Sylvia ar fi fost alt gen de fată, Franny ar fi ezitat să o lase singură cu Joan atâtea ore în următoarele două săptămâni, dar, în aceste condiții, nu-și făcea niciun fel de probleme.

– Mamă?

– Scuză-mă, scumpo. Ai spus ceva?

– O să începem mâine la ora 11. E în regulă?

– *Perfecto*. Franny bătu din palme de două ori. Cred că ne vom distra foarte bine.

Se ridicară în picioare pentru a-l conduce pe Joan până la ușă, iar Franny o apucă pe Sylvia de mână în timp ce tânărul urcă în mașina lui, cu care execută o întoarcere din trei mișcări pentru a coborî dealul.

– Nu crezi că e *superb*?

Sylvia ridică din umeri.

– Așa cred. Nu știu. Nu prea am observat.

Se roti pe călcâie și începu să urce scările în fugă, către dormitorul ei, apoi închise ușa cu un zgomot puternic. După cum bănuia Franny, nu avea de ce să se îngrijoreze. Abia după ce Joan plecase acasă și Sylvia urcase la etaj, Franny realiză că diferența de vârstă dintre ea și profesor era la fel de mare ca diferența dintre Jim și fata aceea, ceea ce o făcu să se înece zgomotos și să tușească, de parcă și-ar fi putut suprima acel sentiment bolnăvicios, așa cum făcuse cu „indigestia călătorului".

*

Toți căzură de acord că o cină timpurie era cea mai bună opțiune. În timp ce fierbea apa pentru paste, Franny scoase niște măsline și le puse într-un bol mic, apoi pregăti un al doilea bol pentru sâmburi. Tăie în felii cârnatul uscat și gustă câteva bucăți înainte de a-și îndrepta atenția către capere și brânză. Cârnatul era puțin mai condimentat, cu bucățele de grăsime care i se topeau pe limbă. Franny adora să pregătească mâncarea vara, fiecare ingredient fiind la temperatura camerei. Deschise borcanul cu capere și lăsă o duzină sau chiar mai multe să cadă într-un bol mare, în care răzui o bucată de brânză. Asta era tot ce le trebuia – ulei și amidon, grăsime și sare.

A doua zi aveau să mănânce legume, dar în seara aceea erau cu adevărat în vacanță și mâncau doar de plăcere. Ar fi trebuit să încerce să găsească niște înghețată pentru desert, dar puteau face asta mâine, când toată lumea avea să fie prezentă. Lui Charles îi plăcuse întotdeauna

să cumpere aromele locale: *dulce de leche*, nuci braziliene, tamarin. Deschise și apoi închise dulapurile din bucătărie, căutând o strecurătoare, pe care o găsi la cea de a treia încercare. Apa abia începea să fiarbă, așa că Franny începu să deschidă și să închidă ușile dulapurilor doar pentru a vedea ce altceva mai avea la îndemână: o răzătoare, oale destul de mari pentru a fierbe în ele homari, piese rătăcite ale unui mixer fix, uitate de mult într-un colț prăfuit. Ultimul dulap pe care-l deschise avea două sertare ticsite cu provizii. O cutie cu paste era acolo – la fel și uleiul de măsline.

Franny scotoci în dulap, ca să vadă ce putea să mai adauge la cina lor și ce altceva mai era ascuns acolo. În fundul dulapului găsi un borcan cu Nutella, alături de un recipient cu unt de arahide întărit. Franny ridică privirea și se uită pe fereastră pe deasupra chiuvetei: Jim și Sylvia încă mai înotau. Pielea lor căpătase deja o strălucire sănătoasă, la fel ca în fiecare vară, indiferent de vreme sau loc. Unii oameni erau pur și simplu construiți așa – ca și cum abia ar fi descoperit triatlonul și ar fi participat fără niciun pic de antrenament prealabil.

Chiar dacă Sylvia era studioasă și avea tenul palid în cea mai mare parte a anului, evitând orice activitate sportivă, era fiica tatălui ei, competitivă și construită pentru efort fizic, că-i plăcea ei sau nu sportul.

Franny scoase borcanul cu Nutella din sertar și deșurubă capacul. Nu era plin nici măcar pe jumătate – abia dacă ar fi fost suficient pentru ca tustrei să întindă câte un strat pe o felie de pâine prăjită a doua zi dimineață – asta dacă ar fi avut o bucată de pâine. Era impresionată că Gemma se gândise la un astfel de răsfăț culinar, dar

borcanul de Nutella fusese probabil cumpărat de vreun alt turist sau pentru vreun copil mic destul de pretenţios.

Arătătorul lui Franny plonjă în interiorul borcanului cu gură largă şi adună crema întinsă pe marginile acestuia până ce între încheieturile degetelor ei se adună o cantitate impresionantă de Nutella. Îşi introduse un deget întreg în gură şi îl trase încet afară cu un murmur de satisfacţie. Apoi înşurubă la loc capacul borcanului şi îl ascunse într-un alt dulap – unul în care nu l-ar fi căutat nimeni – doar ca măsură de precauţie.

*

Soarele care apunea ajunsese de cealaltă parte a muntelui şi acum Jim şi Sylvia înotau în umbră făcând ultimele ture de bazin în piscina din spatele casei, conformându-se parcă unei ediţii recente a revistei „Gallant", cu titlul: „De ce turele de bazin vă pot prelungi viaţa până la o sută de ani", un articol scris de un romancier care înota foarte prost în stilul bras şi care avea colăcei în jurul taliei – şi pe care Jim îl comandase pentru că se gândise că i-ar fi plăcut lui Franny. „Gallant" căuta mereu să atragă mai mult atenţia femeilor.

Pielea de pe degetele lui Jim se cam încreţise, dar pe el nu-l deranja acest lucru. Din capătul cu apă mai adâncă putea vedea munţii, copacii şi partea din spate a căsuţei lor roz. Un avion zbura pe deasupra şi atât Sylvia, cât şi Jim se simţeau recunoscători că nu se aflau în el şi că nu trebuia să plece prea curând de acolo. O piscină perfectă putea avea acest efect – să facă restul lumii să pară

incredibil de nesemnificativ și la fel de îndepărtat ca suprafața lunii.

– Nu e rău deloc, nu-i așa?

Sylvia înotă până în celălalt capăt al piscinei și se ridică pe marginea acesteia, sprijinindu-se în coate.

– Îmi convine. Își șterse ochii și întrebă: La ce oră vor sosi Bobby și cum-o-fi-chemând-o? Dar Charles?

– Dimineață, la fel ca noi. Vor ajunge devreme aici.

Dacă ei ar fi fost în New York, stând unul pe o parte, iar celălalt, pe partea opusă a străzii 75, nici nu s-ar fi putut auzi unul pe altul, de vină fiind mașinile, oamenii, avioanele, bicicletele, zgomotul vieții de zi cu zi din marele oraș. Oricum, nu vorbiseră mai mult decât de obicei – nu în ultima vreme, cel puțin. Acum erau la șase metri distanță și se puteau auzi perfect unul pe altul. Dacă ar fi strigat, vocile lor ar fi răsunat între copacii care mărgineau muntele și ecoul lor s-ar fi auzit până jos în vale, în stilul lui Pig-Pen[1], poate chiar până la mare.

– Mi-ar fi plăcut să vină singur, zise Sylvia.

– Cine, Bobby? Sau Charles?

Jim înotă încet spre Sylvia.

– Amândoi.

– Credeam că-ți place Lawrence, zise Jim. Își întinse brațele și se prinse de marginea piscinei, lângă Sylvia. Ea se desprinse și începu să plutească pe spate.

– E adevărat, da, doar că... aș fi preferat să vină singur, înțelegi? Atunci când Lawrence e prin preajmă, Charles trebuie să-i acorde toată atenția, de parcă ar fi cățelul lui. Ei nu sunt ca tine și mama, adică așa cum sunt niște

[1] Personaj comic din benzile desenate, creat de C.M. Schulz

oameni care se întâmplă să fie căsătoriți, înțelegi? Își aranjează mereu hainele unul altuia și citesc unul peste umărul celuilalt. E scârbos. Sylvia se cutremură, iar părul ei ud împrăștie stropi pe pânza apei din piscină. Vreau să spun că, la o anumită vârstă, oamenilor nu le mai stă bine să pară îndrăgostiți. E scârbos, zise ea din nou.

– Asta nu e deloc adevărat, zise Jim.

Ar fi vrut să spună mai mult, să-i explice fiicei sale că se înșela, dar nu își găsea cuvintele.

Franny deschise ușa din spate și scoase capul afară.

– Veniți la cină! Nu se admit costume de baie la masă.

Jim descoperise un teanc de prosoape pentru plajă în mica spălătorie din casă, iar Sylvia apucă unul după ce ieși din piscină. Tatăl ei rămase în apă, plutind la suprafață și ținându-se de marginea de beton.

– Te vei bucura totuși să-l vezi pe Bobby, nu-i așa? întrebă Jim, ridicând privirea spre Sylvia.

El voia ca amândoi copiii lui să se înțeleagă în continuare unul cu altul, deși știa foarte bine că era ceva inutil. A educa niște adulți era ceva cu totul diferit. Nu mai era vorba de niște copii veseli și neastâmpărați care înclinau să te creadă, orice le-ai fi spus, doar pentru că erai tatăl lor. Sylvia știa ce se întâmplase, pentru că trăise în aceeași casă cu ei doi și le fuseseră imposibil să se ascundă de ea. Ar fi fost greu să se ascundă și față de un copil, dar adolescenții au niște urechi ca niște ventuze, absorbind orice din jurul lor. Bobby nu știa nimic. Jim aproape că-și dorise ca el să fi rămas acasă la el, să se țină departe – foarte departe de implozia familiei sale nucleare.

Sylvia își înfășurase un prosop gigantic în jurul trupului și un altul în jurul capului.

– Sigur, zise ea. Așa cred.

Așteptă ca Jim să iasă din piscină înainte de a intra în casă, dar nu mai spuse nimic altceva, provocându-l să-și termine propriul gând.

*

Dormitorul principal era de cealaltă parte a camerei de lucru și avea propria baie. În partea stângă a patului era un dulap, iar în partea dreaptă – o măsuță de toaletă. Jim își despachetase lucrurile în cinci minute și stătea pe marginea patului, urmărind-o pe Franny cum transporta teancuri de tunici și rochițe vaporoase din valiza ei în dulap. O privea cum mergea înainte și înapoi, înainte și înapoi.

– Câte haine ți-ai adus? întrebă Jim în timp ce-și scotea ochelarii și-i punea în buzunarul de la piept al cămășii. Am obosit deja.

Franny vorbea de parcă nu l-ar fi auzit.

– Ei bine, Bobby cu Carmen și Charles cu Lawrence vor ajunge aici cam la aceeași oră, așa că am putea să mergem cu mașina să-i întâmpinăm, ori ar putea să vină cu mașina toți patru. Tu ce crezi?

– Nu ar fi mai simplu pentru ei dacă ar veni toți patru cu mașina și ne-ar scuti pe noi de un drum?

Jim știa că nu acesta era răspunsul pe care-l aștepta ea. Se ridică și-și trosni încheieturile degetelor.

Franny trecu pe lângă el cu încă un braț de haine.

– Așa presupun, da, dar, dacă mă duc eu să-i iau, atunci una dintre mașini ar putea merge la băcănie, iar cealaltă ar putea veni direct aici, zise ea. Profesorul Sylviei vine la ora unsprezece, așa că de ce nu rămâneți voi

doi acasă? O să mă duc eu să-i iau pe Bobby și Carmen, din moment ce Charles trebuie să închirieze o mașină, și apoi poate că vom schimba mașinile, astfel încât Bobby, Carmen și Lawrence să vină direct acasă, iar eu și cu Charles să mergem să cumpărăm de mâncare. Așa ar fi logic, zău! De ce să nu facem așa?

Nu era logic deloc, nu pentru Jim, dar nu avea de gând să se certe cu ea. Asta era problema atunci când interveneau Charles și Lawrence: Franny era în stare de orice pentru a rearanja planurile ca să fie cu Charles douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru – cât mai multe zile posibil. Pentru ea, nu conta că Charles era căsătorit sau că restul familiei ei era acolo, scopul vacanței fiind, în aparență, să petreacă mai mult timp cu Sylvia. Planul lor fusese, de asemenea, să plece în acea călătorie cu ocazia împlinirii a treizeci și cinci de ani de căsătorie, pentru a sărbători evenimentul, dar ideea aceea – că urma să fie, într-un fel, o aniversare a căsătoriei lor – părea acum o glumă extrem de proastă. Odată sosit Charles, Franny avea să înceapă să râdă ca la douăzeci și patru de ani, iar restul celor de față puteau să-și dea foc unul altuia – ei nu-i mai păsa de nimic. Asta era ceea ce făceau cei mai buni prieteni: îi acaparau pe oameni, izolându-i de restul celor prezenți. Desigur, Franny ar fi dat vina pe Jim, acuzându-l că distrusese deja totul.

Jim se duse încet la baie și își scoase periuța de dinți din borseta cu articole de toaletă. Apa de la robinet avea gust de metal vechi, dar se simți mai bine după ce se spălă pe dinți și pe față.

Rămase în baie mai mult ca de obicei – intenționat, de fapt –, în parte pentru că nu era sigur cum avea să fie

noaptea aceea. Cum avea să treacă noaptea aceea şi cum avea să treacă vacanţa. Poate că Franny se mai înmuiase în avion, în casa aceea frumoasă, ori în timp ce despacheta. Ar fi fost o privelişte plăcută. Când se întoarse în dormitor, Franny era în pat, în capul oaselor, ţinând în poală cartea *Don Quijote*. Jim trase pătura subţire de pe pat şi se pregăti să se aşeze, dar Franny îl opri, ridicând mâna cu palma spre el.

– Aş prefera să dormi în camera lui Bobby. Noaptea asta, zise ea. Evident, nu şi atunci când vor fi aici.

– Înţeleg, zise Jim, dar nu se mişcă.

– Sylvia doarme ca un urs care hibernează şi nu o să te audă, zise Franny, deschizându-şi cartea.

– Bine, zise Jim. Dar va trebui să discutăm mâine despre asta, cred că înţelegi.

El ridică de pe noptieră romanul pe care îl citea şi se îndreptă spre uşă.

– Da, va trebui să discutăm despre asta, nu-i aşa? zise Franny. Îmi place la nebunie când laşi să pară că ar fi alegerea mea.

Apoi îşi deschise cartea, îndreptându-şi atenţia către ceva foarte, foarte îndepărtat.

Jim închise uşa după el şi aşteptă ca ochii lui să se obişnuiască încet cu întunericul.

ZIUA A TREIA

În timp ce Lawrence intra la toaleta bărbaților, Charles stătea rezemat de zidul terminalului. Își trase valiza pe rotile, astfel încât aceasta să se sprijine de picioarele lui, și închise ochii. Plecaseră de la locuința lor din Provincetown la ora trei, în cursul după-amiezii precedente, spre aeroportul Boston Logan, pentru cursa de seară, iar zborul la clasa economic îl obosise peste măsură. Lawrence era cel mai econom dintre ei, dar, dacă Charles ar fi venit singur, el ar fi cumpărat bilete la clasa business cel puțin. Avea cincizeci și cinci de ani. Pentru ce să economisească bani, dacă nu pentru zborurile transatlantice? Lawrence l-ar fi certat, dacă i-ar fi putut auzi gândurile.

Aceasta era o discuție pe care ei o aveau permanent. Doar pentru că încă nu apăruse un copil în viața lor, asta nu însemna că acesta nu avea să apară într-o bună zi, și atunci nu s-ar fi simțit el vinovat pentru miile de dolari irosiți undeva deasupra unui ocean?

Nu meritau mai degrabă merele organice/școala particulară/lecțiile de tenis?

Meritau – Charles ar fi recunoscut întotdeauna acest lucru, chiar dacă ajunsese să creadă în ultima vreme că visul lui de a avea o familie urma să dispară în curând, iar

ei doi și-ar fi putut relua viețile lor fericite și egoiste. Aproape toate celelalte cupluri pe care le cunoscuseră la agenția de adopții aveau deja copiii lor – unul sau chiar doi – și Charles se gândi că poate scria ceva cu cerneală invizibilă în scrisorile lor către mamele purtătoare, ceva de genul: „Sunt o persoană cu tulburări de personalitate", poate, sau: „Nu știu, arătăm ca niște părinți buni?"

În terminal era un miros puternic de dezinfectant și parfum, o combinație care-i provocă lui Charles o durere de cap subită. Se întoarse spre dreapta, astfel încât stătea acum cu fața spre valul de călători debarcați. Spaniolii arătau mai bine decât turiștii – pometi mai frumoși, buze mai frumoase, păr mai frumos. Când era mai tânăr, Charles pictase multe imagini inspirate din natură, dar acum se mulțumea să facă niște instantanee cu camera foto digitală și să picteze după acestea. Adora acea libertate – să poată avea chipul oricui în buzunarul său.

– Hei, îl strigă Lawrence, ștergându-și mâinile umede de pantaloni.

– Bine ai revenit, îl întâmpină Charles. Își puse capul pe umărul lui Lawrence, spunând: Sunt obosit.

– Știu că ești. Dar, hei, măcar nu porți un costum de joacă pentru adulți! zise el făcându-i semn către o femeie care ieșea din spațiul de debarcare, pe poarta opusă toaletei.

Aceasta era foarte mică de statură, de vreun metru și cincizeci și ceva de centimetri, cu niște pantaloni de trening roz din tricot plușat și hanorac de aceeași culoare, ambele destul de mulate pentru a-i scoate în relief fundul rotund și silueta robustă.

– Costumele astea nu au fost interzise de lege acum un deceniu?

Femeia ieși din zona traficului și se întoarse. Aștepta pe cineva. Un bărbat înalt cu păr creț și castaniu se ivi din mulțime, făcând din cap către femeia în roz care aștepta. Charles se întoarse rapid cu fața la perete.

– Ei, drăcie, zise el. E iubita lui Bobby.

– Sper că nu te referi la femeia în costum roz, zise Lawrence, întorcându-se la rândul lui, astfel că erau acum amândoi cu fața la perete.

– Nu ne putem uita amândoi în această direcție, îi explică Charles. La naiba!

– Charles?

Charles și Lawrence se întoarseră în același timp, cu brațele larg deschise.

– Buuuună! rostiră ei într-un glas.

Bobby și iubita lui se apropiaseră și acum erau la numai un metru distanță de cei doi.

– Bună, chipeșule! îl salută Charles pe Bobby, trăgându-l mai aproape pentru a-l îmbrățișa.

Se bătură reciproc pe spate cu afecțiune, iar după ce se desprinse din îmbrățișare, Bobby își menținu un braț pe umărul lui Charles, de parcă ar fi vrut să facă o poză de grup.

– Cum a fost zborul vostru? Bună, Lawrence! zise Bobby cu un zâmbet larg.

Bobby era ușor bronzat, ca o persoană care își petrecea majoritatea zilelor afară, deși nu era tocmai cazul lui. Lui Lawrence i se părea că Bobby era chiar prea bronzat, ca și cum la vizita proprietăților imobiliare din Miami ar fi condus o mașină decapotabilă, ceea ce era însă puțin probabil. Poate că-și petrecea fiecare sfârșit de săptămână la soare, uns din belșug cu loțiune de plajă pe față, brațe și piept, ca un culturist de prin 1975. Și asta părea la

fel de puțin probabil. Lawrence nu știa cum putea să se împace cu gândul că bronzul auriu al lui Bobby era aproape sigur fals. Regulile erau diferite în Florida.

– A fost în regulă. Dar al vostru? întrebă Charles.

Nimeni nu vorbea cu iubita lui Bobby și nimeni nu se obosi să o prezinte. Charles știa că se mai întâlniseră o dată sau de două ori la o cină de Crăciun sau la una dintre fastuoasele petreceri aniversare ale lui Franny și Jim – poate la cea de-a treizecea aniversare a căsătoriei lor, cu cinci ani în urmă?

Charles își amintea vag că o văzuse pe această femeie stând în picioare lângă agenta literară a lui Franny și evitând cu sârg conversațiile în timp ce executa un studiu extrem de amănunțit al tavanului. Iubita lui Bobby era cu cel puțin zece ani mai mare decât el și tocmai din acest motiv treningul ei părea atât de ridicol. Era aproape de aceeași vârstă cu Lawrence. Poate că ar fi părut tânără în ochii cuiva trecut de șaizeci de ani. Franny avea multe de spus în această privință, dar numai după jumătate de sticlă de vin. Până atunci preferase să rămână imparțială și rece. Trecuseră ani de când erau împreună, dar niciunuia dintre membrii familiei Post nu părea să-i pese, preferând să afișeze o politețe de conveniență, toleranță, la fel cum cineva ar putea ignora vânturile trase de un câine prietenos. Lui Charles nu-i venea să creadă că nu-și putea aminti numele ei. Se născuse în Miami, iar părinții ei erau cubanezi. Se numea Carrie? În niciun caz Mary. Miranda?

– Carmen a avut atâtea emoții! Nu am dormit deloc, zise Bobby, privind în sfârșit peste umăr și căutând-o din ochi. Îți amintești de Charles și de Lawrence, nu-i așa?

– Bună, le spuse ea, cu mâna întinsă.

Lawrence i-o strânse primul, apoi Charles. Carmen avea o mână fermă, care-i surprinse pe amândoi. Pielea măslinie și netedă îi ascundea vârsta, iar coada ei de cal era destul de ciufulită după zbor – ca un jet de apă pieziș expirat de o balenă. Lui Lawrence i se părea că femeia arăta ca una dintre cele patru Spice Girls după zece ani de la desființarea formației, ușor amețită de alcool.

– Desigur, zise Charles. Cum am putea uita?

*

Franny aștepta în zona de recuperare a bagajelor, frământându-și mâinile. Când Bobby și Carmen apărură după colț, ea scoase un chiot și începu să țopăie ridicol. Una din espadrile îi zbură din picior pe pardoseala lucioasă. Ea se repezi și o recuperă, apoi începu să alerge spre nou-veniți – de parcă ar fi înaintat prin melasă. Bobby se aplecă, lăsându-se îmbrățișat de mama sa.

– Oh, da, da, da! zise ea frecându-l pe spate.

Franny se simțea groaznic față de Bobby pentru că nu-i spusese nimic despre Jim, dar nu era genul de lucruri care să fie explicate la telefon. Acum că era în brațele ei, credea că avea să fie mult mai ușor, informația ajungând telepatic până la el, ca un program science-fiction de televiziune, doar cu un *zzzzzzpppp* de la un creier la celălalt. Oh, da!

– Bună, mamă! zise Bobby, făcându-i cu ochiul lui Carmen peste umărul mamei sale. Poți să-mi dai drumul, să știi. O să stau aici două săptămâni.

– Oh, bine, zise Franny, abia dezlipindu-se de el. Bună, Carmen! adăugă ea, sărutând-o în fugă pe obraz. Zborul a fost în regulă?

– Da, răspunse Carmen, zâmbind. Ne-am uitat la filme. Se lăsă de pe un picior pe celălalt, dezmorţindu-şi gambele.

– Grozav! zise Franny. Nu l-aţi văzut cumva pe Charles? Ar trebui să fie şi el pe aici, pe undeva.

Privi dincolo de Carmen, spre acelaşi hol pe care veniseră cei doi. Desigur, Charlie şi Lawrence se îndreptau râzând în direcţia lor, trăgând de bagaje.

Privirea lui Franny se înceţoşă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că el venise. Se îndepărtă puţin de Bobby şi Carmen, ca să nu o vadă plângând. Charles o zări şi el în cele din urmă şi începu să păşească mai repede până ce ajunse la ea, ridicând-o în braţe ca pe o iubită părăsită de mult şi regăsită după război.

*

Planul încurcat al lui Franny decurse normal, fără niciun impediment: Bobby, Carmen şi Lawrence se urcară în maşina închiriată de Charles, iar Charles urcă în maşina lui Franny, după care porniră la drum. Carmen ştia să conducă maşina cu schimbător de viteze manual, aşa că ea se urcă la volanul primei maşini, în timp ce Charles o conducea pe a doua. Lawrence era prea obosit ca să se plângă de ceva, iar dacă Charles se simţea în stare să meargă la cumpărături, asta era mai bine pentru toţi, nu-i aşa? Charles făcu un semn scurt cu mâna pe fereastra pasagerului în timp ce maşina condusă de el pornea la drum, iar Lawrence se trezi ostaticul a doi străini care erau ultimii oameni din lume cu care ar fi vrut să-şi petreacă vacanţa.

– Mă bucur atât de mult să te văd, Lawrence! îi zise Bobby. Nu te-am mai văzut de când v-ați căsătorit. Când a fost asta? Acum un an? Știu doar că era vară.

Carmen apăsă pe accelerație și mașina țâșni înainte, strecurându-se prin traficul de la aeroport.

– Se vor împlini trei ani luna următoare, zise Lawrence, închizând ochii și închinându-se scurt unei icoane care-l reprezenta pe Iisus și pe care spaniolii o montaseră pe partea dreaptă a drumului. Știi ce se spune despre timp.

– Ce anume? întrebă Bobby, lăsând în jos parasolarul pentru a arunca o privire în oglindă.

Pentru o clipă prinse privirea lui Lawrence și zâmbi. Bobby era mult mai dulce decât sora lui; de fapt, era mai dulce decât tot restul familiei sale. Din câte își dădea seama Lawrence, Bobby nu era deloc dur sau insensibil – o calitate ce rar se putea întâlni la o persoană care crescuse în Manhattan. Lawrence își simți umărul relaxându-se puțin.

– Oh, știi tu. Zboară.

Lawrence își încrucișă brațele și începu să privească pe geam.

Nici cei din familia lui nu fuseseră împreună în vacanță – sau, din câte știa, din vremea când era copil. Chiar și atunci, bănuia el, nu făcuseră decât una sau două excursii la vreun camping cu fum persistent, în care dormiseră cu toții în același cort subțire, decolorat și umed, tremurând de frig. Părea o nebunie să-ți imaginezi că o persoană putea umple o casă (sau un cort) cu rubedenii și să se aștepte totuși să aibă o vacanță plăcută. El și Charles discutaseră deja despre asta: după Mallorca aveau să plece în altă parte, doar ei doi, pentru câteva zile –

într-un loc în care puteau să scape de conversații banale și de bagajele emoționale ale altor persoane. Lawrence ar fi preferat Houston sau poate Woodstock, dar lui Charles partea de nord a New Yorkului i se părea prea demodată. Puteau aștepta până ce vremea avea să se schimbe, pentru a zbura apoi la Palm Springs. Lawrence nu voia să vorbească decât despre cine avea un bebeluș, cine era însărcinată, despre tapetul pentru odaia copilului, despre nume și cărucioare și cum ar fi putut găsi o lesbiană amabilă de la care să cumpere lapte matern.

– Este foarte adevărat, interveni Carmen.

Își trase poșeta în poală și scoase din ea o pungă mare din plastic plină cu articole de machiaj – toate miniaturale, de parcă ar fi fost făcute pentru păpuși. Mostre, zise ea peste umăr. Fiind atât de mici, pot să port cu mine tot ce am nevoie. Au câte 85 de grame sau chiar mai puțin. Deșurubă un capac de mărimea unui deget de bebeluș și strânse tubul. Puse apoi bobul de cremă pe buricul degetului ei arătător. Lawrence o urmărea cum își întindea crema pe față, masându-și viguros obrajii și gâtul cu o singură mână în timp ce conducea cu cealaltă, și își strânse și mai bine centura de siguranță. Familiile altor persoane erau la fel de misterioase ca niște specii de extratereștri, având o mulțime de coduri secrete și amintiri comune. Lawrence o privi pe Carmen repetând procesul de mai multe ori, cu diferite potiuni. Mașina se balansă periculos, aplecându-se într-o parte atunci când ea vră prea brusc, iar Bobby icni – destul de amuzat, de altfel.

– Conduce îngrozitor, zise el, pregătit pentru represaliile iubitei sale.

Drăgălășenia lui Bobby nu mai conta deloc – nu mai mult decât atitudinea autoritară a lui Franny, rezerva lui Jim sau precocitatea Sylviei. Adevărata problemă era faptul că Charles îl abandonase chiar înainte de a părăsi aeroportul. Cât de mult aveau să se răcească relațiile dintre ei în două săptămâni?

– Sunt cam obosit, zise Lawrence. Cred că am să închid puțin ochii, dacă nu vă deranjează.

– Desigur, zise Bobby. Încearcă să dormi puțin.

Lawrence închise ochii. Începuse deja să transpire, iar aerul condiționat din mașină nu părea să facă față. Se întrebă într-o doară dacă Bobby și Carmen pălăvrăgeau de obicei – la fel ca majoritatea cuplurilor – despre tot felul de lucruri lipsite de importanță, dar cei doi rămaseră tăcuți.

*

Băcănia din Palma era dumnezeiască. Franny și Charles se plasară strategic în capătul fiecărui rând de rafturi. Ambalajele erau sublime – chiar și la conservele cu sardine și tuburile cu pastă de tomate. Faptul că se aflau într-o țară străină făcea ca până și cea mai mică diferență să li se pară artă. Charles o pictase odată pe Franny după o fotografie făcută într-un supermarket din Tokio – fața ei latră părea extaziată. Să facă împreună cumpărături era una dintre preocupările lor favorite.

– Uite! zise Charles ridicând o cutie cu cremă de zahăr ars.

– Uite! spuse la rândul ei Franny, ridicând o pungă de chipsuri de cartofi cu aromă de *jamón*[1].

[1] Șuncă (sp.)

Rafturile cu șuncă erau pur și simplu magnifice: șuncă tăiată cubulețe, bacon, *chorizo*[1], mortadella, *sobrassada*[2], salam, *ibérico*[3], crenvurști, pizza cu șuncă, cârnați, pastramă. Umplură un coș de cumpărături cu borcane de gem, unt de arahide, hârtie igienică și suc – *zumo* –, precum și salată verde, portocale, *machego*[4] și pâine feliată.

– Cât e ceasul? întrebă Charles, în timp ce stăteau la rând lângă casa de marcat. Parcă ar fi ora trei dimineața.

– Biata mea rățușcă! zise Franny, cuprinzându-l cu brațele pe după umeri.

Când se cunoscuseră, atât Franny, cât și Charles erau tineri și frumoși, având destul stil încât să-i evite pe toți ceilalți din jur. Mijlocul ei fusese strâns într-o centură fermă, rezistentă, iar linia părului lui abia dacă se mai vedea. Puteau să ajungă la o sută de ani și Franny tot așa l-ar fi văzut – ca pe un James Dean ceva mai scund, cu sprâncene ciudate și buze frumos arcuite, pur și simplu superb. Nu mai conta că Charles era acum complet chel, având doar o urmă de păr în creștet. Pentru Franny, el avea să rămână mereu marea ei iubire, cel mai chipeș băiat pe care nu-l putea avea – deși era al ei în toate felurile posibile, cu o singură excepție, pentru totdeauna.

– Cum îți merge? Cu Jim, vreau să spun.

– Oh, știi și tu! începu Franny, dar se opri, neștiind cum să termine propoziția. Rău. Cât se poate de rău. Nu mă pot uita la el fără să-mi doresc să-i tai penisul.

---

[1] Cârnați de porc (sp.)

[2] Specialitate tradițională de cârnați conservați (sp.)

[3] Șuncă crudă și uscată (sp.)

[4] Brânză spaniolă (sp.)

– Sylvia pare să se fi obișnuit cu ideea totuși, zise Charles, făcând un semn afirmativ din cap către femeia de la casă.

El vorbea chiar mai puțină spaniolă decât Franny, ceea ce nu însemna mare lucru.

– Dar nici nu ai văzut-o încă pe Sylvia, spuse nedumerită Franny.

– Există Facebook.

– Ai cont pe Facebook?

Charles își dădu ochii peste cap.

– *Sí.* Dar tu de ce nu ai? Oh, minunat! ai ratat ocazia de a-ți face unul. Dar, desigur, eu și Sylvia stăm tot timpul pe chat. Cred că face asta chiar în timp ce stă în fața ta la masă, în timpul cinei. Charles adăugă în șoaptă: Îmi spune toate secretele ei.

Franny își luă mâinile de pe umerii lui Charles și se izbi ușor în el, amenințând o stivă din batoane de ciocolată din spatele lui.

– Ba nu face asta, zise Franny, geloasă atât fiindcă Charles aflase despre fiica ei lucruri pe care ea nu le știa, cât și pe faptul că Sylvia găsise o cale să comunice cu Charles – o cale de existența căreia ea nici nu auzise până atunci. Sylvia nu are niciun fel de secrete. Tocmai asta e frumos la ea. E prima adolescentă de pe planetă care e fericită, pur și simplu.

– Sigur că e fericită, zise Charles, înclinând capul. Să fii un bun prieten însemna să știi când trebuia să-ți ții gura. Iar acesta e cel mai mare avantaj, la urma urmei, adăugă Charles. Indiferent ce se va întâmpla cu Jim, îi vei avea mereu pe Syl și pe Bobby. Copiii sunt pentru totdeauna, chiar dacă dragostea nu durează o veșnicie, nu-i așa?

– Eu te *voi iubi* pe tine o veșnicie, zise Franny în timp ce-și scotea încet cardul din portofel. La fel și pe copii, presupun.

*

Bobby bătu în ușa de la intrare, chiar dacă acea casă era a lui în aceeași măsură în care era și a celorlalți. Când văzu că nu răspunde nimeni, încercă mânerul sferic și constată că ușa era descuiată. Se întoarse spre Carmen și Lawrence, care se aflau în spatele lui. Aceștia îl îndemnară să deschidă, încuviințând din cap. Deschise ușa.

– Hello?

Casa era cufundată în liniște. Nu se auzea decât freamătul copacilor în bătaia vântului și mașinile care treceau din când în când pe drum.

– Hello? mai încercă el o dată, făcând câțiva pași în foaier.

Se auzi un tropăit de pași undeva la etaj și apoi scârțâitul unei uși care se deschidea încet. Sylvia apăru în capul scărilor în patru labe.

– Mă simt rău din cauza diferenței de fus orar, zise ea.

– Vino să ne ajuți cu bagajele! zise Bobby cu o voce de tunet.

– Da, să trăiți! Vin imediat, răspunse Sylvia înainte de a face stânga împrejur și a se târî înapoi în dormitorul ei.

Ușa ei se închise cu zgomot.

*

Joan voia să înțeleagă cât de avansată era Sylvia și venise la oră fluturând un manual asemănător cu cele pe

care le folosise ea în gimnaziu, având poze cu vaci, cozi de mătură și alte obiecte pe care să le identifici.

Cum îi spune Mariella prietenei ei că POATE veni la cină? Cum ar spune ea că VA VENI la cină?

Sylvia umplu ascultătoare câteva pagini înainte ca Joan, care citea peste umărul ei, să o oprească. Ședea destul de aproape de ea astfel încât să-i simtă colonia. Atunci când băieții de la școala ei se dădeau cu colonie, mirosul i se părea, în mod evident, dezgustător, dar când era vorba de Joan, lucrurile stăteau cu totul altfel. Parfumul părea unul sofisticat, ca al unui James Bond din Mallorca. Sylvia își imagina cum trebuia să arate dulăpiorul din baie al lui Joan, cu fiecare raft plin de produse pentru îngrijire masculină. Numai părul lui, fără îndoială – necesita vreo șase tipuri de loțiuni ca să se miște în felul acela. Sylvia respira cât mai ușor posibil în timp ce Joan îi verifica notițele. Acesta își închidea în mod repetat pixul, apăsându-l în tăblia mesei: *deschis, închis, deschis, închis.*

– Sylvia, i se adresă el. Te descurci bine la scris.

Joan îi pronunța numele într-un mod aparte, extins pe patru silabe, de parcă ar fi fost făcut din miere. *Si-il-vi-a.*

– E în regulă, zise ea.

Ar fi vrut să-l audă din nou rostindu-i numele.

Joan își trase scaunul cu câțiva centimetri mai departe.

– Ar trebui să petrecem ceva timp numai vorbind, făcând conversație, înțelegi?

Purta o cămașă polo, cu nasturii descheiați la gât. Afară se auzea cineva râzând, iar Sylvia se întoarse ca să privească pe fereastra sufrageriei. Bobby și iubita lui erau în piscină. Carmen era cocoțată pe umerii lui – amândoi fiind angajați într-o luptă acvatică. Carmen era bătrână,

trecută de patruzeci de ani. Bobby era cu zece ani mai mare decât Sylvia, așa că el i se părea deja bătrân. Carmen era cu peste zece ani mai în vârstă decât *el*, așa că părea ciudat. Parcă ar fi vrut să-i bea sângele, sau ceva de genul ăsta. Se cunoscuseră cu șase sau cu șapte ani în urmă, la sala de fitness unde Carmen lucra ca antrenor personal. Bobby se antrena acolo și după un timp o adusese acasă. Legătura lor i se păruse Sylviei extrem de vulgară – la fel de vulgară cum i se părea Carmen însăși. Aceasta își contura ochii cu dermatograful în fiecare zi și purta un gen de pantofi sport care trebuiau să-ți facă fundul să arate mai bine – chiar dacă era antrenor personal și avea deja un fund superb. Oricum, ea ar fi trebuit să știe mai bine lucrul ăsta.

– *E ciudat să mergi în vacanță cu toată familia,* zise Sylvia în spaniolă. *Foarte ciudat.*

– *Povestește-mi despre ei,* o îndemnă Joan. Se roti cu tot cu scaun și privi, la rândul lui, pe fereastră. *E fratele tău?*

– *Așa spun ei,* zise Sylvia.

Se auzeau pași în holul casei. Și Joan, și Sylvia se întoarseră în direcția aceea. Lawrence se schimbase în costumul său de baie și ținea în mână un pahar aburit cu apă rece. Făcu câțiva pași spre ușa care dădea în grădină și îi privi pe Carmen și pe Bobby stând pe rând în mâini, cu capul în apă, la capătul cel mai puțin adânc al piscinei.

– Poate că am să trag un pui de somn, zise Lawrence și se întoarse în camera lui.

– *Și el cine e?* întrebă Joan.

– *Soțul celui mai bun prieten al mamei. Ei sunt homosexuali. Nu cred că el a vrut să vină aici.*

Sylvia se opri. Ar fi vrut ca Joan să râdă, dar numai din cauza șovăielii lui Lawrence. Era extrem de important.

– *Iar acum el e legat de voi pentru cât timp?* întrebă Joan. Era, de fapt, întrebarea cea mai potrivită.

– *Pentru două săptămâni,* zise Sylvia, forțându-se atât de mult să zâmbească, încât trebui să se aplece puțin în față și să pretindă că bea niște apă din paharul ei gol.

Dacă nu interacționa cu ceilalți vreme de două săptămâni, își spuse Sylvia, totul era în regulă. Joan părea un excelent candidat pentru sex. De fapt, dacă ar fi existat un panou publicitar care să fi făcut reclamă relațiilor sexuale, chipul lui Joan ar fi fost cel mai potrivit pentru asta. Sylvia își lăsă buzele să zăbovească în jurul marginii paharului. Nu asta ar fi trebuit să facă pentru a atrage atenția asupra buzelor ei? Mai linse o dată paharul, decise că se simțea ca o cămilă la grădina zoologică și îl puse pe masă, sperând ca el să nu fi observat deloc mișcarea ei.

*

Era prea cald pentru plimbare în jurul prânzului, așa că Jim așteptă apusul soarelui. Se schimbă în hainele sale de alergat (Lycra, hanorac) și tenișii și plecă, fluturând ușor din mână către Sylvia, care stătea ghemuită pe o sofa din living, cu o carte pe care o ținea la șapte centimetri de față. Citea acum „Villette", obișnuindu-se cu stilul surorilor Brontë. Citise anul acela toate operele lui Jane Austen – Austen era bună, dar, când le spuneai oamenilor că îți plăcea „Mândrie și prejudecată", ei se gândeau numai la soare și văluri de mireasă, iar Sylvia prefera mlaștinile neguroase. Surorilor Brontë nu le era frică

să lase pe cineva să moară de tuberculoză, lucru pe care Sylvia îl respecta nespus.

– Mă întorc repede, zise el.

Sylvia mormăi un răspuns.

– Spune-i mamei tale că am plecat la o plimbare.

– Unde în altă parte ai putea pleca? întrebă Sylvia, fără să-și ridice ochii din carte.

Jim începu să urce dealul. Mallorca avea mai mult praf decât își imaginase, cu dealuri mai puțin unduioase și vegetație mai puțină decât Toscana sau Provence, fiind mult mai stâncoasă și mai decolorată de soare, la fel ca Grecia. Ar fi trebuit să găsească un soi de platou după vreo sută de metri în susul drumului, de unde se putea vedea marea, iar Jim era încântat de ideea unei astfel de priveliști.

Weekendurile nu constituiau o problemă – oricum, el nu s-ar fi dus la birou, așa că să facă tot ceea ce făcea de obicei, adică activitățile obișnuite, i se părea perfect, natural. Avea de gând să se uite la un film împreună cu Sylvia – bineînțeles, dacă și ea ar fi fost de acord, urma să discute cu ceilalți de la ce restaurant să comande cina și să alerge în jurul parcului de câteva ori.

Zilele săptămânii erau adevărata provocare – diminețile de luni, în special. Faptul că se aflau în Mallorca avea să-i ușureze situația. El încă se trezea la ora șapte dimineața, sărind din pat și intrând direct la duș. Jim nu era nici trântor și nici nu fugea de muncă – nefiind în niciun caz ca tinerii aceia care locuiau cu părinții până la vârsta de treizeci de ani, pierzându-și timpul cu jocuri video. Lui Jim îi plăcea să lucreze. Weekendul nu fusese tocmai rău, dar acum era mai rău, deși nu la fel ca atunci când erau acasă și când pieptul lui se înfiora chiar în

momentul în care trebuia să pornească alarma, cu trupul panicându-se din cauza lipsei unui imbold.

În ultimii patruzeci de ani, fiecare zi la lucru fusese petrecută pe repede înainte, el încercând să fie cât mai inteligent cu putință și cât mai bun, să deschidă cât mai multe uși, iar acum, din senin, toate ușile i se închiseseră în nas, iar el nu avea altceva de făcut decât să stea acasă și să aștepte telefonul să sune. Ceea ce nu se întâmpla. Conducerea spusese clar: nu era o amenințare, era o promisiune. Din punct de vedere profesional, Jim era terminat. Atâta timp cât el voia ca ei să-și țină gura, avea să stea acasă și să se uite la păsări. Aceste cuvinte fuseseră de fapt un gest de curtoazie din partea lor. Gura căscată de cealaltă parte a tăcerii era faptul că fiecare revistă din New York și fiecare website ce publica articole de scandal ar fi fost încântate să înșiruie în amănunțime detaliile obscene. Jim ar fi respins amenințarea dacă nu ar fi recunoscut-o ca fiind reală. Noul editor al revistei „Gallant" urma să fie un bărbat de treizeci și cinci de ani cu mintea limpede – chiar dacă nu avusese loc nicio tragedie, mandatul lui Jim expira la o anumită dată. Nimeni nu avea nevoie de sfaturi de la tatăl lui.

Drumul era abrupt și, chiar dacă perioada caniculară a zilei trecuse, Jim nu avea capul acoperit și simțea dogoarea soarelui în ceafă. Dacă această casă li s-ar fi oferit spre închiriere după trei luni, Franny nu ar fi acceptat-o. Dacă Sylvia nu ar fi absolvit liceul și dacă acea vacanță nu ar fi reprezentat un dar pentru ea, Franny ar fi anulat-o. Jim nu știa dacă ar fi trebuit să se simtă recunoscător, pentru că rotițele fuseseră deja puse în mișcare, sau blocat, ca și cum ar fi fost prins într-o capcană de urși. Acasă existau întotdeauna alte camere liniștite, locuri în care să

se ascundă. Casa lor avusese dimensiunea potrivită pe vremuri, în ea locuind doi copii și o bonă, plus bunicii care veneau în vizită, dar acum era mult prea mare. Ei trei nu numai că aveau propriile camere, ci chiar mai multe: Jim avea biroul său și o cameră mică, „bârlogul lui", pe care Franny îl evita mereu, Sylvia avea camera ei plus camera lui Bobby, pe care ea o transformase într-un soi de depozit pentru nemulțumirile tinereții ei, iar Franny avea restul: bucătăria, grădina, dormitorul și biroul ei. Nu erau nevoiți să se vadă dacă nu-și doreau acest lucru și puteau petrece zile întregi în propriile spații, ca figurinele de deasupra intrării grădinii zoologice din Central Park.

Consiliul Director al revistei „Gallant" decisese în unanimitate. Asta îl surprinsese cel mai mult pe Jim – el se aștepta la cenzură, de acord, dar în niciun caz la blamare totală. Fata aceea – ura să-și amintească emoția pe care o simțea doar la auzul numelui ei, Madison, un nume pe care el l-ar fi ridiculizat în alte împrejurări – avea douăzeci și trei de ani, vârsta pe care o avea Franny atunci când se căsătoriseră, cu mii de ani în urmă. Douăzeci și trei de ani era o vârstă de adult. Ea terminase facultatea și era gata să se angajeze. Ca asistent editorial. Franny remarcase că Madison era doar cu cinci ani mai mare decât Sylvia, dar douăzeci și trei de ani era o vârstă de adult, de femeie în toată firea. Capabilă să ia propriile decizii, chiar dacă unele erau proaste. Atunci când Consiliul Director menționase numele lui Madison, ei folosiseră cuvântul *fată* și chiar *copil* – ce-i drept, o singură dată – lucru care-l făcuse pe avocatul lui Jim să obiecteze, în mod just. Cu toate astea, acolo nu era o sală de judecată și un astfel de limbaj nu avea nicio greutate.

Ei stăteau cu toţii în jurul mesei din sala de conferinţe, aşa cum făcuseră de multe ori înainte, când aveau de discutat situaţii incomode. Toţi cei zece membri ai consiliului apăruseră la şedinţă – ceea ce era neobişnuit –, iar Jim ştiuse din clipa în care îi văzuse intrând în sală că lucrurile nu aveau să decurgă cum voia el. Niciuna dintre cele trei femei din consiliu nu-l privise pe Jim în ochi.

Jim dădu colţul. La câţiva metri în faţă era un zid lung de piatră pe partea dinspre mare a drumului. Munţii păreau să-şi schimbe culoarea pe măsură ce continua să urce. Acum aveau o nuanţă albăstrie. El şterse puţin pietrele şi se aşeză călare pe marginea zidului, balansându-şi picioarele de o parte şi de alta a acestuia, la câţiva centimetri distanţă de sol. În faţa lui, oile păşteau liniştite cu capetele plecate, mergând de colo colo pe păşune. Purtau clopote la gât, care răsunau plăcut atunci când oile se mişcau în iarbă. El nu ştia cât de multe îi spusese Franny lui Charles despre situaţia de la revistă. Copiii nu ştiau prea multe – de fapt, Bobby nu ştia absolut *nimic* –, iar el voia ca lucrurile să rămână aşa cum erau. Conform demisiei lui Jim, el renunţase la postul său de editor în favoarea altor pasiuni, pentru a petrece mai mult timp cu familia şi pentru a călători mai mult. Cu toate că Jim făcea chiar ceea ce spusese, motivele demisiei sale erau complet false. Dacă ar fi fost după el, Jim s-ar fi întors din Mallorca, ar fi alergat într-un suflet la biroul său şi ar fi mers zilnic la lucru până ce ar fi căzut mort la locul de muncă, îngrozindu-i pe angajaţii tineri, care încercau acum să pară cu toţii cât mai maturi, cu acele lor elegante de cravată şi pantofii lăcuiţi.

Soarele nu avea să apună decât peste câteva ore, dar dispăruse undeva în spatele munților, iar albastrul era mai întunecat acum, de parcă o pensulă înmuiată în acuarelă ar fi trecut peste copaci și stânci și dealuri. Jim ar fi putut merge mai departe, dar drumul continua și mai abrupt, iar el își dorea doar să fie singur un timp și nu neapărat să facă sport. Jim stătea și privea oile. La un moment dat, acestea rămaseră nemișcate, doar privind în depărtare, uitându-se una la alta, ori privind iarba de sub trupurile lor, de parcă ar fi plănuit totul dinainte – acest moment de liniște deplină. Era genul de lucru pe care-l puteai remarca la persoana care ședea lângă tine – ceva mărunt și nesemnificativ, dar cu toate acestea, o parte a zilei demnă de toată atenția. Dacă ar fi fost un alt gen de bărbat, ar fi scris probabil un poem. În schimb, Jim își trecu picioarele înapoi peste zid și începu să coboare dealul. În urma lui, clopotele oilor începură să sune din nou, liniștit. Rămânea la latitudinea lui Franny, la urma urmei. Ea își dorise aceste două săptămâni de vacanță, așa spusese. În aceste două săptămâni trebuia să ia o decizie, toți fiind împreună ca o familie adevărată. El deja începuse să bifeze în minte anumite lucruri ca fiind cele din urmă: ultima dată când avea să-și petreacă timpul împreună cu fiica sa; ultima dată când avea să stea în casa aceea. Îi luase treizeci și cinci de ani să construiască o familie și nu era nevoie decât de două săptămâni pentru ca această familie să se destrame. Jim nu putea să șteargă cu buretele ceea ce făcuse. El își ceruse scuze – față de Franny și față de conducerea revistei – iar acum era la latitudinea lor să decidă care avea să îi fie pedeapsa. Spera doar ca soția lui să fie mai puțin aspră decât tribunalul

neîndurător format din membrii consiliului, deşi ea (Jim ştia, era sigur de asta) avea dreptul să fie cea mai furioasă dintre toţi.

*

Nu avea importanţă că majoritatea celor din grup dispăruseră în acea dimineaţă şi că ar fi avut nevoie să se mai refacă pentru a putea rămâne treji în timpul desertului. Franny gătise şi toţi aveau să stea împreună la masă. Ea cumpărase de la piaţă peşte şi lămâi, cuşcuş israelian, fructe pentru o tartă şi destul vin cât să facă totul să plutească. Mâinile ei miroseau a rozmarin şi a usturoi – un miros mai plăcut decât săpunul. Ea găsise rozmarinul în grădină – un tufiş întreg bine îngrijit, chiar lângă uşa bucătăriei.

Carmen era la duş, iar Bobby îşi schimba costumul de baie, dar toţi ceilalţi erau deja îmbrăcaţi şi prezenţi în sufragerie. Lui Franny îi plăcea cel mai mult acest moment: să fie singură în bucătărie după ce aproape totul era terminat, ascultându-i pe oaspeţii adunaţi în sufragerie pălăvrăgind veseli şi gălăgioşi, ştiind că aveau să fie hrăniţi în curând. Charles nu mai venise cu ei în vacanţă de când Bobby era copil, şi nu mai mult decât un weekend, iar pulsul lui Franny accelera brusc când îl auzi vorbind cu Sylvia. Erau prieteni. Cum se întâmplase asta? I se părea imposibil că Sylvia împlinise deja optsprezece ani şi că avea să-i părăsească atât de curând. *Să-i părăsească.* Aşa îi plăcea să spună. Nu *să plece la studii,* pentru că asta sugera faptul că avea să se întoarcă într-o bună zi, ci *să-i părăsească*, pentru că asta sugera un zbor

cu avionul. Franny nu ar fi fost niciodată atât de crudă cu propria mamă, care insistase să vină acasă în fiecare săptămână pentru câte o cină în timpul primului ei an la Barnard, de parcă Brooklyn și Manhattan ar fi avut vreo legătură, de parcă ea nu s-ar fi mutat deja în altă emisferă. Dacă relația dintre ea și Jim se terminase definitiv, pentru Sylvia avea să fie și mai rău. Când avea să vină acasă în vizită, unde ar fi trebuit să se ducă? La mama ei, într-o casă goală? La tatăl ei, într-un apartament de burlac, luxos și dezolant cu toată mobila aceea nouă? Franny privea în gol, ținând ambele mâini pe tirbușon.

– Pot să fiu de ajutor? întrebă Carmen, care se ivi chiar în spatele lui Franny, făcând-o să tresară.

– Nu, nu, am terminat totul, o liniști Franny. Ei bine, poți duce asta pe masă. Puse jos sticla de vin și îi întinse un bol lui Carmen. Nu, stai puțin! o opri ea și îi înmână un alt bol.

Franny voia ca ea să intre în încăpere cu tava care etala cel mai impresionant fel, chiar dacă toți cei de față știau că ea gătise tot ce era pe masă.

Carmen avea părul ud, iar buclele negre îi atârnau grele pe umeri. Așa arătase și părul lui Franny înainte ca ea să descopere epilarea braziliană cu laser sau alte metode folosite la salon. Era primul tratament de înfrumusețare care îi schimbase cu adevărat viața după ce descoperise metoda de decolorare a mustății, pe vremea adolescenței.

– Îți mulțumesc că ne-ai invitat aici, zise Carmen.

Avea pe față un strat gros de machiaj. Lui Franny i se părea de prost gust. La urma urmei, era doar familia de față și nu era vorba decât de cină. Trebuia să se demachieze peste câteva ore. Faptul că se machiase pentru cei

prezenți, la ora aceea, sugera o nesiguranță permanentă care o enerva la culme pe Franny, atât ca gazdă, cât și ca mamă a lui Bobby, care ar fi vrut ce era mai bun pentru el. Desigur, Franny nu avea încredere într-o persoană a cărei muncă de o viață era să modeleze *altoizii* altor oameni. Nu, *Altoids* erau niște bomboane de mentă. Deltoizii, da. Și totuși, era drăguț din partea ei că făcuse un efort.

– Nu e mare lucru, zise Franny. Ne bucurăm foarte mult că ați putut veni și voi. Și cum mai merg lucrurile la sala de fitness?

– E bine! E aglomerat. E chiar foarte bine. Da, da, zise Carmen, dând de mai multe ori din cap.

– Atunci, mergem? întrebă Franny, făcându-i semn către sufragerie.

Așteptă până ce Carmen trecu în fața ei și își dădu ochii peste cap. Viața ar fi fost mult mai simplă, își spune adesea Franny, dacă ar fi fost permis ca părinții să selecteze partenerii de viață ai copiilor lor. Nu era nimic în neregulă cu Carmen – din punct de vedere fizic, cel puțin, exceptând lipsa producției de ovule specifică ovarelor ei de patruzeci de ani, dar acesta nu era cel mai mare defect al ei. Era îngrozitor de plictisitoare, iar această problemă nu putea fi rezolvată prin fertilizare in vitro. Și totuși, venise în bucătărie și se oferise să ajute, ceea ce era mai mult decât ar fi putut spune Franny despre copiii ei.

ZIUA A PATRA

Camera unde stăteau Bobby și Carmen se afla între camera Sylviei și baie, cu vedere spre piscină, ceea ce însemna că exista posibilitatea ca orice zgomot mai puternic decât o șoaptă să fie auzit de toată lumea din casă. Bobby era treaz, dar nu se mișcase încă din pat. Nu-și mișcase nici măcar degetele de la picioare. Carmen sforăia încetișor alături, iar el nu voia să o trezească.

În apartamentul lor din Miami, Carmen se trezea înainte de răsăritul soarelui. Clienților ei le plăcea să facă exerciții înainte de a se îndrepta spre birouri, așa că ea începuse să-și programeze ședințele de la cinci și jumătate dimineața până la zece. Apoi urma pauza până la aglomerația de la ora mesei, având din nou clienți de la unsprezece și până la două după-amiaza.

Avea în jur de opt clienți pe zi, uneori chiar mai mulți. Toți cei de la Total Body Power știau că ea obținea rezultate și că lucra mult mai dur decât ceilalți instructori. Cu unii dintre clienții ei se întâlnea de peste zece ani, încă de când terminase cursurile de kinetoterapeut și lucra la YMCA[1]. Bobby venise la sala de fitness solicitând ajutor

[1] Young Men's Christian Association – Asociația Creștină a Tinerilor

pentru mușchii spatelui și ai trapezului și așa începuse totul. Desigur, asta se întâmplase pe când Bobby avea bani destui pe care să-i cheltuie pe un antrenor personal de două ori pe săptămână.

Mama lui se trezise – Bobby auzea tigăile troncănind în bucătărie, în timp ce erau puse sau ridicate de pe aragaz. Probabil că distribuia clătitele ori spărgea ouăle. Sau ambele lucruri. Lui Franny îi plăcea să se dea în spectacol când era vorba de o adunare – să separe albușul de gălbenuș folosind o singură mână sau să încălzească siropul pe aragaz. Moneda de schimb preferată a mamei sale era mâncarea. Atunci când Sylvia era mică și Bobby era încă acasă, Franny turna aluatul pentru clătite în forme de animale care-i entuziasmau pe amândoi – chiar dacă Bobby considerase întotdeauna că ar fi fost datoria lui ca frate mai mare să pretindă că nu-i păsa de așa ceva.

Carmen mormăi și se întoarse pe o parte, trăgând cearșaful cu ea.

– Bună dimineața, zise Bobby, folosind cel mai bun timbru de crainic TV. Carmen îl înghionti în piept fără să deschidă ochii. E târziu, adăugă el.

– Cât de târziu? întrebă ea, ținând în continuare ochii închiși.

– Trecut de opt.

– Dumnezeule!

Carmen se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de tăblia din fier forjat a patului. Era îmbrăcată în pijamaua ei: o pereche de boxeri decolorați – mai vechi decât relația dintre ea și Bobby, care se apropia de șase ani, și o cămașă roz pal care-i atârna lălâie pe torace și pe sânii mici, sfârcurile ferme și întunecate întrezărindu-se prin țesătura subțire. Dacă cineva i-ar fi întrebat pe membrii

familiei Post ce trupuri i se păreau atractive lui Bobby, toți ar fi știut răspunsul la această întrebare: cele de gimnaste robuste, trupurile de femei care nu ar fi putut ovula nici dacă le-ai fi dat un milion de dolari. Lui nu-i păsa. Lui Bobby îi plăcea cât de dur își lucra Carmen trupul. Coapsele erau cărțile ei de vizită; bicepșii ei îi făceau reclamă. Arăta puternică și serioasă și chiar așa și era. Bobby respecta faptul că ea știa întotdeauna ce voia – de la sine și de la clienții ei. Dacă i-ar fi spus să se culce la pământ și să facă douăzeci de flotări, el ar fi făcut-o fără să comenteze. Carmen avea un al șaselea simț când era vorba de corpul uman și își dădea seama de ceea ce ar fi fost în stare să facă un om dacă l-ar fi încurajat. Era una dintre calitățile pe care Bobby le admira cel mai mult la ea.

– Când ai de gând să vorbești cu ei despre bani?

Bobby plănuise de luni întregi o conversație serioasă cu părinții lui – de fiecare dată când îi telefona mama lui, el termina conversația cât putea de repede, sau întorcea discuția spre alte subiecte, întrebând-o pe Franny ce mai făcuse, ceea ce o îndemna să vorbească cel puțin douăzeci de minute – o perioadă destul de semnificativă. El ura să ceară bani și chiar mai mult de atât, ura motivele pentru care avea nevoie de ei. La început, simțise nevoia unei mici afaceri suplimentare, ceva care să-i aducă un profit în plus până ce adevărata piață a afacerilor imobiliare avea să-și revină. El nu plănuise să rămână la sala de fitness mai mult de câteva luni. Atunci când cel mai bun reprezentant comercial al membrilor de la Total Body Power îl abordase pe Bobby în legătură cu vânzarea suplimentelor nutriționale, acesta i se păruse un scenariu cu sută la sută șanse de reușită. Acelea fuseseră exact cuvintele lui: „sută la sută". Până atunci Bobby pierduse

fiecare penny pe care-l economisise – plus un milion de alți penny pe care nu-i avusese de la bun început.

– Curând. Trebuie doar să găsesc momentul potrivit. Tu nu-i cunoști, îi zise Bobby. Totul trebuie să fie la momentul potrivit.

Se rezemă cu spatele de perete.

– Bine. Doar amintește-ți ce ai spus – că vei vorbi cu ei, așa că nu trebuie decât să deschizi gura, bine? Carmen coborî din pat și se întinse. Cred că ar trebui să mergem la plajă, nu-i așa? Sau trebuie să te gândești și la asta?

– Bine, bine, o să mergem, zise Bobby, cu toate că ideea de a mai rămâne singur în pat i se părea brusc nemaipomenit de atrăgătoare.

Își azvârli picioarele peste marginea patului și atinse cu tălpile pardoseala rece din piatră. Charles și Lawrence erau în bucătărie – Bobby le auzea vocile, precum și râsul mamei sale. Avea o mulțime de timp în care să stea prin preajma lor și să-i asculte spunând aceleași povești iar și iar – Sylvia râzând, cu siguranță, în sinea ei. Bobby știa că părerea unanimă era că Sylvia fusese copilul apărut accidental, cea născută prea târziu, dar el nu se putea abține să simtă că fusese invers, că el se născuse de fapt prea devreme, înainte ca părinții lui să-și planifice o familie. Trebuia să-și dea seama de foarte multe lucruri – oricum, ei nu aveau să recunoască nimic. Membrii familiei Post erau maeștri în a se amăgi singuri. Toți.

– Mda, să mergem!

*

Gemma le promisese Wi-Fi (parola: MALLORCA!) dar nu menționase detaliile: accesarea internetului prin

Wi-Fi era mai lentă decât prin dial-up și funcționa doar atunci când laptopul sau telefonul în cauză erau ținute deasupra chiuvetei din bucătărie. Lawrence nu-și luase propriu-zis o vacanță, dar, din moment ce lucra de acasă, care era diferența? Spania era la fel ca New York, care era la fel ca Provincetown, fără a ține seama de fusurile orare. Lui Charles îi plăcea să se distreze pe seama lui Lawrence, spunând că acesta avea slujba cel mai puțin spectaculoasă în domeniul de activitate cel mai spectaculos – contabiliza cheltuielile pentru filme, urmărind bugetul acestora, salariile și deducerile personale. Chiriile pentru rulote, lumini, batoanele fără gluten, cu humus și germeni de fasole. Lucra pentru o producție care se filma la Toronto, o comedie cu un vârcolac, a cărei acțiune avea loc de Crăciun și care se numea *Santa Claws*. O mulțime de bani fuseseră cheltuiți pentru blana falsă și fulgii de săpun care erau folosiți în loc de ninsoare.

– Ups, îmi pare rău, Lawrence, zise Franny, lovindu-l cu fundul în șold în timp ce se aplecase ca să se uite în cuptor pentru a verifica o tartă. E foarte strâmt aici!

– Nu, nu, eu îmi cer scuze. Stau în drum, zise el, fluturându-și exasperat mâna liberă. Trebuie doar să trimit desfășurătorul acesta și am terminat.

Lawrence ținea computerul în sus, îndreptat spre tavan, mișcându-l ușor dintr-o parte în alta, până ce auzi semnalul sonor care îl asigura că e-mailul fusese trimis. Urmă un zgomot care anunța primirea unor alte e-mailuri, dar el nici măcar nu se uită pe acestea, ci doar coborî laptopul înapoi pe dulap și-l închise. Sunt numai al vostru, le zise el.

Erau doar ei trei în bucătărie – Sylvia era încă în pat, Bobby și prietena lui plecaseră la plajă, amândoi îmbrăcați

în niște haine confecționate din țesături de ultimă generație, de parcă s-ar fi pregătit să alerge la triatlon, iar Jim era în piscină, făcând câteva ture de bazin – după cum puteau vedea pe ferestrele bucătăriei.

Charles stătea în capătul mesei, ținând cu eleganță o ceașcă de cafea cu ambele mâini, de parcă s-ar fi așteptat ca regina Spaniei să intre în orice moment pe ușă. Lui Lawrence îi plăceau atât de multe lucruri la soțul lui: felul în care arăta pe fața și pe creștetul lui urma de păr alb-cenușiu, toate firele fiind de aceeași lungime și fermitate; expresia chipului său atunci când se uita la un lucru pe care voia să-l păstreze în minte, un lucru pe care voia să-l picteze. Dar lui Lawrence nu-i plăcea deloc faptul că se simțea invizibil ori de câte ori Franny Post era prezentă în aceeași încăpere.

– Dragă, îți amintești de femeia aceea care era măritată cu George? Cum o chema? Mary? întrebă Franny, înțepând cu un deget suprafața bombată a tartei sale, care avea să rămână pe bufet toată ziua, fiecare tăindu-și din ea câte o felie ori de câte ori ar fi avut chef.

Franny se pricepea să producă masive cantități de preparate pe care nimeni nu le observa de obicei – brioșele dense și ciocolatii, care erau la fel de bune la ora patru după-amiaza ca și la micul dejun, sau fructele tăiate cuburi într-un bol mare, așezat pe raftul din mijloc al frigiderului. Ei îi plăcea o casă plină de persoane care ciuguleau mereu câte ceva, gândindu-se că stomacurile satisfăcute însemnau oaspeți mulțumiți.

– Rich Mary? Cea care șchiopăta?

Charles nu-și lua ochii de la Franny, în timp ce Lawrence se plimba de colo colo – din capătul cel mai

îndepărtat al mesei până la locul de lângă el. Lawrence își deschise din nou computerul pentru a-și verifica e-mail-urile, sperând ca vârcolacii aceia stupizi să-l lase în pace câteva ore. Erau o grămadă de e-mailuri zilnice – cu mostre din Chelsea, de la un magazin de unde îi plăcea lui să-și cumpere cearșafurile; J.Crew; o serie de benzi desenate cu subiect politic, trimise de mama sa; un e-mail de la Biblioteca Publică din New York și unul de la Move.On.org.

Lawrence le șterse repede pe toate. Apoi descoperi că ultimul e-mail fusese trimis de asistenta socială de la agenția de adopții. Brusc, Lawrence rămase fără aer. Charles și Franny vorbeau în continuare, dar el nu-i mai auzea. Citi o dată e-mailul, apoi încă o dată. Cuvintele jucau pe ecran în fața lui. *Știu că sunteți în vacanță, dar e vorba de un băiețel. Vă rog să mă sunați urgent.* Încercă să intervină în conversație, astfel încât să-l poată smulge pe soțul lui cât mai repede din ghearele lui Franny. Nu-i păsa cât de mult costa să sune la New York sau ce oră era acolo. Trebuia să vorbească la telefon.

– Rich Mary! Ar trebui să o vezi acum! Fața ei este ca suprafața unui balon. Înainte avea niște unghiuri, dar acum e toată – aici Franny se opri și scoase un plescăit – *netedă*. Și nici măcar nu mai sunt căsătoriți. Cred că a folosit toți banii de divorț ca să găsească pe cineva care să-i pună un aspirator pe față.

Franny închise cuptorul foarte satisfăcută.

– Ce oameni! zise Charles, clătinând din cap și râzând.

Lawrence știa că atât Franny, cât și Charles își injectau în frunte tot felul de substanțe ca să facă ridurile să dispară. Ei frecventaseră același medic dermatolog.

Vanitatea era o problemă doar când era vorba de altcineva. Lawrence se întrebă în ce consta intervenţia: bisturie, poate, sau anestezie generală.

– Iubitule, zise Lawrence, ridicându-se, pot să-ţi vorbesc o secundă?

Înainte ca Charles să răspundă, Jim intră valvârtej în bucătărie pe uşa din spate. Părul lui era lipit de o parte a capului – la fel ca al păpuşii Ken. Se aplecă obosit pe genunchi, având un prosop înfăşurat în jurul umerilor uzi.

– Cum e apa? întrebă Charles.

Franny îşi încrucişă braţele şi se rezemă cu spatele de frigider.

– Bună! zise Jim.

Îşi aplecă într-o parte capul, încercând să-şi scoată apa dintr-o ureche înfundată.

– Cum mai e viaţa la „Gallant"?

Lawrence pusese întrebarea din obişnuinţă, intenţionând să fie politicos, dar de fapt voia să iasă cât mai repede din încăpere. Însă imediat ce cuvintele îi ieşiră pe gură îşi aminti. Lawrence simţi mâna lui Charles încleştându-se pe genunchiul lui şi strângându-l prea tare ca să fie vorba de un gest drăgăstos.

– Vreau să spun, cum e să stai acasă?

Lawrence realiză că începea să roşească. Tot ce ştia el era că Jim fusese „pus pe liber"; Charles refuzase să-i spună mai mult.

– Ei bine, zise Jim, îndreptându-şi umerii. Privi spre Franny – care nu făcuse nicio mişcare şi nici nu zâmbea. E o schimbare, asta cu siguranţă.

Îşi îngustă ochii, privind într-un punct de pe tavan. Lawrence îi urmări direcţia privirii, dar nu văzu decât o mică fisură în tencuiala albă.

– Cred că am să mă duc să fac un duș.

Lawrence, Charles și Franny rămaseră pe locurile lor, nemișcați – ca niște actori dintr-o piesă înainte de a se aprinde luminile – până ce auziră ușa de la baie închizându-se.

Charles se ridicase deja de pe scaun și traversa încăperea înainte ca Lawrence să poată spune ceva. Lawrence privi cum soțul lui o îmbrățișă pe Franny. Brațele ei îl cuprinseră pe Charles. Mâinile i se întâlniră la spatele lui – una din ele apucând încheietura celeilalte, așa cum băieții de clasa a șasea își înnodau brațele în jurul partenerelor de dans.

Umerii masivi ai lui Franny începură să tremure, deși plânsul ei era mut. Lawrence ar fi vrut să-i poată vedea fața lui Charles, dar aceasta era îndreptată în altă direcție.

– Îmi pare sincer rău, zise Lawrence. Nu știu ce s-a întâmplat.

Asta însemna că el nu știa ce se întâmplase la revistă și nici ce se întâmplase cu trei minute în urmă. Nici Franny și nici Charles nu făcură vreun semn care să-i dea de înțeles că-l auziseră.

Bucătăria mirosea a mâncare caldă și tandrețe. Lawrence își împleti degetele în poală și așteptă să treacă acel moment, ceea ce se și întâmplă. Franny clătină din cap și își șterse obrajii uzi cu palmele. Charles o sărută pe frunte, apoi se întoarse pe scaunul lui. Nimeni nu ar fi plâns dacă ar fi ales să-și petreacă vacanța la Palm Springs, timp de două săptămâni nefăcând altceva decât sex și citind cărți. Lawrence spuse o mică rugăciune pentru vacanța pe care și-ar fi dorit-o, apoi această iluzie – *puf!* – se spulberă pe loc. Își dorea ca Franny să se oprească din plâns și apoi avea nevoie de atenția totală a soțului său –

înainte ca altcineva să sune la agenție și să ceară copilul, înainte ca portița rămasă deschisă să se închidă și copilul lor să nu mai fie al lor, înainte ca ei să ajungă bătrâni și anchilozați și singuri pentru totdeauna, doar ei doi și picturile lui Charles în care apăreau copiii altor oameni. El aștepta răbdător, numărându-și inspirațiile până ce ajunse la zece, apoi o luă de la capăt.

*

Sylvia se trezi cu gura deschisă și uscată. Băuse patru pahare de vin la cină, iar din cauza schimbării de fus orar i se părea că gleznele ei purtau pietre de moară. Se rostogoli pe burtă și întinse mâna după ceas: propriul ceas, cunoscut drept deșteptător, cunoscut drept iPhone, era setat pe „modul avion", lipsindu-se de toate distragerile și conveniențele uzuale, iar ea considera separarea de acest obiect enervantă, ca și cum s-ar fi trezit și ar fi constatat că-i lipsea un deget. Un deget bun. Era un aspect la care nu se gândise atunci când părinții ei îi spuseseră de excursia în Spania. Desigur, internetul era tot acolo, făcându-și de cap la orice oră, și putea obține acces la internet oricând cu laptopul ei. Dacă senzația acută de pierdere nu ar fi fost atât de copleșitoare, Sylviei i-ar fi plăcut probabil să pună o oarecare distanță între ea și restul lumii. Problema era că nu știai niciodată ce spuneau oamenii despre tine atunci când erai plecat. Era o problemă chiar mai mare decât să fii în apropierea lor atunci când vorbeau despre tine și-i puteai auzi. Fotografiile erau făcute la o petrecere – una dintre primele „ultime petreceri" ale anului. Fusese ultima petrecere din

parc, acolo unde polițiștii nu verificau niciodată, ultima petrecere în casa goală a cuiva, apoi ultima petrecere la casa goală a *altcuiva*. Petrecerea în cauză avusese loc într-un apartament de la etajul șase al clădirii Apthorp, o construcție uriașă de pe strada 79, aflată la numai cinci străzi de locuința familiei Post. Sylvia nu voise inițial să meargă, dar o făcuse în cele din urmă, pentru că îi simpatiza pe *unii* dintre cei care absolviseră liceul odată cu ea, chiar dacă nu erau prea mulți. Când fotografiile apărură pe Facebook a doua zi, înfățișând-o cu pielea lucioasă de transpirație, având ochii tulburi de la atâtea pahare de plastic pline cu bere ieftină și cu limba în gura unui tip, iar apoi în gura altuia și a altuia, niște băieți cu care nici măcar nu-și amintea să fi vorbit – ea își jură că nu avea să mai meargă la nicio petrecere în viața ei. Ori să apară pe internet.

Plecarea în Spania părea din ce în ce mai tentantă.

– La naiba! spuse ea când văzu cât era ceasul.

Avea trei minute să se îmbrace și să coboare înainte de sosirea lui Joan. Sylvia își trase pe ea o pereche de blugi și un tricou negru din mormanul de pe podea. Se apropie de oglindă și își studie porii. La școală erau fete care petreceau ore întregi în toaleta fetelor ca să se machieze și se pricepeau la asta, de parcă fiecare dintre ele ar fi predat propriul tutorial pe YouTube, dar Sylvia nu știa cum să se machieze și nici nu își dorea să învețe. Era aproape imposibil să schimbi ceva la tine învățând la o școală pe care o frecventai de la cinci ani – cu fiecare mic pas pe care-l făceai îndepărtându-te de fosta carapace, cineva tot s-ar fi găsit să spună: „Hei! Asta nu ești tu! Ești falsă!" Sylvia trăia cu frica acestei falsități. Să meargă la

colegiu avea să fie un lucru grozav din mai multe motive – în primul rând, pentru că Sylvia plănuia să fie o persoană cu totul diferită încă din momentul în care ar fi ajuns acolo, înainte de a-și face patul și de a-și lipi afișe stupide pe pereți. Această nouă persoană avea să știe cum să se machieze, până și cum să-și contureze ochii cu creion dermatograf. Deschise gura mare și se uită cu atenție în gât, gândindu-se – nu pentru prima dată – că era complet și definitiv lipsită de speranță și că avea, cu siguranță, să moară virgină, o virgină tristă și singură care se îmbătase accidental și își făcuse de cap cu toți băieții singuri de la petrecere, în ultimul an de liceu, ca o târfă, dar fără beneficiul suplimentar al unui act sexual. Începu să caute în gentuța din plastic în care își ținea articolele de make-up până ce găsi un tub ChapStick cu aromă de căpșune și își întinse balsamul pe buze.

Avea să se străduiască mai mult în ziua următoare.

*

Nerăbdător, Lawrence îl trase pe Charles în dormitorul lor.

– Ce faci, micul și ciudatul meu copilaș?

Charles era amuzat, cu toate că abia se desprinsese din îmbrățișarea patetică a lui Franny.

În loc să-i răspundă, Lawrence deschise laptopul și îl roti în direcția lui Charles.

– Dă-mi telefonul! zise Charles. Ce oră e în New York?

Era aproape cinci după-amiaza în New York, iar ei reușiră să o prindă pe asistenta socială înainte ca aceasta să plece de la birou. Deborah le citi detaliile de pe un

formular: copilul cântărea două kilograme și jumătate și avea patruzeci și trei de centimetri, iar mama lui era afro-americană. Tatăl era portorican, dar dispăruse din peisaj. Mama purtătoare alesese scrisoarea lor, dintre cele îndosariate la agenție. Numele copilului, pe care, desigur, puteau să-l schimbe după bunul plac, era Alphonse.

– Sunteți interesați?

Deborah aștepta răspunsul lor.

Charles și Lawrence țineau telefonul între fețele lor, amândoi aplecați deasupra, astfel încât trupurile lor formau un soi de turnuleț. Se priviră cu ochii mari de uimire. Lawrence vorbi primul.

– Da, zise el. Da, suntem interesați.

Deborah le explică ce avea să se întâmple în continuare – ei mai auziseră procedura și înainte, dar, așa cum se întâmpla cu orice lucru important, din minutul în care acesta devenise realitate, ei uitaseră toate detaliile. Mama purtătoare putea alege câte familii voia, iar agenția avea să le contacteze în numele acesteia. Odată ce acele familii spuneau da, agenția trebuia să se întoarcă la ea cu o listă. Mama purtătoare avea să aleagă apoi câștigătorii. Alegerea nu mai depindea de ei.

– Noi suntem în Spania, zise Lawrence. Ar trebui să venim acasă? Să ne întoarcem chiar acum?

El aruncă o privire în jur, calculând cât timp i-ar fi luat să împacheteze și să ajungă cu mașina la aeroport.

– Rămâneți în vacanță! zise Deborah. Chiar dacă mama vă alege pe voi, o să mai treacă vreo două săptămâni până ce-l veți putea lua acasă pe Alphonse. Dacă puteți rămâne, rămâneți. O să vă contactez imediat ce aflu ceva, probabil săptămâna următoare. Femeia închise telefonul,

lăsându-i pe Charles și Lawrence în picioare, prețiosul obiect fiind acum mut între ei doi.

– Vrei să mergem acasă? întrebă Charles.

Să zboare înapoi la New York și să cumpere furioși pătuț, scaune înalte și balansoare, pentru ca apoi să nu fie aleși – ar fi fost chiar mai rău decât să rămână acolo unde erau, Lawrence știa acest lucru. Era mai bine ca Mallorca să fie o distragere pentru ei. Mai bine să-i lase pe cei din familia Post să-l facă să se gândească la orice altceva și nu la Alphonse, la drăgălașul de Alphonse, un bebeluș dintr-un spital din New York City, un băiat ce avea nevoie de tații lui. Să rămână era mai bine decât să se grăbească înapoi acasă și să nu fie aleși. Lawrence nu voia să se entuziasmeze prea tare și să își facă speranțe deșarte. Ar fi vrut să afle dacă mama purtătoare alesese toate cuplurile gay și care erau rivalii lor. Voia să vadă fotografii cu familii zâmbitoare și apoi să stranguleze competiția.

– Putem rămâne, zise Lawrence. Hai să rămânem!

*

Joan aștepta la ușă. Avea nevoie de multă încredere în sine ca să aștepte acolo, știind că cineva avea să vină într-un sfârșit să-i deschidă. Sylvia era sigură că Joan nu-și făcuse niciodată în viața lui griji pentru nimic. Probabil că nu avea să mai sune la ușă încă zece minute, mulțumit să inspire aerul acela curat, să urmărească grupurile de bicicliști care treceau bâzâind pe lângă casă, hainele din spandex ale acestora formând o pată compactă de culoare. El ar fi scris probabil o poezie despre toate astea în mintea lui, doar așa, într-o doară, fără să-l

deranjeze că totul avea să dispară o clipă mai târziu. Joan zâmbi când ea deschise uşa şi continuă să zâmbească şi în timp ce străbătea foaierul întunecat. Sylvia îşi privi reflexia în oglinda uriaşă de pe peretele din spatele lui Joan, apoi îl urmă în sufrageria scăldată în lumină. Dacă Joan avea o prietenă – ceea ce, evident, era adevărat – aceasta ştia, cu siguranţă, cum să-şi contureze ochii cu dermatograful. Aceasta ştia perfect cum să facă sex oral. Ştia probabil să facă orice.

– *Tienes novia*?[1] întrebă Sylvia cu jumătate de gură. De fapt, mama voia să ştie. I-am spus că am să te întreb. Ea e cam indiscretă, ce-i drept. Cum se spune la „indiscretă"? Ştii tu, o persoană care îşi bagă mereu nasul în treburile altora.

Joan se aşeză picior peste picior. În New York numai băieţii gay stăteau picior peste picior. Cei heterosexuali obişnuiau (mai ales în metrou) să se aşeze cu genunchii cât mai depărtaţi unul de celălalt, ca şi cum ceea ce aveau între picioare era atât de mare, încât nu aveau de ales. Sylvia respecta faptul că micul Joan încerca să demonstreze că era heterosexual.

– Nu tocmai. Atunci când stau în Barcelona.

Joan ridică din umeri. Era uşor pentru el să-şi găsească iubite, desigur. *Claro.*

Se auziră un foşnet şi nişte râsete, apoi Charles şi Lawrence apărură pe rând în bucătărie – unul din ei fugărindu-l pe celălalt. Charles ajunse primul în bucătărie şi se opri brusc când îl văzu pe Joan.

– *Hola!* zise el.

[1] Ai iubită? (sp.)

– *Hola!* îi răspunse tânărul.

– *Hola*, Sylvia! zise din nou Charles, cu faţa numai un zâmbet.

Îşi trecu o mână peste frunte, de parcă ar fi vrut să-şi înlăture de pe faţă nişte bucle care-i intrau în ochi.

– Oh, Dumnezeule, lăsaţi-ne în pace, bine? zise Sylvia, iar cei doi izbucniră din nou în râs, ca doi îndrăgostiţi la un bal de absolvire.

Charles şi Lawrence străbătură iute bucătăria şi ieşiră pe uşa din spate ca să se bucure din plin de soare. Charles ţinea cărţile, iar Lawrence prosoapele. Undeva în grămada aceea erau o cremă de protecţie şi o pălărie care să ocrotească scalpul lui Charles de eventuale arsuri solare.

Sylvia îi privi cum se aşezau confortabil la soare, simţind invidie, dar în acelaşi timp gândindu-se că dragostea, în cea mai bună formă a ei, era ceva pentru adulţii comozi, ceva ce ea se aştepta să găsească abia după decenii de viaţă.

– Să vorbim despre viitor, îi spuse ea lui Joan, care privea undeva în gol, fără să clipească, contemplându-şi probabil minunata existenţă.

*

Deşi Franny era bucătăreasa familiei, Bobby şi Jim aveau aptitudini speciale când venea vorba de grătar. Chiar dacă pe Franny o deranja să dea târcoale cleştelui de întors carnea, considerând o adevărată discriminare faptul că bărbaţilor din familia ei le plăcea să înfigă tot felul de ustensile în foc – aşa cum le plăcea tuturor bărbaţilor încă din comuna primitivă –, ea nu avea de gând să renunţe la

poziția ei. Mai exact, nu-i plăcuse niciodată să aibă fața plină de fum și era chiar fericită să lase pe altul să ia partea leului – de dragul schimbării. Lui Jim îi plăcea să se asigure că grătarul era destul de încins, să adauge ziare și cărbuni și ocazional să înteţească focul stropind cărbunii cu lichid inflamabil. Lui Bobby îi plăcea să prepare grătarul – mirosul inițial de carne arsă, felul în care se întărea bucata de carne în jurul degetului său când era aproape gata. Charles și Lawrence nu erau interesați de această activitate și stăteau împreună cu fetele în celălalt capăt al piscinei. Sylvia, care era în apă, făcea rostogoliri. Cumpăraseră niște bucăți de carne slabă pentru friptură (la tejgheaua măcelarului, Franny își plimbase o mână pe diafragmă – un gest care părea să fi funcționat), iar Jim le ținuse la marinat într-un amestec uleios o după-amiază întreagă. Grătarul era nou – lucru care-l făcu pe Jim să mormăie nemulțumit. Aroma cea mai grozavă se obținea după ani întregi de utilizare, ca și în cazul tigăilor din fontă. Frecă grătarul cu o perie metalică dură pe care o găsise, încercând să producă un soi de fricțiune care să adauge un plus de savoare cărnii. Vremea începuse să se răcească – având precizia unui ceasornic. Un vânt dinspre vest își făcea drum printre munți în fiecare seară, forțându-i pe toți – cu excepția celor mai încăpățânați copii – să iasă din piscine și să se îmbrace.

Casa era exact pe gustul lui Franny: frumoasă și în mijlocul pustietății. Era genul de capriciu încântător – ei ar fi mers într-un ținut exotic, undeva, sau într-un stat nemărginit precum Wyoming, dar, fără îndoială, casa închiriată de Franny avea să fie mereu destul de departe de orice – lucru care i-ar fi făcut să se simtă exact ca acasă,

excepție făcând doar decorul. Jim mai frecă o dată grătarul cu peria. Era destul de încins acum – căldura făcea ca printre gratii să se ridice aburi unduioși.

– E gata, zise Jim. Ar trebui să stea cam trei sau patru minute pe fiecare parte. Nu vrem să ardem carnea prea tare.

Bobby apăru lângă Jim. Acesta desprinse prima bucată de carne crudă de pe platou și o așeză cu grijă pe grătar, unde aceasta aterizâ sfârâind.

– E bine, zise Jim. Trebuie să se usuce.

Era ca și cum ar fi vorbit cu o cameră invizibilă aflată de cealaltă parte a grătarului – asta dacă cineva ar fi făcut un documentar cu discuția dintre tată și fiu. Jim nu se pricepea la asta, știa bine acest lucru. Voia să-l întrebe pe Bobby despre Carmen și ce naiba făcea el în Florida – groapa aceea dezgustătoare. Voia să-i spună lui Bobby ce făcuse, cât de tulbure se întrevedea viitorul și cât de prost se simțea că-i abandonase pe toți. În schimb, Jim se trezi că nu putea vorbi cu fiul său decât despre cină. Bobby alinie pe grătar toate celelalte bucăți de carne, apoi se retrase lângă tatăl său. Erau cam de aceeași înălțime, cu toate că Bobby părea mai adus de spate. Bobby era mai lat în umeri și avea bicepșii mai mari, dar nu renunțase niciodată la postura aceea de păpușă făcută din cârpe.

– Ceva proprietăți interesante pe piață? întrebă Jim.

Își încrucișă brațele la piept fără a-și lua ochii de la bucățile de carne.

– Desigur, oh, da! zise Bobby.

Fusese agent imobiliar ani de zile în Miami Beach, ocupându-se mai ales cu închirierea și, ocazional, cu

cumpărarea proprietăților din zona în care locuiau el și Carmen.

Ei nu locuiseră împreună de la bun început, dar trecuseră ani buni din ceea ce părea acum o situație domestică satisfăcătoare – dormitorul avea jaluzele opace și în living se învârtea un ventilator de tavan. În plus, erau doar la câteva străzi de ocean. Franny își dorea foarte mult ca Bobby să aibă un copil – el avea aproape treizeci de ani și își petrecuse o mare parte din viață în compania unei femei care nu mai avea de mult vârsta maternității. Când erau singuri noaptea, după jumătate de sticlă de vin, despre asta voia să vorbească Franny de cele mai multe ori, întrebându-se cum de apucase Bobby pe drumul acela și dacă nu era cumva vina ei. Jim nu era sigur dacă băiatul era sau nu pregătit pentru așa ceva. Poate că avea să fie – după încă niște ani – dar nu încă. În sinea lui, Jim bănuia că binecuvântatul eveniment avea să se petreacă din senin, când o fată oarecare avea să-l anunțe după un timp de la consumarea faptului de apariția unui bebeluș cu trăsăturile familiei Post – facturile lui sau ei fiind îndesate bine în buzunărelul din spate al adorabilei salopete de bebeluș.

– Am un apartament încântător cu două dormitoare la intersecția dintre Collins și strada 44, vizavi de Fontainbleau. Travertin, sticlă, tot ce vrei. Baie nou-nouță – are una din acele toalete japoneze de ultimă generație cu jeturi de apă și căldură. E un apartament drăguț. Și ar mai fi două case în celălalt capăt al orașului, în centrul de afaceri. Niște construcții pe cinste.

– Și prețurile? Urcă din nou?

Jim împunse una dintre bucăţile de carne cu capătul cleştelui său.

Bobby ridică din umeri.

– Nu prea mult. Ştii, e destul de greu. Nu e peste tot ca în Manhattan. De exemplu, casa voastră valorează acum – cât? De şase ori mai mult faţă de cât aţi plătit voi când aţi cumpărat-o? De cinci ori mai mult? E uimitor. În Florida nu e deloc aşa.

– Poţi să te muţi înapoi oricând, ştii? Vrei să vinzi casa noastră?

Jim începu să râdă la această idee; nu era serios. Cine ar fi vândut un apartament vechi din piatră de pe Upper West Side? Chiar dacă era prea mare? Chiar dacă dădeau divorţ? Jim credea că aveau să treacă peste asta, el era optimist, iar dacă aveau să o scoată la capăt şi să-şi rezolve divergenţele, aveau să o facă în propria casă. Cu picioarele înainte – aşa le plăcea lor să spună. De fiecare dată când zugrăveau un tavan sau reparau cablurile putrede de la subsol, existente încă din 1895 – cu picioarele înainte, numai aşa aveau să plece din casă. Acum Jim nu mai ştia ce să spună. Franny pomenise de vânzarea casei de zeci de ori – uneori urlase chiar în gura mare, iar el începuse să-şi caute ceva de închiriat în împrejurimi, dar nu, ei nu aveau să-şi vândă casa, nu puteau să facă asta. Jim se simţea nesigur pe picioare.

– Uau, asta ar fi o ocazie incredibilă, tată!

Bobby îl privi printre buclele care-i cădeau în ochi.

Lui Jim nu-i plăcea deloc să-l vadă pe Bobby cu părul lung – îl făcea să pară prea fin, prea tânăr, ca un nenorocit de căprior. La fel ca Franny la douăzeci de ani, doar că

fără acel spirit vulcanic care îl făcuse să se îndrăgostească de ea.

– Oh, eu nu am... Să te muți înapoi, da. Asta ar fi frumos. Nu cred că suntem totuși pregătiți să înmânăm cuiva cheile casei, amice.

Jim spera ca tonul lui să fi fost indiferent.

– Sigur, nu, bineînțeles! Bobby își ridică părul din ochi și întinse mâna după cleşte. Te superi dacă le întorc eu?

– Nicidecum, zise Jim făcând un pas în spate, și apoi încă unul – până ce simți ceva ascuțit pe ceafă. Se întoarse și constată cu surprindere că ajunsese între copacii care mărgineau partea îngrijită a curții, înainte de panta care cobora abrupt și care ajungea în cele din urmă la un oraș ce părea străvechi și în care tați și fii de origine spaniolă îngrijiseră veacuri la rând măslinii din vale și crescuseră împreună oi, muncind cot la cot, ca două părți ale aceluiași trup.

*

Bobby se retrăsese repede după cină, spunând că avea o migrenă, iar Jim, Sylvia și Charles se așezaseră pe canapeaua din living ca să vadă pentru a nu știu câta oară „Șarada", film pe care Gemma îl avea întâmplător pe DVD. Era unul dintre filmele favorite ale Sylviei. Cary Grant era aproape ca tatăl ei, cu sau fără gropița din bărbie – având pantaloni cu talie înaltă și un fel de a vorbi care era atât provocator, cât și ironic. Era ceea ce fetelor proaste din clasa ei le plăcea să categorisească drept „misogin", iar ea le-ar fi contrazis mai demult, dar acum nu mai era sigură, poate că aveau dreptate. Sylvia ședea la mijloc, cu

capul în poala lui Charles și cu picioarele ridicate la piept, astfel încât să nu atingă coapsele tatălui ei. Era un moment aparte, când Sylvia se gândea că îi lipsea probabil viața de acasă, dar ei existau chiar și atunci când ea era atât de departe de casă. Walter Matthaw o urmărea pe Audrey Hepburn, fața lui de Droopy Dog fiind cea mai tristă imagine. Sylvia închise ochii și ascultă numai restul filmului, rămânând trează doar din cauza exclamațiilor și chicotelilor companionilor ei.

*

Partea plăcută a unei astfel de vacanțe în care mergeai cu atâția oameni era că nu trebuia să stai tot timpul împreună cu ceilalți – asta era ceea ce își imaginase Franny. Făcea curat în bucătărie și în zona piscinei – Carmen părea să fi fost crescută de oameni în carne și oase, aranjând lucrurile și ajutând la spălatul vaselor, dar Franny nu putea spune același lucru despre copiii ei.

Piscina era un dezastru: farfurii abandonate, cu resturi de friptură pline de grăsime, rămășeseră împrăștiate peste tot – numai bune să atragă coioții, câinii dingo sau oricare alte specii de câini sălbatici de prin preajma locului ieșiți din ascunzătorile lor.

– Lasă-mă să te ajut! zise Lawrence, închizând ușa de la bucătărie în urma lui.

Erau în pulovere acum. În New York ar fi fost uzi leoarcă de transpirație; betonul din trotuare și clădiri acționa ca un conductor de căldură, ținându-i pe toți lucioși de sudoare din iunie până la sfârșitul lui septembrie. Era o noapte încântătoare în Pigpen – neagră, dar

senină. Odată ce soarele plecase la culcare, singurele lumini care se mai zăreau în întuneric erau cele din casa de peste drum și de pe versanții munților. Priveliștea îi amintea lui Lawrence de Los Angeles, doar că Mallorca avea de patru ori mai puține case și oxigen din plin.

– Oh, mulțumesc! îi spuse Franny. Copiii mei sunt niște animale.

– Și ai mei la fel, zise Lawrence imaginându-se deja în viitor, cu brațele strângând deja un trup mic înfășurat în bumbac. Simți un fior pe șira spinării. Vreau să spun, ar trebui să vezi atelierul lui Charles.

– Oh, știu! zise Franny. Toate resturile acelea de pad thai lipite de farfuriile din carton. E răspunsul lui la excesul expresionist de după 1980, cred. Franny se așeză pe unul din șezlonguri și ridică un morman de șervețele, reviste și coji de portocale – resturile Sylviei. Ea pleacă la colegiu. Ivy League. Ai crede că știe să arunce niște resturi la coșul de gunoi.

Lawrence întinse mâna după resturi, apoi o duse la piept. Stătea între Franny și casă. Dacă Sylvia și băieții s-ar fi ridicat, ca să mai mănânce ceva, i-ar fi văzut doar silueta în întuneric.

– Ascultă! zise el. Îmi pare sincer rău pentru mai devreme. Pentru ceea ce l-am întrebat pe Jim despre revistă. Sincer, nu știu ce s-a întâmplat, dar sunt sigur că regret foarte mult că am deschis gura.

Franny se lăsă pe spate, trăgându-și picioarele sub ea. Își întinse brațele deasupra capului, apoi le lăsă în jos și își acoperi cu ele ochii. Scoase un oftat. Franny se simțise mai bătrână ca niciodată în aceste ultime șase luni. Era adevărat, desigur – asta era întotdeauna adevărat – că nu

avea cum să fie mai bătrână decât în acel moment, dar Franny încetase să se mai simtă tânără, făcând riduri și zbârcindu-se în timp record. Își putea simți coloana tensionată. Nervul ei sciatic începea să emită impulsuri dureroase spre extremitățile șoldurilor ei.

– Îmi pare rău, zise Lawrence, nefiind prea sigur dacă își cerea scuze pentru faptul că îi stricase dispoziția lui Franny sau pentru ceea ce se întâmplase cu Jim la revistă – ori pentru ambele.

– E în regulă, zise Franny, ținându-și în continuare ochii acoperiți cu brațele. Mă mir că Charles nu ți-a spus nimic.

Lawrence se așeză pe șezlongul de lângă Franny și așteptă câteva clipe.

– A făcut sex cu o studentă. Își mișcă mâinile și le flutură în jur ca un magician, ca și cum ar fi zis „Abracadabra!" Știu, asta e. Jim a făcut sex cu o studentă. O fată de la redacția revistei, puțin mai mare decât Sylvia. O fată de douăzeci și trei de ani. Tatăl ei face parte din Consiliul Director și cred că ea i-a spus totul, așa că iată-ne aici.

– Oh, Franny! zise Lawrence, dar ea își îndreptase deja umerii și clătina din cap.

El își imaginase mai multe scenarii pentru asta. De ce plecase Jim pe neașteptate de la „Gallant" și ce anume provocase tensiune în familia Post? Cancer de prostată, demență precoce, o convertire inexplicabilă la Martorii lui Iehova, dar în niciun caz așa ceva. Relația dintre Jim și Franny i se păruse mereu solidă și fericită, capabilă încă să-i facă să se hârjonească în bucătărie sau să-i dezamăgească uneori.

– Nu, e în regulă. Adică nu e în regulă, pentru că am fost căsătoriți treizeci și cinci de ani și nu e în regulă ca el să facă sex cu o puștoaică de douăzeci de ani. De douăzeci și trei de ani, vreau să spun. De parcă ar fi vreo diferență. Nu știu. Îți mulțumesc. Sylvia a aflat ceva, dar Bobby nu știe absolut nimic despre asta, sunt sigură, așa că încerc să las lucrurile așa cât de mult timp va fi posibil. Poate o veșnicie. Era ciudat că Charles nu-i spusese nimic. Lawrence își simți obrajii fierbinți de rușine – pentru el, nu pentru Franny. Cum putuse Charles să nu-i spună așa ceva? Lawrence își imagină imediat cât de mult i-ar fi putut supăra pe Jim și pe Franny în următoarele două săptămâni fără ca măcar să-și dea seama cu ce greșea, toate gafele pe care le-ar fi putut face. Lawrence puse mâna pe umărul lui Franny.

– Îmi pare sincer rău, Fran. Nu o să le spun nimic copiilor, desigur. Și sunt sigur că Charles ar fi încântat să-l omoare pentru tine – e de ajuns să spui un cuvânt.

Asta o făcu să zâmbească.

– Da, așa cred. Se ridică. Cel puțin, unul din noi are un soț bun. Haide, să terminăm de făcut curat înainte să se facă dimineață și tembelii ăștia să distrugă din nou totul. Nu e cel mai rău lucru din lume să nu ai copii, să știi. Reușesc să-ți facă viața un dezastru.

Și, cu aceste cuvinte, Franny îl sărută pe Lawrence pe obraz, aproape tandră, și intră din nou în casă. Lawrence se întoarse și o urmări pe fereastră întorcându-se spre robinetul de la chiuvetă și turnând din plin detergent peste mormanul jignitor de vase. Lawrence ținea încă un morman de deșeuri în poală, inclusiv o revistă rămasă de la zborul cu avionul, plină de „Ponturi despre sex care îl

vor scoate din minți" și „Ce trebuie să știi NEAPĂRAT atunci când mergi în centrul comercial". Nu-i venea să creadă că Jim și Franny o lăsau pe Sylvia să cumpere asemenea porcării – i se părea la fel de grav ca a lectura fățiș un articol din *Hustler*. Citi în fugă articolul despre sexul oral, care era de fapt un soi de listă completată cu sugestiile cititorilor. Fetele heterosexuale trebuiau doar să urmărească unul sau două filme porno cu homosexuali pentru a învăța tot ce voiau să știe, își spuse Lawrence. Poate că avea să-i spună Sylviei părerea lui în una din zilele acelea. Lawrence observă cu coada ochiului o mișcare și ridică privirea spre etaj. Carmen se uita țintă la el de la fereastra deschisă a dormitorului ei. Privirile lor se întâlniră, iar Carmen își duse un deget la ureche, ca și cum ar fi vrut să spună: „Nu am auzit nimic", apoi stinse lumina, trase draperiile și dispăru.

ZIUA A CINCEA

Franny și Sylvia se aflau în mașină cu Joan, iar Charles, Jim și Lawrence erau în altă mașină, la mică distanță în urma lor. Fusese ideea lui Franny să meargă în pelerinaj la casa lui Robert Graves din Deià, cu toate că Franny pretindea că nu știa nimic despre Robert Graves în afară de versiunea din 1976 a filmului de televiziune „Eu, Claudius împărat", despre care Jim spunea că făcuse din ea o păgână. Asta se întâmplase chiar înainte să urce în mașinile lor și să parcurgă un drum de patruzeci de minute spre nord. Sylvia se simțea entuziasmată să iasă din casă, dar ar fi preferat să meargă la plajă, în pofida faptului că ura nisipul. Se simțea ca și cum ar fi mers într-o excursie cu școala însoțită de mama ei, o plăcere pe care nu o mai experimentase din școala primară, când Franny se oferea voluntar să-i însoțească pe copii la Grădina Zoologică sau la Muzeul de Istorie Naturală, pentru a se debarasa apoi de îndatoririle sale, cuprinsă de amoc și mergând clătinându-se în fața pinguinilor, la fel ca restul copiilor. Avea totuși o consolare: Joan era cu ele în mașină. Franny îl convinsese să conducă, pentru că el era singurul care știa unde trebuia să meargă fără să distrugă schimbătorul de viteze din cutia

aceea mică a mașinii închiriate, dar și pentru că ei îi plăcea să călătorească pe locul de lângă șofer și să fie purtată printre insule de tineri chipeși de douăzeci de ani. Dacă Jim putea să-și materializeze fanteziile cu o fată de douăzeci de ani, atunci și ea putea să facă asta.

– Îmi pare rău că am distrus întâlnirea pe care o aveai astăzi cu Joan, Syl, zise Franny, întorcându-se spre fiica ei – care stătea pe bancheta din spate – și făcându-i cu ochiul.

Joan îi verifică reacția privind prin oglinda retrovizoare. Ochii lui erau mai vigilenți ca ai unui șarpe.

– Hai să încercăm să ne comportăm ca niște adulți, nu vrei? zise Sylvia. Îmi cer scuze pentru mama, care te hărțuiește sexual, Joan. *No le prestes atención.*[1]

Își încrucișă brațele la piept, sigură de fapt că mama ei avea să fie suficient de deranjată ca să rămână tăcută tot restul călătoriei. Franny se întoarse să privească pe fereastră, fredonând ceva ca pentru sine – o melodie care nu avea nimic în comun cu aceea de la radioul ieftin al mașinii, o piesă a lui Céline Dion, care se auzea când mai tare, când mai încet din cauza drumurilor accidentate de munte care se întindeau înaintea lor. Coborî pe jumătate geamul mașinii, iar aerul îi răvăși părul scurt și negru, care-i acoperi fața.

Sylvia se lăsă pe spătarul banchetei, ghemuindu-se în colțul acesteia. Mașina era de mărimea unui pedicab[2] și cam la fel de sigură. Cabina se clătina dintr-o parte în alta în timp ce urcau un deal, iar Sylvia închise ochii, fericită că, în caz că ar fi fost să moară pe drumurile de munte din

[1] Nu-i da atenție. (sp.)

[2] Taxi bicicletă

Mallorca, cel puțin avusese ultimul cuvânt într-o discuție cu mama ei. Nu era corect să fie furioasă pe ea, dar Sylvia era oricum furioasă. Evident, tatăl ei o irita și mai mult, pentru că el era cel vinovat, dar Sylvia fusese prezentă în viața lor de cuplu destulă vreme ca să-și dea seama că nu era atât de simplu – nimic nu era simplu, mai ales când era vorba de o relație de două ori mai îndelungată decât vârsta ei. Stând așa, pe bancheta din spate a mașinii, cu ochii strâns închiși, New Yorkul părea mult mai departe decât era – nu că i-ar fi lipsit. Cu siguranță, aveau loc petreceri, *iu-huu,* probabil în casa goală a cuiva, cu sticle de băutură și limonadă, toate turnate într-o cuvă uriașă plină cu un lichid ciudat cu vagă aromă de citrice, dar ea nu avea să mai meargă niciodată la o astfel de petrecere. Cineva ar fi putut crede că o greșeală stupidă nu însemna mare lucru după o viață în care fusese atât de cuminte, dar acel cineva se putea înșela.

Mai erau patru foști colegi de liceu care mergeau la Brown, dar cu doi dintre aceștia ea nu avea de gând să mai vorbească vreodată – un angajament evident și trecut sub tăcere, care se baza pe faptul că nu schimbaseră cu ea mai mult de trei cuvinte în toți anii de liceu. Ceilalți doi erau adevărata problemă: Katie Saperstein și Gabe Thrush. Dacă Sylvia ar fi putut alege doi oameni pe care să-i excomunice pentru tot restul vieții ei, dacă ar fi avut un buton pe care să apese pentru a-i face să dispară de pe planetă, aceștia ar fi fost Katie Saperstein și Gabe Thrush. Ambii împreună și separat. Sylvia și Katie fuseseră bune prietene – își făceau împreună măști cosmetice, rămâneau peste noapte una la cealaltă, făceau schimb de poze cu vedete de cinema pe jumătate dezbrăcate. Katie

era mai urâtă decât Sylvia; nu era o cruzime să spună asta – avea părul vopsit în culori stridente şi un nas care arăta mereu de parcă posesoarea lui tocmai intrase într-o uşă de sticlă. Odată, când Katie era frustrată din cauza faptului că bretonul ei creştea atât de greu, îl tăiase scurt pe frunte, creând, în esenţă, un mic corn. Amândouă purtau haine oribile (tocmai asta era intenţia lor) de la Armata Salvării, blugi lălâi şi tricouri ridicole care făceau reclamă la locuri în care nu fuseseră niciodată. Fuseseră apropiate încă din clasa a zecea. Aproape zilnic mâncau împreună prânzul pe nişte trepte de după colţul şcolii – Sylvia ignorând abundenţa de maioneză din prânzul lui Katie, iar Katie tachinând-o pe Sylvia în legătura cu refuzul acesteia de a mânca bacon. Era o prietenie plăcută, una care ar fi putut supravieţui saltului peste abis direct în viaţa de student. Îşi făcuseră planuri să împartă aceeaşi cameră, dar asta înainte ca Gabe să strice totul.Aşa se petrecuseră lucrurile, fu nevoită Sylvia să recunoască. Chiar dacă prefera de o mie de ori să o învinuiască pe Katie, căţeaua cu faţă de boxer, de fapt Gabe era cel care îi făcuse rău. Ei nu fuseseră împreună, desigur. Niciunul nu spusese nimic, cu excepţia idioţilor care scorniseră că erau logodiţi, că mergeau acasă şi făceau sex în timpul pauzelor dintre cursuri pentru că părinţii lor nu erau acasă şi menajera nu i-ar fi dat de gol. Majoritatea preferau să bârfească pe seama lor, prea timizi să le spună în faţă şi prea fricoşi ca să obţină ceea ce voiau. Gabe îşi făcuse un obicei din a veni acasă la familia Post în fiecare săptămână. El şi câţiva prieteni sunau la uşă, uneori în timpul după-amiezii, acea perioadă magică în care Franny trebuia să lucreze în biroul ei, Jim muncea încă la revistă

și în care nimeni nu punea multe întrebări. Sylvia considera că era culmea cât de puțin știa propria mamă despre viața ei, când slujba sa presupunea tocmai acest lucru – a da atenție la detalii. Franny știa totul despre prepararea sosului mole conform unei rețete rămase de la o bunică mexicană, pe care o învățase în Oaxaca în 1987, dar habar nu avea că Gabe Thrush venea cu regularitate la ei acasă ca să lingă toracele fiicei ei.

Ei doi nu făcuseră sex, evident. Sylvia nu și-l putea imagina pe Gabe dându-i *mai puțină* atenție, dar, dacă ar fi făcut sex, probabil că asta s-ar fi întâmplat. El încercase odată – așa credea ea, dar nu știa sigur. Mai mult se rostogoliseră în patul ei – ea cu bluza descheiată sau fără bluză, rugându-se ca nimeni să nu intre pe ușă. Sylvia considera acea idilă cea mai mare realizare din viața ei de adolescentă, pentru că Gabe arăta bine (spre deosebire de mutanții pe care-i sărutase de plictiseală în tabăra de vară) și era popular, iar atunci când îi dădea telefon aveau niște conversații chiar amuzante. Problema era că Gabe Thrush avea relații asemănătoare cu jumătate dintre colegele lor, inclusiv – descoperise ea – cu Katie Saperstein.

Spre deosebire de Sylvia, Katie nu era deloc nesigură în legătură cu terminarea unei relații. Venise la școală într-o luni cu o vânătaie uriașă pe gât și cu Gabe Thrush la braț. Sylvia îi privise cum intrau împreună pe ușile duble, afișând o satisfacție postcoitală evidentă și se simțise la fel de mică precum nasul lui Katie. Asta era în aprilie, chiar înainte de a afla cu toții cine și unde intrase la facultate. Din moment ce Sylvia nu mai vorbea cu Katie și Gabe, fusese nevoită să audă veștile bune de la doamna

Rosenblum-Higgins, consiliera lor total ineficientă – nu era de-a dreptul *minunat* să meargă la Brown cu prietenii ei? Erau prietenii ei, nu-i așa? În acel weekend se dusese Sylvia la petrecere și se îmbătase atât de rău – weekendul acela în care fuseseră făcute pozele, weekendul în care Facebookul explodase și în care ei îi trecuse prin minte să toarne pe cineva din Mafie doar ca să intre în programul de protecție a martorilor.

Mașina se mai balansă o dată, de parcă ar fi amenințat că intra în grevă, iar Joan întoarse brusc pentru a urca un alt deal abrupt. Drumul nu avea parapet și nici balustradă, nimic care să-i împiedice să se prăbușească în hău dacă Joan ar fi trebuit să vireze pe neașteptate.

– Cât de departe suntem, Joan? întrebă Sylvia.

Decorul pe care-l puteau admira pe geamul mașinii arăta la fel – soare și cer senin, cu case de culoarea vaselor tradiționale din lut. Trecură pe lângă o pajiște cu copaci contorsionați și cioturoși. Crengile lor atârnau grele, încărcate cu lămâi enorme.

– Mai avem doar câțiva kilometri până la Deià. Aproape am ajuns.

Joan era îmbrăcat lejer, cu un tricou simplu din bumbac, dar se parfumase și în acea zi cu colonia lui. Sylvia o simțea de pe bancheta din spate.

Și-l imagină pe Gabe Thrush încercând să se decidă ce colonie să cumpere, stând în mijlocul unui palier aglomerat, la Macy's, în timp ce sute de tinere vânzătoare înfocate pulverizau colonie în direcția lui. Dacă vreunul dintre cei doi încerca să se apropie de ea în acele prime zile de singurătate de la colegiu, avea să le dea foc în somn. Ei nu o meritau. Niciun băiat de la liceu nu o merita. Ea

era mult mai bună, Sylvia știa asta – mai mare, mai pregătită și gata să-și lepede pielea cea veche, precum un șarpe.

– Bine, zise ea, așezându-se cât mai senzual pe bancheta din spate. Sunt sigură că mama trebuie să urineze.

*

Casa se afla chiar lângă Deià, pe drumul care ieșea din oraș. Era muzeu de numai șase ani, dar, ca multe alte case de scriitori care sunt deschise publicului, fuseseră făcute mari eforturi pentru ca locuința să arate la fel ca pe vremea lui Graves.

La drept vorbind, piesele ultramoderne fuseseră îndepărtate și înlocuite cu replicile lor din trecut, așa încât casa părea un soi de distorsiune temporală, accentuată doar de țăcănitul butoanelor mașinii de scris în loc de tastatura laptopului. Jim rămase impresionat de simplitatea casei, care era la fel ca majoritatea celor din zonă – o clădire decolorată din piatră, cu portaluri arcuite de cărămidă și pardoseli răcoroase. Bărbații reușiseră să îi întreacă pe mallorcan și pe fete și vizitau deja împrejurimile micului muzeu. O femeie prietenoasă îi conduse în jurul celor două jumătăți ale parcelei întinse pe care se ridica muzeul, prezentându-le grădina impresionantă a lui Graves. Parfumul greu al florilor de iasomie plutea deasupra cârciumăreselor viu colorate și a arbuștilor opulenți de bougainvillea. Charles se considera un ecologist convins și se aplecă să atingă cu grijă petalele pastelate ale violetelor și ale florilor de cosmos.

– Aș ucide să am o grădină ca asta.

La casa lor de vară din Provincetown nu aveau decât jardiniere cu flori la ferestre. În oraş, apartamentul lor avea vedere spre râul Houston, dar patioul era umbrit şi răcoros în cea mai mare parte a zilei, fiind amplasat în spatele unor clădiri mai înalte.

Lawrence puse o mână pe umărul lui.

– Ne-am putea muta oricând din oraş. Am putea cumpăra o casă mai mare în Cape Cod. Mai puţine dune de nisip, mai mult noroi.

Şi-l putea imagina cu uşurinţă pe Alphonse păşind printre răsaduri, încercând să rupă o roşie cu mânuţele lui dolfane de bebeluş. Un astfel de părinte îşi dorea Lawrence să fie: încurajator şi aventuros. Să-l lase pe copil să se joace în ţărână, să-l lase să exploreze.

– Te rog, zise Jim. Mult noroc dacă încerci să-l scoţi din casa aceea.

Pentru o clipă, Lawrence se întrebă dacă aluzia lui Jim avea vreo legătură cu copilul, dar nu, sigur că nu era posibil. Se uită la Charles, uşurat că secretul lor nu fusese încă descoperit. Aşa se simţeau probabil cuplurile care nu erau gay în primele săptămâni delicate de sarcină, după ce ovulul şi spermatozoizii se contopiseră, dar când sarcina era atât de vulnerabilă încât nu erau siguri cum avea să evolueze.

La intrarea principală se auzi larmă şi un râs strident. Franny se ivi, înaintând grăbită pe aleea uşor ascendentă, în direcţia lor.

– Nu vreţi să ne mutăm cu toţii aici? întrebă ea. Pentru că nu cred că voi putea să îndur din nou drumul acesta cu maşina. Îl sărută pe Charles pe amândoi obrajii – de parcă nu l-ar mai fi văzut de câteva săptămâni. Bietul

Joan a trebuit să ne suporte văitându-ne și rugându-ne tot drumul.

Se întoarse și le făcu cu ochiul lui Joan și Sylviei, amândoi aflați acum la mică distanță în spatele ei.

– Ați vrea să faceți un tur al casei? întrebă cu amabilitate ghida, dorind probabil să-i determine să se miște mai repede din loc.

Franny își țuguie buzele și încuviință entuziasmată din cap, ca și cum Robert Graves ar fi fost scriitorul ei favorit, iar ei nu-i venea să creadă ce noroc căzuse pe capul ei să se afle pe acel teritoriu sacru. Era unul din lucrurile care o exasperau pe Sylvia la mama ei – expresia aceea de femeie obsedată atunci când voia să facă pe cineva să creadă că un anumit lucru era foarte special pentru ea și că îi acorda cea mai mare atenție. Femeia îi conduse pe adulți prin încăperile casei, Joan și Sylvia urmându-i la o oarecare distanță. Când cei doi rămaseră la o distanță considerabilă de părinții ei, care nu i-ar mai fi putut auzi, Sylvia zise:

– Îmi cer scuze pentru comportamentul mamei.

– Nu e o femeie rea, zise Joan. Și mama mea e puțin cam... hm, cam la fel.

Joan își roti mâna în dreptul urechii – semnul universal pentru nebunie.

Sylvia nu și-l putea imagina pe Joan având o mamă nebună – de fapt nu și-l putea imagina având o mamă. Sau un tată. Ori că avea vreodată nevoie la baie. Sau că-și sufla nasul. El se trase într-o parte, făcându-i loc să urmeze grupul în casă, iar Sylvia îi inspiră cu nesaț colonia, care, amestecată cu parfumul de iasomie din grădină, o făcu să simtă un nod în gât. Joan era prea mult – ca

o fântână cu apă cristalină în mijlocul Saharei, un armăsar de cursă lungă, câștigător al trofeului „Tripla Coroană". Era prea mult pentru ea. Sylvia se îndreptă grăbită spre Charles și îl luă de mână, împingându-l ușor cu cotul pe Lawrence ca să-și facă loc între ei.

Priviră livingul mobilat sumar, bucătăria cu minunatul ei cuptor AGA, cămara plină de cutii englezești din tablă, trupurile lor îngămădindu-se între secțiunile delimitate cu sfoară.

Urcară nerăbdători scările spre etaj și admirară niște dependințe care fuseseră probabil abandonate de prea mult timp pentru a mai putea fi folosite la prepararea unui ceai. Se minunară la vederea micului pat în care Robert Graves dormise pe rând cu două soții și o amantă.

– Nu poate fi același pat, zise Charles. Nicio femeie nu ar accepta așa ceva.

– Aici nu suntem în Manhattan, dragul meu, zise Franny. Nu cred că există un magazin cu saltele la colțul străzii. Ea se întoarse, căutând-o din ochi pe ghidă, dar femeia îi lăsase să viziteze singuri restul casei. Probabil că nu vom ști niciodată. Tu ce crezi, Joan? întrebă Franny, stabilind contactul vizual cu tânărul profesor. Ai mai fost aici înainte?

– Într-o excursie cu școala, da, zise el, încuviințând din cap. Am învățat atunci unul dintre poemele lui: „Picătura de rouă și diamantul".

– Și îl mai ții minte? întrebă Franny, împreunându-și mâinile și făcându-i semn lui Joan să vină spre ea.

El păși peste pragul ușii, trecu pe lângă Jim, Charles și Lawrence și se opri chiar în mijlocul încăperii, cu trupul trăgând după el frânghia de siguranță.

– Haide, zise Franny, spune-o. Eu ador poezia.

Sylvia se făcu mică undeva mai în spate, uitându-se țintă la un punct de pe podea.

– „Ea strălucește ca un diamant, dar tu / Strălucești ca un bob de rouă dimineața"... Asta e prima parte, cred. Cum se spune... strofă? Joan închise ochii pentru o clipă, repetând cuvintele în minte. Da, adăugă el, așa sună poezia.

Franny întinse o mână și-l apucă de partea de sus a brațului.

– Doamne, băiete! Îi dădu drumul și începu să-și facă repede vânt. Mai simte cineva cât de cald s-a făcut aici?

Ridică privirea spre Jim și avu o viziune scurtă a acelei fete stupide. I se părea că obrajii îi luau foc. Luă mâna de pe brațul lui Joan.

Lawrence chicoti, iar Charles îi aruncă o privire.

– Ce e? întrebă Lawrence. A fost grozav.

Sylvia era bucuroasă că se afla lângă ușă, așa că ieși fără să mai stea pe gânduri și coborî într-un suflet scările, urmată îndeaproape de tatăl ei.

*

Pierduseră prezentarea video – o proiecție de douăzeci de minute într-o sală la fel de curată și de goală precum o casă de întâlnire a Quakerilor, așa că Jim și Sylvia merseră acolo, grăbindu-se să intre chiar după începerea filmului, alăturându-se unui alt grup de turiști. Franny nu i-ar fi urmat pentru nimic în lume, de frică să nu se plictisească de moarte, iar Charles ar fi preferat să-și plimbe mâinile pe tufele de rozmarin și să-și imagineze viața pe un vârf de munte stâncos, în loc să stea minute

bune într-o cameră întunecată, așa că erau în siguranță pentru moment. Sylvia ședea lângă tatăl ei, dar destul de departe de acesta, astfel încât șoldurile lor să nu se atingă deloc pe băncile simple din lemn. Comentariul filmulețului („Eu, Robert Graves") părea realizat postum, iar Jim și Sylvia izbucniră în râs de câteva ori. Robert Graves se contura ca un maniac egoist, comic și excentric, ai cărui copii călăreau măgăruși pe plajă și a cărui amantă capricioasă se aruncase pe fereastră și supraviețuise.

– E mai amuzant ca Reality TV, Syl, îi șopti Jim, iar ea încuviință din cap, total de acord.

Era cu adevărat o reclamă care te îndemna să lași orașul în urmă, să găsești o bucată de teren perfectă și să rămâi acolo, indiferent cât de departe. Jim și Franny nu se gândiseră niciodată să părăsească New Yorkul – nu serios, cel puțin. Ea ar fi putut călători pentru anumite perioade atunci când ar fi primit câte o sarcină, dar slujba lui Jim nu ar fi existat în altă parte. El se întreba dacă Franny nu-l învinuia pe el pentru faptul că o lega definitiv de Manhattan. Dar asta părea puțin probabil – la fel ca amintirea lui Madison Vance. Aceasta începuse lucrul vara trecută, imediat după ce terminase anul patru la Universitatea Columbia. Redacția „Gallant" avea un program temeinic pentru interni – zeci de tineri absolvenți executând tot felul de activități auxiliare fără a fi plătiți. Ei multiplicau documente, alergau înainte și înapoi la dulapul cu articole de papetărie, sortând tot felul de materiale și cărți, luând notițe detaliate (Jim nu înțelegea niciodată de ce) la ședințe. Celor mai promițători interni li se dădeau din când în când diverse sarcini: să verifice informații, să facă muncă de cercetare, să citească

ziarele de scandal. În toamnă, ea fusese promovată în funcția de asistent editor – o slujbă adevărată, cu beneficii și un 401(k)[1]. Madison avea părul lung și îl purta liber, revărsat pe umeri. După ce intra în biroul lui – și asta cu mult înainte de a se întâmpla totul –, Jim găsea fire de păr blond, ca niște filamente de aur, lipite de mobila sa.

Era de-a dreptul jenant cât de ușor și de repede se întâmplase totul – cât de puțin se străduise.

– Grozav, nu? întrebă Sylvia.

– Mda, zise Jim, cu privirea concentrată din nou asupra ecranului.

În loc să urmărească imagini cu Robert Graves la lucru, Robert Graves cu familia lui, Jim revăzu cu ochii minții trupul gol al lui Madison Vance. Fusese surprins prima dată când își strecurase mâna sub fusta ei și îi simțise pielea fină, proaspăt epilată a pubisului, la fel de netedă și catifelată ca o față de pernă de la hotel. Era genul de lucru pe care Franny nu l-ar fi făcut niciodată, din principiu – ea avea o adevărată tufă acolo jos, întotdeauna, și era foarte mândră de ea, de parcă ar fi fost un fel de vedetă Playboy din anii 1970. Madison era exact opusul, o reprezentantă a generației care crescuse cu filmele porno difuzate pe internet. Gemuse atunci când Jim își plimbase palma deasupra clitorisului ei. Când era el de vârsta ei, abia dacă știa ce era un clitoris. Regreta foarte mult ce se întâmplase, dar erau momente care refuzau pur și simplu să-i iasă din minte. Jim își iubea soția, își iubea soția, își iubea soția. Dar fusese ceva unic – după

[1] Plan de pensie privată

atâția ani – să-și plimbe mâna pe pielea altei femei, neștiind cum avea să răspundă trupul acesteia sau ce avea să se schimbe la ea după atingerea lui. Jim transpira abundent acum, în ciuda aerului condiționat din încăpere. Filmul era lung, iar el era mulțumit. Să-și privească fiica în față ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut în clipele acelea.

*

Lui Carmen nu-i plăcea să piardă exercițiile fizice programate. Pentru clienții ei, să meargă la sala de fitness de două ori pe săptămână era minimul absolut. Asta însemna întreținere. Pierdeai tonusul muscular din ce în ce mai mult atunci când erai plecat. Să-și ia două săptămâni de vacanță însemna practic a-și dori cu orice preț să se întoarcă la genuflexiuni greoaie și gâfâit excesiv. Se gândise să-și lase clienții pe mâna unui înlocuitor, în lipsa ei, dar Carmen nu avea încredere în niciunul dintre ceilalți profesioniștii de la Total Body Power, care ar fi putut să-i fure definitiv clienții. Jodi era cea mai bună după ea – o adevărată criminală – și ea îi dăduse târcoale săptămâni întregi după ce văzuse numele lui Carmen tăiat de pe tabelul cu programări. Luna iulie în Miami nu era o glumă. Chiar dacă nu era sezon pentru locuitorii Floridei, sala de fitness se umplea cu turiști care primiseră abonamente de la hotelurile în care erau cazați și ale căror trupuri aveau nevoie de ajutor mai mult ca orice. Carmen făcea un soi de antrenament în circuit lângă piscină. Flotări, *burpee*-uri, sărituri din ghemuit, sărituri cu

coarda invizibilă. Bobby înota indiferent în piscină și din când în când striga cuvinte de încurajare.

– Așa te vreau! Explodează, dă tot ce poți!

Bobby încă învăța argoul.

Se cunoscuseră la Total Body Power cu aproape șase ani în urmă, atunci când Bobby terminase de două luni colegiul, ducându-și traiul tot cu cardul de credit al familiei Post. Își luase un abonament premium la sală – douăsprezece ședințe cu instructor personal, de două ori pe săptămână, timp de șase săptămâni. Îi spusese lui Carmen că voia să abordeze cu seriozitate aceste antrenamente, pentru a fi în cea mai bună formă. Bobby nu fusese niciodată sportiv și nu avea nici o bună coordonare mână-ochi. Trupul prelung al lui Bobby fusese un soi de zucchini ofilit, având aceeași grosime de sus până jos. Carmen știa ce era de făcut. Îl pusese la regim zilnic de pudră proteică și îi dădea să ridice tot mai multe greutăți în fiecare săptămână: exerciții la banca de forță, haltere, *kettle-bell*[1] pentru elongații. Bobby făcea tracțiuni și flotări și sărituri.

Ea știa toate aparatele și le regla pentru exerciții din ce în ce mai dificile.

La sfârșitul celor șase săptămâni, brațele lui Bobby aproape că se dublaseră ca grosime, iar abdomenul său – care fusese întotdeauna aproape concav – începea să semene cu șase pachețele. Carmen era o adevărată artistă a trupului, formându-l din nimic. Nu ajunseseră în pat decât la sfârșit, în ultima săptămână, mai exact. Lui Bobby îi părea rău că ședințele se apropiau de sfârșit și știa că

[1] Ganteră tradițională rusească în formă de ghiulea din fier

tatăl lui nu ar fi fost de acord să mai cheltuiască încă o mie de dolari cu sala de fitness. O invitase pe Carmen să bea ceva cu el, fără să știe dacă ea obișnuia să-și otrăvească trupul în felul acela sau în oricare altul. Ea acceptase, așa că se întâlniseră la barul hotelului Del Mar. Bobby alesese unul dintre barurile mai puțin sofisticate din zonă în mod intenționat, neștiind cum arăta Carmen în afara sălii de fitness, când nu mai purta hainele de gimnastică și nedorind să se simtă stânjenită, dar nu era nevoie să-și facă griji.

Ea apăru cu cinci minute mai târziu de ora stabilită, purtând pantofi Lucite cu tocuri înalte și o rochie albă care abia îi acoperea fundul rotund și ferm.

– Taci din gură, zise Carmen și își începu salturile din ghemuit.

Își roti trupul astfel încât ajunse cu spatele la piscină. Peste câteva luni avea să împlinească patruzeci și unu de ani. Toți cei de la sala de fitness spuneau că patruzeci de ani însemna o nouă vârstă de douăzeci și cinci și aveau dreptate. Ea se gândea să participe la un maraton sau la un triatlon ori poate la amândouă. Diferența stătea în grupurile de mușchi și tonifiere. Pentru a fugi aveai nevoie de tendoane solide și de cvadricepși, care erau buni și la ciclism, dar, odată ce intrai în apă, totul era centrat pe spate și inimă. Carmen își vedea corpul în apă, având o cască de înot pe cap. Se imagină spintecând suprafața apei cu fiecare respirație, absorbind exact atâta energie cât trebuia pentru următoarea mișcare ritmică. Ar fi ajuns printre primii – dintre cei de vârsta ei –, dacă nu chiar prima, de asta era sigură. Mulți dintre clienții ei de la sala de fitness aveau patruzeci de ani, cu trupurile deformate

din cauza sarcinilor sau a comodității. Carmen nu avea de gând să ajungă așa: pasivă și moale. Ea era puternică.

Bobby se ridică pe marginea piscinei și se întinse, picurând de apă, pe șezlongul cel mai apropiat de Carmen. Soarele era chiar deasupra capetelor lor, dar pe el nu-l deranja. Cei din familia lui parcă erau vampiri sau victime ale cancerului, înfricoșați de moarte de ceva mai multă vitamina D, dar lui Bobby îi plăcea să prindă puțină culoare.

– Ei, zise Carmen, întinzându-și gamba și aplecându-se peste ea de la mijloc, cu degetele de la picioare întinse spre cer, ce se întâmplă cu părinții tăi?

– Ce vrei să spui?

– Știi tu ce vreau să spun. Carmen își aduse la loc piciorul stâng și îl extinse pe cel drept. E multă tensiune între ei?

Bobby se rostogoli, așezându-se pe burtă.

– Ei sunt mereu așa.

– Pe naiba. Spune-i asta fundului meu.

– Oh, îmi pare rău, vorbeam despre fundul tău? Pentru că sunt mult mai interesat de o astfel de conversație. Bobby își ridică puțin capul, înălțând din sprâncene.

Carmen făcu un pas spre el și se așeză pe același șezlong. Trupurile lor păreau prea mari pentru șezlongul acela îngust.

– Vorbesc serios acum. Părinții tăi sunt bine? Ei par așa, nu știu, extrem de sensibili.

– Sunt în regulă. Mereu sunt așa. Nu știu. E un fel de tranziție, înțelegi? Tatăl meu a ieșit la pensie. Îți poți imagina cum e să ieși la pensie? E ca și cum ai spune: „În regulă, dragă lume, în mod oficial sunt prea bătrân ca să

mai fiu de vreun folos. Puteți să mă puneți pe un bloc de gheață, mi-e indiferent".

– Despre ce vorbești?

– Știi tu, așa cum fac eschimoșii. Oricum, sunt sigur că acesta e motivul.

Bobby se întoarse pe o parte ca să-i facă mai mult loc, iar Carmen se întinse în spațiul acela, lipindu-și trupul uscat și fierbinte de al lui, care era ud.

– Atunci de ce a ieșit la pensie, dacă tu crezi că nu vrea să se simtă ca un eschimos?

Bobby își puse mâinile umede în jurul taliei ei și o trase mai aproape de el. Ea mirosea foarte vag a transpirație – lucru care lui i se păruse mereu sexy.

– Nu am idee, zise Bobby, dar aș prefera să discut despre altceva. Ca de exemplu – ce-ar fi să te scot din pantalonii ăștia?

Își strecură o mână udă sub elasticul șortului ei Lycra.

Carmen se feri, prefăcându-se dezgustată de ideea lui. Ea se ridică, scuturându-se parcă de niște paraziți imaginari, după care începu să-și scoată încet tot ce avea pe ea.

– Ar trebui să mergem mai des în vacanță, zise și sări în piscină.

Bobby era tare înainte de a o urma. Își scoase rapid costumul de baie și se aruncă după ea, împroșcând cu multă apă în jur.

*

După ce Joan fu lăsat acasă și restul grupului – adus de departe, toți se pregătiră pentru o cină în Palma. Joan le recomandase un restaurant cu tapas, iar Franny luase

notițe bogate în legătură cu ce să comande. Asta era aria ei de pricepere, cea mai mare bucurie în viață – să se gândească ce să pună în gură și când anume. Ieșea din discuție să meargă la cină înainte de ora nouă, dar Bobby murea de foame, iar Sylvia, de plictiseală, așa că Franny adună toată trupa, îi îmbarcă pe toți în mașini și le dădu indicații cum să ajungă în oraș. Planul era să viziteze împrejurimile orașului înainte de cină și se părea că el coincidea cu dorințele tuturor. Parcară mașinile pe o stradă îngustă de lângă catedrală, un morman masiv din piatră cenușie aflat chiar în zona plajei. După câteva zile în Pigpen, în Palma se simțeau deja acasă – orașul era plin de viață, străzile forfoteau de cupluri, familii și câini, toți se plimbau încet și serveau băuturi la micile mese din fața cafenelelor. Bobby și Carmen mergeau înaintea tuturor, ținându-se de mână.

– Privește! îi arătă Franny lui Jim, care ridică din umeri. Poate că e dragoste adevărată, la urma urmei.

– Ea e în regulă, spuse Jim. Nu mă deranjează deloc.

Franny se uită urât la el.

– Nu știi să minți.

Ei îi plăcuse lucrul ăsta la el pe tot parcursul căsniciei lor, dar acum, când rostise cu voce tare aceste cuvinte, lui Franny îi trecu prin minte că era de fapt un defect. Străzile pavate cu piatră erau în pantă, urcând și coborând dealul. Trecură pe lângă un mic magazin care vindea perle de Mallorca, iar Franny se aplecă să intre pe ușa joasă. Charley și Lawrence o urmară fideli. Ea cumpără două șiraguri – ambele albastre, cu perle satisfăcător de mari – și agăță unul la gâtul ei, iar pe celălalt la gâtul Sylviei.

– Mamă, zise Sylvia, plimbându-şi degetele pe noul ei colier, cred că stomacul meu e pe cale să se mănânce singur. Ca şi cum stomacul e pe cale să creadă că organismul meu încearcă să-l ucidă, iar el va ataca restul organelor mele la fel ca un parazit. Iar apoi voi fi moartă într-o oră.

– Să-ţi fie de bine, zise Franny şi o luă pe Sylvia de braţ. Să-i urmăm pe cei doi porumbei.

– Oh, te rog! zise Sylvia.

Se uită peste umăr, ca să se asigure că nu era nimeni destul de aproape ca să le audă.

Străzile – exclusiv pietonale – erau ticsite cu oameni eleganţi de toate vârstele: domni energici în pofida părului alb, în pulovere subţiri şi mocasini, adolescenţi exuberanţi care-şi lingeau gâturile unii altora. Reuşiră să ajungă pe strada următoare şi îl găsiră pe Bobby stând singur în faţa unui magazin de haine.

– Ai scăpat de ea? întrebă Sylvia.

– E înăuntru, le explică el. Muzica răzbătea din magazin atât de asurzitor, încât erau nevoiţi să vorbească foarte tare ca să fie auziţi. Eu nu am rezistat, adăugă el.

Manechinele din vitrină purtau rochii asimetrice, imprimate cu trei modele diferite – haine pe care Frankenstein în persoană părea să le fi cusut.

– Boarfe, zise Sylvia. Astea sunt haine pentru stripteuze oarbe.

– Ei îi plac, Sylvia, bine? zise Bobby încrucişându-şi braţele la piept.

– Ştii, am să intru să văd ce face, zise Franny. Nu e distractiv deloc să faci singur cumpărături.

Charles şi Lawrence se apropiau încet în spatele lor, iar Sylvia îi urmări cum intrau şi ieşeau dintr-un magazin cu

ochelari de soare, dintr-unul cu pantofi și dintr-o bomboneriе. Făceau totul împreună. Ea se întrebă dacă părinții ei fuseseră vreodată așa – măcar înainte de nașterea lui Bobby. I se părea puțin probabil.

– Unde e tata?

– Nu știu, zise Bobby. Nu mi-a spus nimic.

– Te simți bine?

– Ce vrei să spui? Sigur că mă simt bine.

Părul lui Bobby crescuse foarte lung, iar buclele negre îi atârnau peste sprâncene.

– Dumnezeule, nu contează.

Sylvia se uită în gaura neagră a magazinului de haine care tocmai îi înghițise mama.

Magazinul era plin de rastele cu haine de duzină confecționate probabil la o fabrică clandestină. Franny mergea printre ele, atingând marfa în timp ce pășea, dezamăgită de materialele proaste, lucioase și elastice. O descoperi în cele din urmă pe Carmen în spate, lângă cabinele de probă, cu un teanc de haine pe braț.

– Pot să-ți fiu de folos? întrebă Franny, întinzându-și brațele spre ea. Lasă-mă să țin eu astea pentru tine în timp ce te mai uiți.

Carmen ridică din umeri și depuse încărcătura în brațele întinse ale lui Franny.

– Tu și Bobby v-ați distrat astăzi? Ne-ați lipsit la casa lui Graves. A fost ceva deosebit, să știi. Cred că fiecare scriitor își imaginează în secret că locuința lui va deveni muzeu. Sau că va avea o plăcuță comemorativă, cel puțin, la intrare. Atât de multe plăcuțe!

Carmen surâse și continuă să caute printr-un vraf de topuri cu paiete agățate de un rastel.

– Oh, știi, muzeele nu mă pasionează atât de mult.

– Da, dar nu e tocmai un muzeu. E doar o casă. Unde a locuit un scriitor. Deci înseamnă mai mult să-ți bagi nasul peste tot și nu să admiri artă.

– Nu citesc prea mult.

Franny zâmbi cu buzele strânse – care deveniră o linie dreaptă. Aceasta era o femeie matură, își aminti ea, o femeie care se întreținea singură și lua propriile decizii. Nu făcea parte din familia ei. Nu era problema ei.

– Mm-hmmm, bâigui ea.

– Oh, și totuși tocmai am citit o carte în avion, o carte foarte bună, zise Carmen, iar mâna ei se opri pe umerașul unei rochii incredibil de urâte.

Inima lui Franny tresăltă – chiar în momentul când încerca să o convingă să-și tempereze așteptările. Se numește „Mâncarea ta, trupul tău". Cred că ți-ar plăcea și ție, de fapt.

– Oh, da? făcu Franny.

Putea fi sociologie, își spuse ea, sau antropologie, un studiu de norme culturale prin intermediul preparatelor naturale, o investigație a stereotipurilor prin prisma felurilor de mâncare pe care ni le-au lăsat înaintașii. Lui Franny îi plăceau enorm cărțile despre mâncare – poate ăsta era momentul pe care ea îl așteptase, momentul în care Carmen avea să deschidă gură să-i dovedească faptul că ea îi acordase mereu atenția cuvenită.

– Este despre felurile de diete care funcționează mai bine în cazul corpului tău – eu, de exemplu, sunt scundă și musculoasă, ceea ce înseamnă că trebuie să nu consum carbohidrați complecși. Bunica mea cubaneză m-ar omorî dacă ar mai fi în viață: fără orez și fasole! Carmen deschise ochii mari. E chiar interesant, adăugă ea.

– Asta sună foarte util, zise Franny. Ești gata să probezi câteva haine?

Carmen ridică din umeri.

– Desigur. Apucă o rochie din vraful pe care-l ținea Franny în brațe. Era făcută din plastic transparent, ca un corset confecționat din policlorură de vinil. Nu crezi că e foarte drăguță?

– Mm-hmmm, bâigui Franny, incapabilă să spună mai mult.

*

Barul cu tapas recomandat de Joan se afla în încâlceala de străduțe din zona Plaça Major și avea, de asemenea, un Burger King și o pizzerie, ambele fiind ticsite cu adolescenți spanioli.

O mulțime se revărsa pe ușile restaurantului, ceea ce o făcu pe Sylvia să se îndoaie de la mijloc, ca o jucărie rămasă fără baterii. Hotărâtă, Franny își făcu drum cu dificultate prin barul ticsit, până la plasatoarea localului, și în scurt timp se așezară cu toții la o masă. Joan telefonase în numele lor pentru a face o rezervare. După cum îi menționase lui Franny, părinții lui îi cunoșteau pe proprietari. Era o insulă mică, la urma urmei.

– Ce băiat drăguț! zise Franny de mai multe ori – nimănui în special. Drăguț, drăguț de tot, adăugă ea.

– Mda, zise Bobby. Mare păcat că numele lui e Joan, continuă el, pronunțându-l ca în America, rimând cu *groan*[1], un nume de femeie.

Mama lui îl pocni peste braț.

[1] Geamăt

– Gio-*aaan*. Iar tu te faci îngrozitor de musculos, zise ea. Nu era un compliment.

Bobby și Charles începură să comande arătând cu degetul – un platou încărcat de ardei copți acoperiți cu fulgi mari de sare, felii de pâine prăjită unse cu pastă de cod, frigărui de caracatiță. Farfuriile apărură, distribuirea lor în jurul mesei fiind însoțită de murmure de plăcere. Franny se uită la meniu și comandă mai mult – *albóndigas,* chifteluțe din carne în sos de roșii; *patatas bravas,* cartofi fierți și apoi prăjiți, șprițuiți cu maioneză deasupra; *pa amb oli,* răspunsul celor din Mallorca la bruschetele italienești.

– Nu sunt rele deloc, zise Sylvia cu gura pe jumătate plină.

– Dă-mi chiftelele! zise Bobby întinzând mâna spre ea de pe cealaltă parte a mesei.

– *Más rioja!*[1] spuse Charles, ridicând paharul către centrul mesei, fără a ciocni cu nimeni, pentru că toată lumea era prea ocupată cu mâncarea.

Franny și Jim stăteau alături în cel mai îndepărtat capăt al mesei, spătarele scaunelor lor fiind lipite de perete. Charles și Lawrence se ridicară pentru a se duce să vadă aperitivele tapas expuse în vitrinele de sticlă dispuse de-a lungul barului, iar copiii erau ocupați cu mâncarea pe care încă o aveau în față. Un platou cu friptură sfârâitoare ateriză pe masă, iar Bobby își înfipse furculița într-o bucată enormă, pe care o îndreptă spre gură ca un om al peșterilor.

– Ei? întrebă Franny.

[1] Mai mult vin de Rioja!

Jim își rezemă brațul de scaunul ei, iar Franny nu obiectă – doar ca să vadă cum evoluau lucrurile.

– Cred că este un adevărat succes.

Chipul lui Jim era la numai câțiva centimetri distanță – mai aproape acum decât în multe alte ocazii, așa cum nu mai fusese de luni bune. El nu se mai bărbierise de două zile și arăta acum ca în tinerețe – blond, ciufulit și fermecător. Franny fusese prinsă cu garda jos, așa că își trase brusc scaunul mai în față, lăsându-i brațul să alunece de pe spătar. Jim își reveni repede și își puse mâinile pe masă, împletindu-și degetele.

– Cel puțin, așa cred, adăugă el.

– Copiii sunt bine, zise Franny. Cu toate că nu știu ce să spun despre fata asta.

Carmen mâncase doar ardeii copți, de care se plânsese că aveau prea mult ulei.

– I-ai văzut pudrele proteice? întrebă el.

– Ce-s astea?

Jim schiță un zâmbet și coborî vocea.

– Ea are pungi pline cu fel de fel de prafuri, pe care și le presară în tot ce mănâncă. În apă, în iaurt. Cred că ar putea fi Fata Soylent[1].

Franny izbucni în râs, fără să se mai poată abține și se apropie cu câțiva centimetri de pieptul lui Jim.

– Oprește-te! îi zise ea. Încă nu sunt pregătită să râd cu tine.

Își aminti de fată – mai tânără decât Bobby, băiețelul ei drag. Maxilarul ei se crispă atât de repede, încât avu impresia că avea să crape.

[1] Băutură care asigură necesarul de elemente nutritive pentru organism

Jim ridică mâinile ca și cum s-ar fi predat, așa că își reluară amândoi poziția din capătul cel mai îndepărtat al mesei. Charles și Lawrence se întorceau spre locurile lor – fiecare dintre ei cărând câte două platouri cu mici aperitive minunat ornate.

– Puneți-le aici! zise Franny, bătând cu palma spațiul gol al mesei din fața ei. Mor de foame.

ZIUA A ȘASEA

Jim își savura cafeaua lângă piscină. Afară era deja cald, iar pinii înalți și subțiri păreau încremeniți pe fundalul munților aflați de cealaltă parte a localității. Trecuse aproape o săptămână, iar el încă se mai învârtea în jurul lui Franny, tot cu sufletul la gură, făcând în continuare tot ce spunea ea. Dacă ea ar fi vrut ca Jim să doarmă pe jos, ar fi făcut-o. Dacă îi spunea să închidă lumina atunci când era obosită, el îi îndeplinea dorința. Erau căsătoriți de treizeci și cinci de ani și trei luni.

Primele divorțuri aveau loc rapid – un an sau doi în cazul unei căsătorii prost plănuite, și gata. Cel de-al doilea val se producea un deceniu mai târziu, când copiii erau mici și problematici. În legătură cu acest tip de divorțuri își făceau griji psihologii copiilor și mamele prietenilor de joacă, ele făcând cel mai mult rău. Mai era și un al treilea val – cel pe care Jim nu-l văzuse venind: criza infidelității în cazul soților ai căror copii crescuseră și plecaseră de acasă.

Cupluri precum el și Franny se despărțeau în fiecare zi în Upper West Side, cupluri cu copii adulți și câteva decenii de căsnicie. Totul era legat de așteptările fiecăruia

de la viață și de criza vârstei de mijoc, cu toate tensiunile ei emoționale. Nimeni nu mai voia să creadă că vârsta de mijloc era patruzeci de ani, astfel că bărbații care cumpărau mașini sport și seduceau femei tinere erau cei de șaizeci de ani. Cel puțin așa ar fi considerat Franny. Limpede ca lumina zilei – un simplu caz. Dar, desigur, nimic nu era simplu atunci când infidelitatea în cauză fusese comisă de propriul soț.

Ușa din spatele casei se închise cu zgomot. Jim privi peste umăr și rămase surprins să o vadă pe Carmen îndreptându-se spre el. Era îmbrăcată în echipament sportiv, pe care părea să-l poarte atât în loc de pijama, cât și în loc de blugi – de fapt, în loc de orice ar fi purtat cineva pe lângă casă. Carmen părea întotdeauna gata să se întindă pe jos și să facă cincizeci de abdomene, lucru pe care Jim îl bănuia a fi cel mai important pentru ea.

– Bună dimineața, zise ea, punând paharul ei înalt, plin cu lichid verde, alături de cana lui de cafea, pe suprafața de beton. Te superi dacă stau și eu aici?

– Sigur că nu, răspunse Jim.

Încercă să-și amintească vreun moment în care mai fuseseră singuri până acum, dar nu reuși. Era posibil ca ei să fi fost lăsați singuri într-o încăpere atunci când Bobby se dusese odată până la baie, dar până și asta era puțin probabil. Îi făcu semn către șezlongul de lângă el, iar Carmen se așeză, împletindu-și degetele și întinzându-și palmele. Încheieturile ei trosniră strident.

– Îmi pare rău, zise ea. E un obicei prost.

Îți sorbiră amândoi băuturile, privind îndelung munții, care căpătaseră o nuanță albăstrie de la cerul fără pic de nori de deasupra.

– Știi, zise Carmen, îmi pare rău pentru ce se petrece între tine și Franny.

Acoperi cu palma gura paharului ei. Jim se întreba dacă lichidul avea gust de rumeguș sau de chimicale – o mie de vitamine din cereale măcinate la un loc.

– Trebuie să vă fie greu amândurora.

Jim își trecu repede mâna prin păr, stânjenit, apoi repetă gestul. Își strânse buzele, nesigur de ceea ce ar fi trebuit să spună.

– Hm, bâigui el în cele din urmă. Îmi pare rău, dar Franny ți-a spus ceva?

– Nu a fost nevoie să-mi spună, zise Carmen, plecându-și privirea. Cu părinții mei s-a întâmplat același lucru. Bobby nu știe nimic, dar eu pot să-mi dau seama. Nu-ți face griji, nu o să-i spun nimic.

– Aha! zise Jim, încă nedumerit. Mulțumesc.

– Nicio problemă, zise ea, iar cuvintele îi ieșiră mai ușor de pe buze acum. Vreau să spun că eu eram la liceu când s-a întâmplat asta – eram puțin mai mică decât Sylvia și mi-a fost foarte greu. Părinții mei au trecut prin momente grele atunci, dar nu au vrut ca noi să știm, însă, desigur, noi am aflat. Eu și frații mei eram la mijloc, chiar dacă ei au crezut că noi habar nu aveam de nimic.

– Îmi pare rău să aud asta.

Cafeaua lui se răcise. Jim întoarse capul spre casă, sperând să mai apară cineva, dar nu se vedea niciun semn de viață în direcția aceea.

– Dacă vrei să vorbești cu cineva despre asta, poți să vorbești cu mine, adăugă Carmen. Puse o mână pe umărul lui Jim și continuă: Rămâne între noi.

– Mulţumesc, răspunse Jim. Nu era sigur pentru ce îi mulţumea sau ce aflase ea, mai exact. Știa doar că voia să fie salvat de un mic avion în picaj. Cei din avion nu trebuiau nici măcar să se oprească – ar fi fost de ajuns să-i arunce o frânghie. S-ar fi agăţat de ea fără probleme.

*

Nu mai rămăsese nimic de mâncare în casă. Franny uitase cât de multă mâncare puteau consuma copiii ei – și toţi ceilalţi, desigur, întotdeauna fiind nevoită să apeleze la micile bucăţele de pâine pe care ea le punea deoparte pentru *panzanella*[1] din ziua următoare.

– Cine vrea să vină cu mine la băcănie să facem cumpărături? Mă voi ocupa de prânz. Cine e cu mine? întrebă ea în gura mare.

Charles și Lawrence plecaseră să exploreze o plajă din apropiere, iar Carmen și Bobby ieșiseră să alerge în sus și în jos pe munte. Jim citea în living. Numai Sylvia era destul de aproape ca să poată auzi – chiar în faţa uşii deschise a frigiderului.

– Doamne, da. Te rog.

Franny nu mai condusese o maşină cu schimbător manual de viteze de zeci de ani, dar acele mişcări reflexe nu dispăreau niciodată din amintire. Jim se oferi să-i ţină un curs rapid de trei minute, uşor alarmat la gândul că Franny intenţiona să meargă pe drumuri necunoscute, dar ea insistă că știa foarte bine ce făcea. Sylvia își făcu semnul crucii înainte de a intra în maşină.

[1] Salată toscană cu roșii și pâine

– Sper doar să mă aduci vie înapoi, și asta înainte de lecția cu Joan.

– De parcă te-aș omorî fără să-ți mai dau vreo șansă să-l mai vezi, zise Franny, întorcând cheia în contact.

Puse piciorul stâng pe ambreiaj și pe cel drept pe accelerație, dar mișcarea nu era la fel de fluidă ca pe vremuri, după atâția ani în care nu mai exersase deloc, așa că mașina țâșni înainte. Fața lui Franny se coloră în violet, iar Sylvia țipă. Jim încă stătea lângă mașină, strângându-și coatele. Bărbații de la „Gallant" conduceau întotdeauna cu schimbător manual și își învățau și copiii să conducă. Era o aptitudine importantă în viață, la fel ca mânuirea cuțitului sau învățarea unei limbi străine.

Franny îi făcu un semn din mână lui Jim și dădu încet înapoi, simțindu-și splina undeva în gât.

– E în regulă, zise ea, mai mult pentru sine decât pentru fiica ei. Știu eu ce fac. Relaxați-vă!

Conform însemnărilor Gemmei, exista un supermarket cam la treizeci de minute distanță, mai aproape de centrul insulei, mult mai mare și mai aprovizionat decât cel din Palma, de la care făcuseră cumpărături Franny și Charles. Franny se simți mai bine odată ce ajunseră pe autostradă – fuseseră câteva mici opriri la semafoarele de la intersecțiile din Pigpen, dar nu-i păsa, doar nu dădea un test.

Odată ce mașina prinse viteză, își simți picioarele relaxându-se și intrând într-un ritm normal – unul jos, celălalt sus. Sylvia apăsa de zor butoanele radioului, care difuza doar muzică de dans și hituri pop americane ale anilor '70. Franny urlă la Sylvia să înceteze când aceasta nimeri un post de radio ce difuza Elton John.

– E ca un tărâm uitat de vreme, zise Sylvia.

– Ca un tărâm care a uitat vremea, vrei să spui. Așa ar trebui să fie fiecare zi – Elton John la radio și cea mai bună șuncă din lume în farfurie. Și familia alături.

– Grozavă concluzie, mamă.

Sylvia își dădu ochii peste cap și începu să se uite pe geam.

Autostrada cobora în pantă când ajunseră la periferia orașului Palma. Franny reduse viteza atunci când intrară pe o șosea cu o singură bandă semnalizată cu semafoare – ceea ce însemna că Franny avea mai mult oportunități de a face mașina să „bombăne", să înece motorul și apoi să o readucă la viață. Stăteau la culoarea roșie a semaforului – la numai câțiva kilometri de supermarketul la care trebuiau să ajungă, când Franny observă în dreapta lor un complex enorm – Centrul Internațional de Tenis Nando Filani. Fără să mai stea pe gânduri, făcu un viraj.

– Sunt sigură că nu acela e supermarketul la care trebuie să ajungem, zise Sylvia.

– Oh, mai taci! Mergem într-o aventură.

Franny intră încet cu mașina pe poarta deschisă a centrului și opri în parcare.

Nando Filani era tot ce avea Mallorca mai prețios și singura speranță a provinciei la Grand Slam sau la o medalie de aur. Având douăzeci și cinci de ani și un aer arogant, el se descurca pe terenul de tenis la fel ca Agasi ori Sampras, câștigând o popularitate enormă în urma loviturilor sale de serviciu și învingându-și cu ușurință adversarii. Avusese ceva probleme în timpul turneului – dinții cuiva fuseseră scoși, deși Nando jura că fusese un accident din cauza unei mingi de tenis plasate greșit – iar

școala lui de tenis era felul lui de a plăti despăgubiri pentru acest incident.

Jucătorii de tenis, la urma urmei, trebuiau să fie ambasadori ai binelui: șorturi albe și donații generoase. Era un sport pentru oameni civilizați, nu doar pentru sportivi. Franny jucase puțin în timpul liceului, deși nu fusese niciodată prea bună la acest sport, dar era singurul pe care toți cei patru membri ai familiei Post suportau să-l urmărească, ceea ce însemna de fapt că era singurul sport despre care puteau discuta între ei.

Sylviei puțin îi păsa de tenis, desigur, dar câteodată apărea câte un jucător destul de chipeș care să-i atragă atenția.

Se auzeau zgomote înfundate și icnete – mingi lovite de rachete și viitoare vedete ale tenisului în acțiune. Franny coborî grăbită din mașină și se duse la un gard din apropierea clădirilor principale. Prin gard ea putea vedea vreo zece terenuri de tenis – multe dintre ele pline de copii.

Franny murmură niște cuvinte de apreciere la vederea unui serviciu executat excelent de o micuță brunetă, apoi se întoarse și traversă grăbită parcarea, ducându-se în celălalt capăt al gardului. Sylvia se aplecă peste scaunul șoferului și o strigă pe geam:

– Mamă!

Franny se prinse de gardul care acoperea o altă serie de terenuri – acestea însă mai puțin populate de copii.

– Mamă!

Franny se întoarse confuză, de parcă Sylvia ar fi trezit-o dintr-un vis.

– Ce e?

– Ce facem aici?

Sylvia coborî lent din mașină și își târî picioarele până lângă mama ei. Era și mai cald la poalele muntelui, iar soarele le bătea direct în creștet. E prea cald, se plânse ea.

– Îl căutăm pe Nando, desigur! Era prins între Wimbledon (pe care Nando îl câștigase cu un an în urmă, deși în acest an participa la Cupa Serbiei) și US Open (pe care nu îl câștigase niciodată, fiind mult mai bun atât pe zgură, cât și pe iarbă), așa că era posibil să fi fost acasă, antrenându-se. Vino, vreau să intrăm înăuntru.

Sylvia se rezemă fără vlagă de umărul mamei ei. De la unsprezece ani fusese mai înaltă decât Franny.

– Doar dacă îmi promiți ceva: dacă – cine știe din ce motiv ciudat – Nando Filani stă cumva chiar în spatele acelei uși, tu nu vei vorbi cu el, iar noi ne vom putea întoarce ca să mergem direct la supermarket.

Franny ridică o mână la inimă.

– Jur.

Amândouă știau că minţea.

Biroul de informații era curat și modern, cu un orar mare pe un perete și o tânără drăguță stând în spatele unui pupitru. Franny o apucă pe Sylvia de cot și înaintară.

– *Hola!*[1] zise ea.

– *Hola! Qué tal?*[2] îi răspunse femeia.

– *Habla inglés?*[3] Fiica mea și cu mine suntem fanele lui Filani și ne întrebam dacă putem lua lecții aici. Ne putem înscrie undeva? Suntem în Mallorca de vreo zece zile și am fi foarte fericite să jucăm tenis acolo unde a jucat el. Probabil că vă mândriți cu el.

---

[1] Ziua bună!

[2] Ziua bună! Ce faceți?

[3] Vorbiți engleză?

Franny dădu de câteva ori din cap pentru a întări susținerea ideii de mândrie națională, încreținându-și fruntea pentru toate mamele din Mallorca.

– Lecții pentru două persoane? Femeia ridică două degete. *Dos*?

– Oh, nu! zise Franny. Eu nu am mai jucat din adolescență.

– Unu? Femeia ridică un singur deget. Lecții pentru o singură persoană?

Sylvia își contorsionă trupul într-un covrig.

– Mamă! o opri ea. Respect faptul că încerci să faci ceva aici, dar nu înțeleg prea bine despre ce este vorba și sunt foarte sigură că nu am niciun interes. Și nici adidași.

Îi făcu semn spre șlapii pe care-i avea în picioare și își clătină degetele ușor prăfuite.

– Aveți o listă cu instructori? Franny își puse coatele pe pupitru. Sau alt material informativ? Despre acest centru?

Femeia împinse spre ea o broșură pe tejgheaua pupitrului. Franny o ridică și citi câteva rânduri, prefăcându-se că știa spaniolă, până ce observă că pe dosul broșurii erau informații în engleză. Ochii ei trecură peste paragrafele scurte și peste fotografiile lucioase ale lui Nando Filani, care acopereau aproape toată pagina. Într-o fotografie mare, Nando ținea brațul pe după umerii unui bărbat mai în vârstă. Amândoi purtau șepci de baseball și mijeau ochii din cauza soarelui, dar Franny reuși să-l recunoască pe celălalt bărbat.

– Îmi cer scuze, *perdón*, acesta nu e Antoni Vert?

Femeia încuviință din cap.

– *Sí*.

– Încă mai locuiește în Mallorca?

– *Sí.* Femeia făcu semn spre nord. La trei kilometri de aici.

– Mamă, cine e bărbatul acela?

Franny începu să-şi facă vânt cu broşura.

– Dă cumva lecţii? Aici? Este vreo şansă?

Femeia ridică din umeri.

– *Sí.* Sunt mai scumpe, dar dă lecţii. Îşi întoarse scaunul către ecranul computerului şi apăsă câteva butoane. A anulat o şedinţă care era programată mâine după-amiază. La patru v-ar conveni?

Sylvia o urmări pe mama ei scotocind grăbită prin geantă şi înjurând cu voce scăzută de câteva ori până ce găsi portofelul.

– Da, zise Franny, fără să o privească pe Sylvia sau pe recepţioneră, ci numai poza din broşură. Da, îmi convine.

După ce semnă în registru, se întoarse şi ieşi calmă pe uşă, lăsând-o pe Sylvia lângă pupitru, cu gura căscată.

– Nu te grăbeai? strigă ea de afară.

Sylvia făcu o grimasă spre femeia din spatele pupitrului şi alergă înapoi la maşină, fără să înţeleagă nimic din scena la care tocmai asistase, dar bucuroasă că avea cu ce să o tachineze pe mama ei în deceniile următoare.

*

Franny refuză să spună prea multe despre Antoni Vert. Menţionă că era un jucător de tenis de pe vremea ei – ultima speranţă de excepţie a Spaniei înainte de ascensiunea agresivă a lui Nando, dar Joan fu mult mai generos cu explicaţiile.

El și Sylvia lucrau – teoretic – lângă piscină, dar în realitate doar mâncau un castron uriaș de struguri și un castron la fel de uriaș de guacamole, pregătite de Franny, în ciuda faptului că Sylvia o tachinase că gătise mâncare mexicană în Spania, de parcă toate țările în care se vorbea limba spaniolă erau la fel. Joan stătea cu picioarele încrucișate și avea ochelarii de soare ridicați pe cap. Sylvia își ținea picioarele în apa din piscină.

– A fost faimos, zise Joan. Toate femeile îl adorau. Mama mea îl iubea, de exemplu. Toți îl iubeau. Nu era la fel de bun ca Filani, dar era mai chipeș. La începutul anilor '80. Avea părul foarte lung.

– Aha! Sylvia își mișca picioarele înainte și înapoi în apă. Ce interesant, vreau să spun. Mama mea aproape că a făcut un atac de cord, dar ăla nu a fost nimic pe lângă cel pe care-l va avea dacă va încerca să joace tenis cu adevărat.

Apa din piscină plescăia stropindu-i picioarele – gest care, spera ea, putea să-i etaleze dezinvoltura, ca în reclamele la costume de baie din „Sports Illustrated", și nu să dea impresia că urinase printre coapse.

Joan râse, apoi își aruncă în gură un bob de strugure.

– Dar tu, Sylvia? Nu ai niciun iubit acasă, în New York?

Sylvia afundă un chips în guacamole, apoi îl depuse cu delicatețe pe limbă. Era greu să fie seducătoare atunci când vorbeau despre viața ei actuală. Clătină din cap mestecând.

– Băieții din New York sunt nașpa. Sau, cel puțin, cei de la școala mea. Tu spui cuvântul ăsta, „nașpa"? Care e cuvântul în spaniolă?

Înghiți în sec.

– *Me tienen hasta los huevos.* Înseamnă „mă calcă pe nervi". Aceeași idee.

– Da, zise ea. *Me tienen hasta los huevos.*

Un mic avion înainta pe cer, lăsând în urmă o dâră de fum alb – un mesaj scris în alb. Sylvia privea cum linia albă secționa cerul albastru și senin. Semăna cu o ecuație: x + y = z. Avocado plus ceapă plus coriandru egal guacamole. Piele plus soare egal arsuri. Tatăl ei plus mama ei egal ea. Fusese o primăvară ciudată acasă. Franny era Franny, ca întotdeauna, figura centrală din propriul sistem solar, prăjina în jurul căreia restul lumii trebuia să danseze și să se învârtă. Jim era cel care se purta ciudat. Nu avea niciun sens faptul că se pensionase brusc. „Gallant" era oxigenul lui, distracția lui esențială, era totul pentru el. Sylvia se plimba prin casă și-l găsea șezând într-o altă cameră sau în grădină, privind în gol. În loc să-l întrerupă, așa cum ar fi făcut în mod normal, îl evita. El arăta atât de cufundat în gânduri, încât să-l deranjeze i se părea la fel de periculos ca a trezi un somnambul. Asta înainte să afle. Cu cât el stătea mai mult acasă, cu atât putea auzi mai multe conversații prin pereții și podelele vechi de o sută de ani. La început auzise doar bucăți, câteva cuvinte rostite mai răspicat decât restul, și apoi totul dintr-odată, când mama ei decisese că era prea greu să pretindă că toate erau bune și frumoase.

Franny îi spusese cam așa: tatăl ei se culcase cu cineva și asta era o Problemă pe care ei încercau să o rezolve – de parcă toată povestea ar fi putut fi rezolvată cu un calculator uriaș. Sylvia nu știa cine era femeia, dar știa că era tânără. Desigur, ele erau mereu tinere. Jim nu fusese prezent la acea conversație – așa era mai bine pentru toți. Părinții devin ciudați când te maturizezi, asta era evident.

Nu ai putea lua de bun faptul că familiile tuturor funcționează exact la fel ca a ta – cu ușile de la baie deschizându-se sau închizându-se, cu prea mult zahăr în sosul de roșii, cu sunete discordante, dar și cu cântece de leagăn eficiente înainte de culcare. Sylvia petrecuse ultimele câteva luni urmărind cum îl ignora mama pe tatăl ei – excepție făcând doar momentele în care Franny îl certa, iar tatăl ei nu era omul care să suporte așa ceva. Sylvia stătea pe scaunul ei la masa din bucătărie și îi vedea cum se certau în tăcere. Ea se întrebă dacă fuseseră mereu așa – sau poate că acum se maturizase și își dădea seama de răceala dintre ei. Uneori, în cărți, dădea peste mențiunea „dormitorul ei" și „dormitorul lui". La fel și în filmele vechi; la TCM vedea numai femei care se trezeau singure în cămășile lor de noapte – și își spunea că poate nu era o idee atât de rea. Oricum, ce erau părinții? Doar doi oameni care crezuseră pe vremuri că erau cei mai deștepți din lume. Erau o specie care-și făcea iluzii, cu creiere la fel de mici ca ale dinozaurilor. Sylvia nu credea că avea să-și dorească vreodată să se mărite sau să aibă copii. Dar nu trebuia să se mai gândească la stratul de ozon și la tsunami – cum rămânea cu cina? Era prea mult.

– Să mergem înăuntru! zise ea. Soarele acesta mi se pare foarte deprimant.

Își scoase un picior din piscină, apoi și pe celălalt, privind urmele întunecate lăsate de tălpile ei pe beton.

Joan ridică bolurile cu fructe și o urmă în sufragerie.

*

Era vremea siestei. Fuseseră cu toții încântați să se conformeze obiceiului și acum se retrăseseră în colțurile

lor izolate imediat după prânz, cu pleoapele deja grele. Carmen dormea pe spate, în timp ce Bobby stătea ghemuit ca un melc marin lângă ea, cu gura deschisă. Jim adormise pe sofaua din living, cu o carte pe piept. Sylvia dormea pe burtă, cu fața întoarsă într-o parte, ca un înotător. Lawrence dormea ca un copil, cu pătura trasă până la gât. Doar Charles și Franny erau treji, amândoi în baia principală, Franny în cadă, iar Charles, așezat pe capacul închis al vasului de toaletă.

Gemma avea cele mai bune produse, desigur: șampoane și balsamuri, scruburi pentru exfoliere, săpunuri cu crenguțe de lavandă franțuzească încorporate, geluri de duș, spumă de baie, tot felul de bureți, piatră ponce, soluții de curățare. Franny plănuia să stea în cadă o oră întreagă, chiar dacă asta însemna să folosească toată apa caldă din Pigpen. Cada nu era foarte lungă, dar nici Franny nu era înaltă, astfel încât abia îi atingea capătul stând cu picioarele întinse.

– Așadar? zise Charles, răsfoind una dintre revistele vulgare primite de Sylvia în avion. Cum stau lucrurile?

Franny avea ochii acoperiți cu un prosop.

– Ai văzut și tu.

– Vreau să spun, când sunteți doar voi doi.

El întoarse pagina la o serie de fotografii cu femei în rochii de seară cu paiete.

– E așa cum era și înainte, zise Franny, apoi tăcu o vreme. E aiurea de tot. E ca și cum aș vrea să-i trag un pumn în ochi tot atât de mult cât aș vrea să-l aud cerându-și iertare. Nici nu mai țin minte de câte ori m-am gândit serios să-l omor în timp ce dormea.

– Deci nu ești furioasă pe el?

Pagina următoare a revistei era plină cu imagini ale obiectelor existente în poșeta unei actrițe, împrăștiate și identificate bucată cu bucată. Gumă de mestecat, o pilă de unghii, articole de machiaj, o oglindă, o pereche de pantofi de rezervă, căști, un BlackBerry.

„Ce naiba citește când se plictisește?" se întrebă în sinea lui.

Franny exploră scurgerea căzii cu degetul mare de la picior.

– Sunt mai mult decât furioasă. Sincer, nu am știut că exista o asemenea posibilitate – ca el să facă ceva atât de oribil, încât cuvântul „furie" să nu poată acoperi deloc gravitatea stării în care mă aflu. Să facem cu adevărat asta? Să vindem casa? Sylvia va deveni oare instabilă emoțional și frustrată pentru că părinții ei vor divorța imediat ce ea va pleca la colegiu? Trânti în apă prosopul pe care-l ținuse pe ochi și acesta plescăi sonor. Ce ai face tu dacă Lawrence te-ar înșela? Ai divorța? Întoarse capul spre Charles, privindu-l pătrunzător.

Prieteniile erau lucruri înșelătoare, mai ales una atât de îndelungată ca a lor. Nuditatea nu era nimic mai mult decât o colecție de semne și cicatrice obținute cu greu. Dragostea era un dar, fără complicațiile create de sex sau legăminte, dar sinceritatea aștepta mereu acolo, era prezentă, gata să răstoarne barca stabilă. Charles închise revista.

– Eu l-am înșelat o dată. Cu o persoană, asta vreau să spun. De mai multe ori.

Franny se ridică în șezut și se roti – deloc grațioasă – în cadă, cu fața spre Charles. Sânii ei erau jumătate deasupra apei, jumătate dedesubt, colăceii de grăsime de pe

trup formau pliuri sub apă. Charles voia să o întrebe dacă îi putea face o poză ca să o picteze mai târziu – ea ar fi spus da, întotdeauna spunea da – dar realiză că nu era momentul potrivit.

– Ce-ai spus?

Charles se lăsă pe spate, rezemându-se de rezervorul toaletei.

Era o mică fereastră pătrată pe peretele îngust al băii, iar Charles își aruncă ochii pe ea, privind munții, care păreau să se unduiască prin sticla veche.

– S-a întâmplat la început. Au trecut aproape zece ani de atunci. Deja locuiam împreună, dar relația noastră nu era atât de serioasă. Nu era serioasă pentru mine, aș spune. Lawrence – binecuvântată fie inimioara lui – a crezut întotdeauna că vom fi împreună pe vecie. El este genul de om care vrea să se așeze la casa lui, înțelegi tu, cu slujba lui adevărată și părinții săi înțelegători. El și-a dorit întotdeauna să se căsătorească – chiar și înainte de a deveni legal. Orice documente am fi putut obține, el le-a dorit. Asta s-a întâmplat când colaboram cu Johnson Strunk Gallery, știi tu, de pe Twenty-fourth[1]. Iar Selena Strunk a avut mereu în preajma ei cei mai drăguți băieți – manipulanți, puști care păreau scoși direct din sala de fitness sau din filmele porno, toți cu trupuri sculptate și absolut adorabili, cu bărbi abia crescute, pe care tocmai învățaseră să le întrețină. Nu știu de ce mă plăceau – eu aveam deja, cât, patruzeci și cinci de ani? Dar câțiva dintre ei voiau să devină pictori, presupun. Oricum, unul dintre ei, Jason, începuse să-și

[1] Strada 24

piardă timpul pe la galerie când știa că eram eu acolo. Era un puști foarte drăguț, așa că l-am scos în oraș la o cafea. Când ne-am așezat, mi-a prins penisul în mână pe sub masă. Lawrence e atât de pudic – el mai degrabă ar muri decât să admită că *are* un penis în public. Deci am fost, înțelegi tu, surprins. S-a întâmplat doar de câteva ori, în următoarele luni, la studioul meu.

Franny scoase o exclamație.

– Involuntar, se justifică ea, apoi își acoperi gura cu prosopul și îi făcu semn să continue.

– Lawrence era atât de tânăr! Nici nu credeam că el avea să fie acela. Nici măcar nu știam dacă să cred sau nu în relația noastră. Așa că m-am culcat cu cine s-a nimerit. Mi-a părut foarte rău după aceea, desigur, și totul s-a terminat repede, dar nu i-am spus niciodată. Asta-i tot.

– Asta-i tot? Atât poți să spui? Și nu ai de gând să-i mărturisești soțului tău că ai făcut sex cu altcineva? Ce naiba, Charlie?

Franny își încrucișă brațele deasupra pieptului – gest care nu ar fi putut avea efectul scontat din cauza nudității ei –, alunecând puțin sub apă, dar ridicându-se din nou în poziția inițială.

– Nu, zise Charles. Și nu îți spun asta pentru că aș considera un fleac ceea ce ți-a făcut Jim. Nu a fost deloc un fleac, a fost ceva josnic. Îți spun asta pentru că m-ai întrebat. Sincer, aș prefera să nu știu nimic. Și dacă m-ar înșela, iar eu aș afla, probabil că l-aș ierta.

Franny își dădu ochii peste cap.

– Evident, l-ai ierta după toate astea.

Apa din cadă se răcise, iar Franny dădu drumul din nou la apă caldă. Camera se umplu din nou cu aburi.

– Chiar dacă nu aș fi greșit eu, Fran, acesta e adevărul. Căsnicia e ceva dificil. Relațiile sunt dificile. Tu știi că sunt de partea ta, oricare ar fi aceea, dar acesta e adevărul. Toți am făcut anumite lucruri.

– Prostii. Da, toți am făcut anumite lucruri. De exemplu, eu am pus pe mine paisprezece kilograme. Și el a făcut ceva: și-a introdus penisul într-o fată de douăzeci și trei de ani. Nu ți se pare că una dintre aceste două fapte e mult mai gravă?

Franny se ridică din cadă, cu apa șiroindu-i pe trup, și apucă un prosop. Rămase neclintită în timp ce apa clipocea în jurul gambelor ei.

– Sunt de partea ta, scumpo, repetă Charles.

Se apropie de cadă și îi întinse o mână pe care Franny o acceptă, pășind demnă peste marginea căzii, precum Elizabeth Taylor interpretând-o pe Cleopatra, cu bărbia mai sus de nivelul umerilor și cu părul ei negru și ud lipit de gât.

– Ei bine, zise el odată ce ea debarcă în siguranță pe uscat. Secretele nu sunt plăcute pentru nimeni. Să nu uiți acest lucru.

Ea îl sărută pe obraz și merse tiptil până în dormitor, ascultând sforăielile care se auzeau din celelalte camere.

ZIUA A ȘAPTEA

Să aștepți un copil era ca și cum ai fi așteptat un atac de cord – la un moment dat trebuia să te predai, pur și simplu, și să faci alte planuri, fără a ști dacă puteai să contramandezi ceva. Charles și Lawrence făcuseră o excursie în Japonia în urmă cu un an, dar amânaseră plecarea la Paris când se părea –fără vreun motiv, doar pentru că așa presimțise Lawrence – că aveau să fie aleși. Petrecuseră o mulțime de vacanțe singuri acasă – anxietatea lor fiind prea toxică pentru a permite micile conversații. Obstacolele pe care trebuiau să le treacă potențialii părinți adoptivi erau câtă frunză și iarbă: să scrie scrisori, să realizeze website-uri, să facă fotografii de familie cât mai atrăgătoare, în care să nu apară niciun pahar de vin. Obiectivul era ca familia ta să pară stabilă și plăcută, pentru ca mama purtătoare să-și poată imagina încrezătoare că bebelușul ei va avea o viață mai bună în brațele tale. Bărbații gay erau opțiuni atrăgătoare, constată cu surprindere Charles, în parte pentru că nu ar fi existat o competiție reală de genul: cine ar fi fost mama adevărată a copilului? Totuși, ei nu fuseseră de fapt aleși până acum, iar de data asta așteptarea li se părea ceva supranatural – ca și cum cineva le-ar fi spus că era posibil să câștige la

loterie, dar că trebuia să mai aibă răbdare o săptămână pentru a vedea dacă numerele se potriveau într-adevăr.

Acesta fusese planul lui Lawrence de la bun început, iar după ce se căsătoriseră, nimic nu-l mai oprise să-l pună în aplicare. Pe de altă parte, Charles nu își imaginase niciodată cum ar fi fost să aibă un copil. Îi avea pe Bobby și pe Sylvia, la urma urmei, iar alți prieteni de-ai lui aveau tot felul de pici pentru care cumpăra haine scumpe – exclusiv cu curățare uscată – și alte cadouri nepotrivite. Probabil că acesta era unul dintre beneficiile faptului că era homosexual: să fii capabil să adori niște copii pe care să-i înapoiezi apoi părinților lor. Lawrence nu vedea lucrurile la fel. Unii dintre prietenii lor merseseră pe la avocați, care aveau onorarii mult mai costisitoare, dar în același timp erau mult mai discreți. Lawrence spusese că aveau să încerce și ei așa, dacă o colaborare cu agenția nu ar fi dat rezultate. Participaseră la întâlniri informative la Hockney, Price-Warner – cuplurile gay erau bine-venite oriunde. Stăteau în săli de așteptare viu colorate – unde era la fel de liniște ca în saloanele de la oncologie –, încercând să nu stabilească vreun contact vizual cu alte cupluri pline de speranță aflate în aceeași încăpere. Charles era surprins că mocheta din sala de așteptare nu era plină de găuri arse de la miile de priviri fixe în podea. Nu existau baloane și nici zâmbete optimiste în sălile de așteptare, ci numai în broșurile lucioase.

Acum, tot ce puteau să facă era să-și găsească fiecare câte o ocupație. Lawrence își dorea un Cub Rubik sau niște andrele de împletit, chiar dacă nu știa să folosească nici una, nici alta. Mallorca le era de ajuns. Era o zi caniculară, iar Bobby, Carmen și Franny păreau destul de fericiți să se bălăcească în piscină. Jim citea un roman la

umbră. Lawrence nu mai putea sta încă o zi fără să facă nimic, iar muzeul Miró era în apropiere, la poalele muntelui, un drum de cincisprezece minute cu mașina, așa că o luară cu ei pe Sylvia și plecară.

*

Muzeul nu era remarcabil – doar câteva încăperi mari și răcoroase, plus tablourile pline de viață și schițele lui Miró expuse pe pereți. Una dintre săli găzduia o expoziție a altor pictori spanioli, iar ei trecură repede pe lângă exponate, oprindu-se din loc în loc. Lui Lawrence îi plăcu o lucrare a lui Miró – ulei și cărbune pe pânză, mare și bej, cu o pată roșie chiar în centru – care arăta ca un gigantic sân umflat. Charles se delectă pe îndelete în ultima încăpere a muzeului, în timp ce Lawrence și Sylvia îl așteptau în curte.

Mai jos de oraș, marea era enormă și albastră. Ziua mirosea a vară și a iasomie. Sylvia își puse o mână pe umărul lui Charles și cealaltă pe umărul lui Lawrence, spunând:

– Mie îmi ajunge.

Mai sus pe deal, după un colț, erau studiourile lui Miró. Păși pe aleea de prundiș și aruncară câte o privire în camerele lui – aranjate de parcă pictorul ar fi trebuit să ajungă acasă dintr-un moment într-altul. Mai multe pânze erau susținute de șevalete, iar pe mesele lui stăteau desfăcute tuburi de vopsea pe jumătate folosite și fără capac. Lui Charles îi plăcea nespus să viziteze studiourile altor pictori. În New York, pictorii mai tineri se mutau tot mai departe, în Brooklyn, în Bushwick și în colțurile cartierului Greenpoint, care aproape că se unea

cu Queens. Studioul lui era alb, curat și ordonat, cu excepția pardoselilor, care erau pătate după atâtea scurgeri accidentale de vopsea. În Provincetown, lucra pe o verandă acoperită sau într-o cameră mică și luminoasă care fusese pe vremuri o mansardă. Avusese oare Miró copii? Charles răsfoi mica broșură pe care o primiseră la intrare, dar nu se menționa așa ceva. Mulți pictori aveau copii, dar aveau și soții sau parteneri, cineva pentru care să stea acasă. De ce nu vorbiseră despre asta? Lawrence își putea lua liber un timp, desigur, câteva luni, dar nu ar fi trebuit să se întoarcă din nou la lucru? Cine urma să aibă grijă de copil atunci? Charles își dorea ca asistenta socială să le fi trimis o fotografie, ceva, dar ei nu făcuseră asta – așa cum le explicaseră de fapt la întâlniri, la fel ca atunci când oamenii aveau un copil biologic. Poți vedea copilul abia atunci când îți este pus în brațe. Lawrence înclină capul și făcu un tur în cealaltă parte a studioului – atât de respectuos față de spațiul sacru al acestui bărbat. Charles iubea acest lucru la soțul lui, dorința lui de a vedea ceea ce alți oameni nu puteau să vadă, faptul că arta era atât căutare, cât și magie, o afacere, dar și un mod de comunicare, în același timp. Nu fusese ușor să-l convingă pe Lawrence să vină – două săptămâni întregi în compania familiei Post nu însemnau vacanță pentru oricine. Charles întinse mâna și îl mângâie pe Lawrence pe cap. Nu avuseseră niciodată astfel de momente în New York, când Lawrence alerga mereu la birou. Când stăteau în Provincetown, Charles mergea până la brutărie să cumpere micul dejun pentru amândoi sau lucra în studioul său în timp ce Lawrence dormea. I se părea

un lux – ei doi plimbându-se printr-un muzeu într-o zi a săptămânii.

Sylvia ieși din nou pe aleea de prundiș din fața muzeului, lăsându-i singuri. Poate că le-ar fi fost mai ușor să-și imagineze dacă bebelușul – Alphonse, numele lui era Alphonse – ar fi fost o fetiță.

– Bună, zise Lawrence, ocolind perimetrul și apropiindu-se de Charles.

Își încrucișă brațele peste piept și își plecă puțin capul, astfel încât să se sprijine de umărul lui Charles. Nu era confortabil deloc – Lawrence era cu opt centimetri mai înalt – dar îi făcea bine pentru moment.

– Mă gândeam doar cât de frumos va fi să mergem acasă, zise Charles.

– Cine ești și ce ai făcut cu soțul meu? întrebă Lawrence râzând.

– Cum? întrebă Charles, pișcându-l de șold și făcându-l să se îndepărteze de el. Te porți de parcă te-aș fi ignorat în tot acest timp.

Lawrence oftă.

– M-ai ignorat, desigur.

Charles se uită repede afară, verificând-o pe Sylvia, care se întinsese cu fața în jos pe o bancă, ignorându-i pe ceilalți turiști care fotografiau de zor peisajul.

– Scumpule, nu-i adevărat.

– *Scumpule*, e foarte adevărat.

Lawrence era de neclintit. Își încrucișă din nou brațele.

– Lawr, te rog. Cum puteam să te ignor? Am fost mereu împreună cu alți șase oameni. Ce puteam să fac? Să mă prefac că nu-i aud și nu-i văd?

– Nu, zise Lawrence păşind încet. Se apropie din nou de Charles. Un cuplu german intră în încăpere, tropăind pe pardoseală, iar ei începură să vorbească în şoaptă. Nu-ţi cer să fii nepoliticos. Îţi cer doar să te comporţi mai puţin ca un copoi, mereu la câţiva centimetri de fundul lui Franny, mereu în spatele ei.

– Fundul tău e singurul în spatele căruia aş vrea să fiu.

– Nu încerca să fii drăguţ cu mine acum! Sunt furios pe tine.

Charles se gândise adesea că, dacă ar fi avut motivaţia sau banii necesari pentru a putea fi conceput un copil biologic – un băiat sau o fată provenind din sperma lui Lawrence – el nu s-ar fi simţit atât de contrariat. Cum să nu iubească pe cineva care avea un astfel de chip?

– Îmi pare rău, zise Charles. Îmi pare rău. Ştiu că sunt neatent când mă aflu în preajma ei. Tu eşti mult mai important pentru mine, îţi jur.

Nu era prima dată când aveau această discuţie, dar întotdeauna îl surprindea pe Charles. Din fericire, el ştia foarte bine ce avea nevoie să audă Lawrence. Dacă îl credea sau nu era altă poveste. Uneori îl credea, alteori nu. Depindea atât de mult de dispoziţia lui Lawrence, de ora din zi, de cum decursese cea mai recentă partidă de sex – dacă fusese memorabilă sau doar acceptabilă. Lawrence închise ochii. Auzise tot ce simţea nevoia să audă.

– În regulă. Cred că suntem amândoi tensionaţi, înţelegi? Asta e, nu crezi? Nu simţi, pur şi simplu? Se înfioră, iar Charles se înfioră şi el, de parcă un vânt îngheţat şi-ar fi făcut drum prin studio.

– Desigur, zise Charles.

*

Franny nu-și împachetase haine pentru exerciții fizice, dar, din fericire, purta același număr ca și Carmen la pantofi, așa că împrumută de la ea o pereche de adidași, iar Carmen era atât de fericită să o poată ajuta în această privință, încât părea că era în stare să leviteze. Fran purta pantaloni strânși pe corp și un tricou în care îi plăcea să doarmă, chiar dacă acesta avea mici găuri pe linia gâtului. Părul ei era prea scurt pentru a-l prinde într-o coadă de cal, dar nu voia să-i acopere fața (Franny se imagina mișcându-se la fel de rapid ca surorile Williams, țâșnind dintr-un colț al terenului de tenis în celălalt), așa că își mai adusese cu ea și banda neagră elastică pe care și-o punea pe cap atunci când se spăla pe față. Antoni Vert stătea după pupitru, chiar în spatele recepționerei. La fel ca în fotografie, purta o șapcă de baseball trasă în jos pe frunte. O pereche de ochelari de soare reflectorizanți îi atârnau în jurul gâtului pe o bandă de neopren. Chipul lui, deși i se păruse mai lat după ce îl văzuse atât de des pe ecranul televizorului, încă i se părea lui Franny la fel ca al unui actor hispanic – gropița din bărbie, părul negru. Zâmbi și se apropie grăbită de pupitru.

– Bună, domnule Vert, Antoni, e o mare plăcere să te cunosc! zise Franny, întinzând mâna dreaptă spre el, în timp ce cu stânga își ținea adidașii împrumutați de la Carmen.

Antoni se răsuci de mijloc și îi făcu semn spre ceasul de perete.

– Ai întârziat.

– Oh, chiar așa? Franny clătină din cap cu o expresie dezolată. Îmi pare *atât* de rău! Mă tem că încă ne mai familiarizăm cu drumurile accidentate de pe insulă.

Franny găsise această scuză știind foarte bine că Mallorca avea cele mai clare marcaje pe autostrăzi dintre toate locurile în care fusese ea până atunci, indicatoare gigantice cu tot felul de săgeți și o mulțime de spațiu. Regalul „ne" părea să-i fi salvat însă cauza, de parcă ar fi dat vina pe un șofer invizibil pentru întârzierea ei.

– Începem acum, zise el. Ai nevoie de o rachetă, nu?

– Oh, așa e! zise Franny.

Gemma avea un dulap plin cu echipament sportiv, desigur. Fusese o persoană foarte activă și sănătoasă. Existau probabil și schiuri de cross undeva în casă – doar în caz că pământul s-ar fi oprit din rotația în jurul propriei axe și munții ar fi fost brusc acoperiți cu un strat fin de zăpadă albă.

– E în mașină! Îi făcu semn cu adidașii lui Antoni și apoi se năpusti afară, în parcare. Mă întorc imediat!

Franny își lega șireturile în timp ce Antoni aștepta, iritat în mod evident de întârzierea ei. Ce mai conta că lecția costa trei sute de euro? Franny alese să renunțe la calcule. Era o experiență neprețuită pe care și-o făcea cadou singură – un cadou care nu putea fi cumpărat oricând și oriunde. Își făcu un nod dublu, încercând să-și aducă aminte când purtase ultima dată adidași. Probabil că prin 1995, când ea încerca să-și recapete silueta după nașterea Sylviei, făcând exerciții *Buns of Steel* în living.

– Sunt gata.

– Vino! zise Antoni.

Deschise ușa și așteptă ca Franny să treacă prima. Ea trebuia să se apropie destul de mult de trupul lui ca să poată trece, așa că merse pe lângă el pășind lateral, ca un mic crab fericit.

Terenurile de tenis păreau și mai aglomerate odată ce se afla de cealaltă parte a gardului. La televizor arătau mereu enorme, cu acele trupuri tinere și suple alergând de colo colo, dar, în realitate, un teren de tenis nu era foarte mare. De fapt, terenurile erau atât de aproape unul de altul, încât Franny își făcea griji că ar fi putut lovi mingile altor jucători, sau chiar mai rău de atât, fețele altor jucători.

Din fericire, Antoni continuă să meargă până ce ajunseră la ultimul teren din rând – care avea câteva saltele de la cei mai apropiați vecini, un băiat de vreo doisprezece ani și antrenorul acestuia.

– Deci, știi cum să joci?

Antoni vorbea încet și rar, cu un accent pronunțat.

– Eu urmăresc toate meciurile, minți ea. Chiar și atunci când e vorba de turneele mici. Franny încercă să numească unul, dar nu reuși. Stăpânesc foarte bine regulile, îl asigură ea.

– Și când ai jucat tenis ultima dată?

Antoni băgă mâna în buzunar și scoase o minge de tenis. Franny și-ar fi dorit ca Charles să fi venit cu ea și să fie destul de aproape ca să facă o glumă. Era ciudat să aibă această experiență singură, când în mod clar (foarte clar) avea să devină o poveste despre care urma să scrie, o poveste pe care avea să o codifice într-un moment pe pagină. Acolo, prietenul ei cel mai bun ar fi făcut o glumă spirituală și ușor indecentă – *chiar acolo.* Doar că Charles nu era prezent. Franny îi putea povesti totul după aceea – el avea să spună gluma atunci, iar după aceea era doar o chestiune de editare.

– Oh! zise Franny. Cu secole în urmă? Acum un deceniu?

Una dintre femeile din detestabilul club de lectură pe care-l frecventa juca tenis în fiecare săptămână în Central Park, la fel de îndemânatică și de sprintenă ca o gâsculiță. Ea și Franny jucaseră o partidă într-o dimineață. Femeia o bombardase, minge după minge, chicotind după fiecare lovitură și prefăcându-se că-i părea rău. Vânătăile îi trecuseră abia după câteva săptămâni.

– Eu nu sunt sportivă. Sunt scriitoare. Știi, nu s-au scris foarte multe cărți bune despre tenis. Te-ai gândit vreodată să-ți scrii biografia? Am o mulțime de prieteni – scriitori-fantomă – care au scris cărți despre sport. Ar trebui să stăm de vorbă, dacă ești interesat.

– În regulă, o să începem ușor, spuse Antoni ignorând-o. Merse până în capătul terenului, de cealaltă parte a fileului. Ești gata?

Înainte ca Franny să-și dea seama, Antoni servise deja. Ea urmări mingea aterizând la un metru în fața ei și începu să râdă.

– Îmi cer scuze, zise ea. Voiai să-ți înapoiez mingea asta? Mi se pare atât de distractiv să joc cu tine tenis cu adevărat.

– Acesta nu e joc. E antrenament. Încălzire.

El lovi o altă minge, iar Franny constată cu surprindere că picioarele i se mișcau, iar racheta se îndrepta spre minge.

Ripostă – racheta ei lovi cu putere mingea peste fileu, iar Franny fu atât de încântată de propria îndemânare sportivă, încât începu să țopăie fericită, ignorând faptul că Antoni avea, desigur, să lovească iar mingea. El o lovi, iar mingea alunecă pe lângă ea, continuându-și drumul sprințar până la gard.

– Scuze, scuze! zise Franny. Sunt gata acum. Scuze! Nu mi-am imaginat că se va întâmpla asta. Sunt gata.

Îşi aplecă trunchiul într-o poziţie pe jumătate ghemuit, la fel ca jucătorii de tenis de la televizor, legănându-şi şoldurile dintr-o parte în alta.

Antoni încuviinţă din cap, cu ochii ascunşi în spatele lentilelor reflectorizante ale ochelarilor de soare. Se arcui pe spate, aruncând o minge înaltă în aer. Franny îl urmărise jucând atâţia ani încât îi ştia mişcările trupului. Nu era un tic OCD[1], aşa cum aveau unii jucători tineri (toată lumea ştia că Nando Filani îşi întorcea capul într-o parte şi tuşea, un gest pe care McEnroe îl asociase mereu cu un examen de prostată). Trupul lui Antoni se mişca deliberat într-un anumit fel, umerii lui fiind la fel de laţi ca ai unui înotător. Aruncă încă o minge în aer şi o lovi uşor, la fel de delicat ca o mamă cu copilul ei.

Franny se balansa dintr-o parte în alta, aşteptând să vadă unde avea să aterizeze mingea, apoi alergă şi ajunse cu marginea rachetei chiar sub minge – la timp ca să o trimită înapoi peste fileu.

Pasară uşor mingea de la unul la altul de câteva ori înainte ca Franny să rateze o lovitură. Ea gâfâia fericită, de-a dreptul exaltată.

– Nu e rău, zise Antoni.

Franny îşi şterse fruntea cu vârfurile degetelor.

– Arată-mi un serviciu! Merse pe partea ei de teren, aşezându-se deliberat în spatele ei. Îşi lăsă ochelarii de soare pe nas şi îşi încrucişă braţele, spunând: Arunci mingea şi serveşti.

Franny bătu mingea de câteva ori şi constată cu uimire că o simţea uşoară în mână, familiară. Fusese o

[1] Obsessive-Compulsive Disorder – Tulburare Obsesiv-Compulsivă

vreme când acest lucru fusese o funcţie normală pentru ea, iar acum îşi forţa toţi atomii din corp pentru a-şi aminti acele zile când stătea afară, în Brooklyn, şi toate fetele din echipa liceului ei râdeau pe înfundate sau ţipau. Aruncă mingea în aer şi ridică racheta deasupra capului. Franny auzi un trosnet şi apoi se clătină pe picioare, făcu câţiva paşi înainte, iar după aceea nu mai ştiu nimic decât că se zgâia la chipul înceţoşat al lui Antoni Vert întinsă pe spate în mijlocul terenului de tenis. În sfârşit, el părea la fel de încântat să o vadă cum fusese şi ea când îl văzuse.

*

Bobby şi Carmen erau la piscină, făcându-şi exerciţiile, şi în mod normal asta l-ar fi determinat pe Lawrence să facă stânga-mprejur, să se întoarcă în dormitor şi să citească vreo două ore, dar ziua era prea frumoasă ca să rămână în casă. Îşi puse pălăria şi ochelarii de soare şi ieşi din casă, ţinând sub braţ o carte.

– Hei, îl salută Bobby din capătul cel mai îndepărtat al piscinei. El călca apa în cel mai atletic mod posibil, ridicându-se şi coborând ca un arc, capetele ude ale buclelor sale atârnând grele şi întunecate.

– Hei! zise şi Carmen în timp ce executa o flotare. Ea se lăsă puţin în jos, se opri, apoi se apropie şi mai mult de pământ înainte de a-şi îndrepta perfect braţele şi de a se ridica din nou în poziţia „scândură".

Lawrence era impresionat.

– Chiar te pricepi la asta, zise el, apoi îşi azvârli şlapii din picioare şi se întinse pe un şezlong.

– Mulţumesc! zise Carmen, fără a se opri. Pot să-ţi arăt, dacă vrei.

Lawrence strânse tubul cu cremă de protecţie solară, depuse în palmă o cantitate suficientă şi începu să se ungă pe braţe, picioare, obraji şi pe nas cu un strat subţire de cremă. Era o marfă scumpă – albă precum creta şi impermeabilă.

Bobby îl privea curios.

– Ce-i asta? Zinc?

– Ce anume? Asta? întrebă Lawrence, întorcând tubul. E făcută din mai multe chestii cu denumiri pe care nici nu le pot pronunţa.

– Nu vrei niciodată să te bronzezi? întrebă Bobby, înotând spre marginea piscinei. Uneori mă duc la plajă uns numai cu ulei bronzant şi adorm. E grozav. Te trezeşti şi constaţi că eşti bronzat complet. Ca o statuie.

– Pare o metodă excelentă dacă vrei să te alegi cu un cancer de piele.

– Mda, e posibil, cred.

Bobby execută câteva mişcări de înot cu picioarele, împroşcând apa în jur.

Lawrence încerca să-şi imagineze că avea un copil pe care-l vedea crescând şi devenind un adult care folosea ulei bronzant. Nu era la fel de grav ca fumatul cocainei, dar ar fi indicat nişte diferenţe majore de ideologie.

Bobby se mai scufundă o dată, apoi îşi luă avânt şi se ridică pe marginea piscinei.

– Mă duc la duş, oameni buni. Ne vedem în curând.

Carmen mormăi ceva, iar Lawrence încuviinţă din cap.

Preţ de câteva minute, niciunul nu scoase o vorbă – Carmen executându-şi mai departe flotările, iar Lawrence

nefăcând nimic, doar zgâindu-se în gol și privind fețele colțuroase ce păreau să se iţească de pe versanţii munţilor – un efect frecvent atunci când se întrezăreau printre norii ce pluteau în jurul lor. Un bărbat cu o barbă enormă, o pisică încolăcită în formă de gogoașă, o mască Samoan și un bebeluș adormit.

– De când sunteţi împreună? se trezi Lawrence întrebând.

Nu avea chef să citească romanul pe care și-l adusese afară. Era viitorul film la care lucra – o adaptare de epocă. Britania în secolul al XIX-lea.

O mulţime de scene de petrecere, cu cheltuieli enorme, o mulţime de cai. Acestea erau întotdeauna cele mai problematice. Fiecare pagină se transforma în dolari – Lawrence citi cât costau crinolinele din dantelă vintage, precum și umbreluţele de soare din import.

Nici vârcolacii nu erau prea convenabili, dar pachetele de păr fals erau mai ieftine decât niște câini adevăraţi pentru o scenă de vânătoare. Filmele lui favorite erau cele mai simple, în care toţi actorii își purtau propriile haine, se pieptănau singuri – sau deloc – și pentru care închiria o casă la ţară timp de o săptămână, dormind unii peste alţii ca o mână de pisoi abia veniţi pe lume. Putea face calculele pentru un astfel de film și în somn.

– Eu și Bobby? Carmen stătea cu picioarele depărtate într-un șpagat lateral perfect, cu trupul puţin aplecat în faţă. De aproape șapte ani.

– Uau, chiar? întrebă Lawrence. El era încă la facultate?

Carmen râse.

– Știu. Era încă un copil. Avea doar un set de tacâmuri. O furculiță, un cuţit și o lingură. Și un sertar plin

cu tacâmuri din plastic – păstrate de la diverse livrări la domiciliu. Era ca și cum aș fi ieșit cu un puști de liceu. Jur. Carmen își întoarse trunchiul deasupra unui picior, apoi întinse palmele până la vârful piciorului. Nenorocitele astea de tendoane, se plânse ea.

– Nu vreau să par nepoliticos, dar câți ani aveai când v-ați cunoscut? Și între mine și Charles este o diferență mare de vârstă, iar lumea mă întreabă mereu câți ani am. Nu vreau să te jignesc.

Lawrence nici măcar nu știa dacă intenționa să o jignească sau nu, dar era curios. Îl enerva la culme când i se punea aceeași întrebare – tinerii o formulau într-un fel care sugera că Charlie li se părea prea bătrân, iar bărbații mai vârstnici o formulau ca și cum l-ar fi considerat pe Lawrence doar o jucărie sexuală, disponibilă la orice oră pentru năzbâtii, în orice orificiu. Nu era deloc așa cum credeau ceilalți. Lawrence nu se gândea niciodată la diferența de zece ani dintre ei, excepție făcând ocaziile în care jucau Trivial Pursuit, iar Charles știa pe loc ce actori jucaseră și în ce seriale de televiziune, sau cine fusese vicepreședinte și al cui. În viața lor practică de zi cu zi, diferența de vârstă conta la fel de mult cu a ști care dintre ei terminase hârtia igienică și trebuia să-și amintească să cumpere un sul nou – ceea ce însemna că, dacă ar fi avut vreo importanță, acesta ar fi durat doar o secundă, apoi totul ar fi fost uitat. Își făcuseră griji pentru vârsta lui Charles gândindu-se la mamele purtătoare, iar acum că reușiseră să treacă de prima rundă, Lawrence spera că acest lucru nu avea să le stea în cale. Ei puteau schimba apartamente sau cartiere, o sumedenie de lucruri, dar nu puteau schimba acest fapt.

– Ei bine, acum am patruzeci de ani, deci atunci aveam vreo treizeci și patru. Poate treizeci și trei. Nu-mi amintesc în ce lună a venit Bobby la sală.

– Și relația a devenit serioasă imediat?

– Așa cred.

Carmen apropie picioarele. Ridică mâna și trase de elasticul care-i lega coada, lăsându-și părul liber. Șuvițele îi atârnau ciudat – ude și ondulate – în jurul umerilor, păstrând niște unghiuri amuzante acolo unde banda elastică îl ținuse strâns.

Încercăm să păstrăm o relație normală, dar respectându-ne reciproc, înțelegi?

Lawrence nu înțelegea. Clătină din cap.

– Vreau să pun că suntem exclusivi, dar primii cinci ani au fost mai mult de genul „vom vedea". Cu toate astea, acum avem o relație solidă.

– M-am prins.

Suna stupid. Păreau vorbele unui bărbat care mai avea câteva iubite de rezervă. Lawrence avea o duzină de prieteni care se potriveau acestui profil – bărbați care refuzau orice angajament, pentru că... ce rost avea?

Dar prietenii lui erau mai în vârstă și doar câțiva dintre ei erau interesați să aibă copii. Viața ar fi fost mult mai interesantă dacă cineva ar fi putut pune toate întrebările care îl frământau, așteptând răspunsuri sincere. Lawrence zâmbi cu buzele strânse.

Carmen se ridică încordându-și mușchii. Era încă lumină, dar acele pinilor începuseră să-și schimbe culoarea din argintiu în negru, ceea ce însemna că soarele spunea tuturor „noapte bună".

– Dar voi? Când v-ați hotărât să vă căsătoriți? Vreau să spun, când ați știut că sunteți pregătiți?

– Când am putut să o facem.

Lawrence ar mai fi făcut o mie de nunți cu Charles. Ei dădeau câte o petrecere de fiecare dată când era aprobată o lege. Întâlnirea cu părinții lor la City Hall fusese urmată de o petrecere fantastică la un restaurant din SoHo unde Charles decorase pereții cu picturile lui și unde erau mereu unul lângă altul, zâmbind în același timp – Lawrence și Charles, chiar și Franny. Lawrence nu știuse acest lucru când era tânăr și avea fantezii legate de Nunta De Vis – cu o sută de ani în urmă, când furase toate păpușile Ken ale surorii sale și le pusese unele peste altele pe patul lui supraetajat, undeva foarte sus, unde nimeni nu avea cum să le vadă. Lawrence nu știa atunci – și nu avea să știe zeci de ani după aceea – că o căsătorie înseamnă să-ți pecetluiești soarta legându-te de atâția alți oameni – socri, prieteni intimi sau copii plângăcioși care urmau să devină adulți și care aveau să aștepte, la rândul lor, daruri de nuntă.

– Asta sună bine, zise Carmen.

Ea nu-l mai asculta, visând la propria Nuntă de Vis. Avea să fie o cununie restrânsă, poate pe plajă, cu o recepție în interior după aceea. Toate rudele ei cubaneze ar fi dorit o formație, așa că aveau să angajeze una – bărbații în cămăși *guayaberas,* femeile cu flori la urechi. Chiar dacă ea nu mânca zahăr, mama ei ar fi insistat să guste o felie de tort *tres leches* și toată lumea ar fi primit o porție. Bobby s-ar fi prefăcut că vrea să-i arunce tortul în față, apoi ar fi hrănit-o cu mâna lui, dându-i cele mai mici bucățele și știind foarte bine că fiecare înghițitură însemna încă cincizeci de sărituri în ziua următoare. Dar în ziua nunții lor, ea ar fi mâncat o felie întreagă, fără să-i mai pese, atât de fericită ar fi fost. Astăzi ea și Bobby

puteau forma o echipă de instructori și poate că într-o bună zi aveau să plece de la Total Body Power pentru a-și deschide propria sală de fitness. Carmen începuse deja să se gândească la numele acesteia.

Clive. Clifton. Clarence. Lawrence își imaginase mereu copilul ca fiind băiat – poate pentru că erau amândoi bărbați sau poate pentru că el își dorea atât de mult o fetiță, încât i se părea absurd până și să viseze cu ochii deschiși la această posibilitate. Alphonse nu-i plăcea, dar numele putea fi schimbat. Numele cu „C" păreau mai naturale și ușor demodate, dar într-un fel care-i plăcea. Pentru o fată i-ar fi plăcut un nume mai excentric. *Louella, Birdie* sau chiar ceva cinematic: *Scarlett.* Un cuplu pe care-l cunoșteau fusese recent ales de o mamă purtătoare și acum cei doi erau înnebuniți din cauza lipsei de somn, fericiți ca niște scoici. Asta era tot ce voia Lawrence – șansa de a se holba cu ochii crăpați de somn la ora patru dimineața la un Charles somnoros, dorindu-și ca acesta să se trezească și să hrănească bebelușul. El putea suporta mirosul acru de salivă și duhoarea scutecelor murdare. Își dorea toate astea.

Uneori era plăcut să stai în liniște lângă un străin, amândoi cufundați în propriile gânduri. Odată ce presiunea conversației a dispărut, liniștea se poate instaura preț de câteva ore, acoperindu-te într-un soi de mantie strălucitoare, așa cum se întâmplă cu doi oameni care privesc pe fereastra unui tren în mișcare. Atât Lawrence, cât și Carmen descoperiseră că se plăceau reciproc – mai mult chiar decât și-ar fi imaginat – și că puteau sta împreună fără să vorbească până ce soarele avea să dispară de tot de pe cer.

*

Franny stătea în pat, ținând un pachet plin cu cuburi de gheață în creștet, unde se formase deja un cucui cât toate zilele. Antoni o adusese personal cu mașina acasă – o călătorie pe care ea ar fi dorit să și-o amintească, în pofida faptului că-i bubuia capul. Antoni încercase să-i explice lui Charles, care deschisese ușa, ce se întâmplase, dar nu erau prea multe de spus. Ea se lovise singură în cap cu mânerul propriei rachete de tenis și își pierduse pentru scurt timp cunoștința. Avea să fie bine, Antoni era sigur de asta, deși admise că nu mai văzuse niciodată așa ceva – o lovitură atât de puternică și directă a cuiva în propriul scalp. Antoni fusese foarte delicat în această problemă. Atunci când el își dăduse jos ochelarii de soare și șapca de baseball, Charles înțelesese de ce inima lui Franny o luase razna. Tenismenul era încă un bărbat fermecător și vorbea atât de repede cu frumoasele lui buze, încât lui Charles nici nu-i mai păsa ce spunea atâta timp cât continua să vorbească. Ea avea un braț puternic și o amplitudine mare – spusese Antoni și zâmbise. Urma să o reprogrameze, dacă dorea, și avea să-i telefoneze, să vadă cum se mai simțea. Antoni notase numele doctorului său personal pe un bilet pe care i-l lăsă lui Charles, apoi plecă, urcând într-o mașină condusă de unul dintre angajații lui care-i urmase pe munte.

Preparară și mâncară cina fără ea – Charles îi duse o farfurie pe noptieră și se întoarse după ce se asigură că Franny luase câteva înghițituri. Carmen era dornică să ajute la spălatul vaselor, mai ales că Franny lipsea, dar Jim o alungă de lângă chiuvetă, își suflecă mânecile până la cot și deschise robinetul.

– Lasă-mă pe mine, zise el. Spăl eu vasele.

Jim vorbea cu autoritate, iar Carmen se retrase ridicând mâinile într-un gest defensiv.

– Tu le speli, eu le usuc, zise Charles, punând un prosop pe bufet.

Bobby dispăruse în dormitorul său, iar Sylvia stătea la masa din sufragerie, hipnotizată de laptopul ei. În casă era la fel de liniște ca întotdeauna, deși afară vântul se înteţea și din când în când crengile băteau în ferestre.

Jim umezi buretele și trecu la treabă. Lucrară tăcuți câteva minute – un ansamblu inedit de două persoane. La masă, Sylvia pufni strident, apoi izbucni în hohote de râs. Atât Jim, cât și Charles se întoarseră spre ea așteptând o explicaţie, dar ochii ei rămaseră lipiți de ecran.

– Nu înţeleg deloc internetul, zise Charles. E un vid gigantic.

Jim încuviință.

– Un vid fără limite. Hei, Syl! zise el. Ce se întâmplă acolo, la tine?

Sylvia ridică privirea. Avea expresia tâmpă a unui copil care s-a uitat prea mult la soare, clipind des și temporar orb.

– Ce tot vorbiți voi doi?

– Nu e nimic, dragă, zise râzând Jim.

Sylvia își întoarse din nou privirea către ecranul computerului și începu să tasteze rapid.

Charles ridică din umeri.

– Cel puțin își poate găsi oricând o slujbă ca dactilografă.

– Nu cred că mai există așa ceva în ziua de azi, zise Jim. Asistent administrativ, poate, dar nu dactilografă.

– Franny pare în regulă.

Își încrucișară privirile o clipă, în timp ce Jim îi întindea lui Charles o farfurie udă.

– Da? Jim își șterse dosul mâinii ude de frunte. Eu nu mai pot să-mi dau seama. Probabil că tu știi mai bine decât mine.

Charles prinse farfuria cu ambele mâini, întorcând-o pe toate părțile până o uscă.

– Cred că e bine. Cucuiul acela nu e frumos deloc, dar se va vindeca.

– E nevoie să-l dăm în judecată pe acel jucător de tenis, cum l-o mai fi chemând? Nu mi-a plăcut niciodată. Acea coadă de cal oribilă, iar acum asta.

Un alt proces ar fi echilibrat balanța, făcându-l pe al lui să pară nesemnificativ. I-ar fi forțat să se alieze. Jim își imagină cum el și Franny aveau să intre într-un tribunal din Mallorca, cucuiul ei fiind cât o minge de tenis – o dovadă clară a neglijenței lui Antoni.

– Și tu ce mai faci? întrebă Charles, privind intenționat vasele acum uscate și gata să fie puse la loc în dulap, apoi se uită la mâinile lui ude, pe care și le șterse cu prosopul.

Sylvia începuse un joc video. Prin micile difuzoare ale computerului răzbătea sonorul acestuia. Ea era departe, pe tărâmul adolescenților, mulțumită și tristă în egală măsură și oarbă la procesele oricărei inimi omenești care nu era a ei. Jim deschise din nou robinetul, deși nu mai erau vase de spălat.

– Nu am idee, zise el.

Charles puse mâna pe umărul lui Jim și-l mângâie. El voia să-i spună Jim că totul avea să fie bine și că mariajul lui era la fel de solid ca întotdeauna, dar să mintă i se părea mai rău decât să-i ofere o mică dovadă de simpatie.

ZIUA A OPTA

Vântul amenințător din seara anterioară se transformase în ploaie torențială. Gemma nu-i avertizase despre posibilitatea schimbării vremii, iar Franny era furioasă. Pășea împleticindu-se de la pat la fereastră, urmărind cum șfichiuiau picăturile prelungi de ploaie oglinda apei din piscină. Era sâmbătă, una dintre puținele zile de weekend pe care aveau ocazia să le petreacă în Mallorca – nu că ar fi fost mare diferență între weekend și celelalte zile din săptămână. Și totuși, Franny se simțea păcălită și plănuia să coboare să se plângă. Mai întâi se deplasă clătinându-se în jurul patului și la baie, unde rămase atât de șocată de propria imagine, încât scoase un icnet. După ce așteptă o clipă pentru a se asigura că nimeni nu venea să o salveze (un alt lucru pentru care voia să se plângă), Franny se apropie și mai mult de oglindă. Reușise cumva să se lovească singură cu racheta de tenis – cam atât putea să înțeleagă – și destul de tare ca să-și piardă cunoștința. Cucuiul se ridica drept în creștet, ca un vulcan singuratic într-o vale lină.

– Uf! se văită Franny.

Ea își legă halatul negru mai strâns în jurul taliei – de parcă lucrul acesta ar fi reușit să abată atenția cuiva – și începu să coboare scările grațioasă ca o lebădă, la fel de suavă ca Norma Desmond, spunându-și că ar fi fost mai bine să-și fi pus în valiză și un turban.

*

Scrinul din living era ticsit cu tot felul de jocuri de societate, precum Monopoly și Risk, ori Snakes and Ladders[1]. Charles ținuse un scurt, dar înflăcărat discurs în favoarea unui joc de șarade, dar fu anihilat rapid. Deciseră să joace scrabble și Lawrence câștiga, fiind cel mai bun la matematică, ceea ce – știau cu toții – era tot ce-i trebuia pentru a fi învingător. El știa toate cuvintele din două litere, QI și ZA, și le juca fără jenă, chiar și atunci când tabla de joc devenea atât de încărcată, încât era dificil pentru oricine altcineva să schimbe scorul în favoarea lui. Bobby, Sylvia și Charles se uitau îndelung la literele lor, ca și cum simpla atenție le-ar fi îmbunătățit șansele să câștige.

– Sunt sigur că trișezi, zise Bobby. Era bine să fi avut un dicționar Scrabble. Sylvia, du-te să cauți unul în computerul tău!

– Du-te naibii! Ești furios pentru că pierzi, atâta tot, zise ea, aranjându-și din nou literele pe suport.

Ea avea doi O. *Moo. Boo. Loo. Fool*[2]. *Pool*[3]. *Polio.* Sylvia juca întotdeauna primul cuvânt pe care-l vedea și nu-i

[1] Șerpi și scări

[2] Nebun

[3] Piscină

păsa dacă îi dădea ocazia următorului jucător să-şi dubleze scorul. Puse pe tablă cuvântul *MOO.*

– Dă-mi cele şapte puncte, te rog!

Lawrence îşi îngropă faţa în palme, frecându-şi exasperat obrajii.

– Sylvia, scumpo, mă scoţi din minţi. Poţi mai mult de atât, sunt sigur.

– Las-o să joace cum vrea, Lawr! zise Charles, atingându-l cu afecţiune pe încheietura mâinii. Acum să vedem...

Formă cuvântul *BROMIDE*[1] intersectând cuvântul MOO al Sylviei şi realizând un „bingo". Charles şi Sylvia aclamară la unison.

– Nu înţeleg de ce vă bucuraţi aşa, zise Bobby.

Carmen nu era adepta jocurilor de cuvinte sau a celor de societate, aşa că şedea pe un scaun în partea opusă a camerei, răsfoind revistele luate de Sylvia din avion. Le citise deja şi ştia pozele care urmau pe de rost – această vedetă de televiziune arăta suplă, cealaltă arăta grasă şi doar purtau costume de baie asemănătoare! La fiecare câteva minute se ridica şi mergea încet până în spatele lui Bobby pentru a se uita la literele lui şi la tabla de joc, apoi îi ocolea, îndreptându-se din nou spre scaunul ei ca o pisică domestică nemulţumită. Ultima dată când fuseseră în vacanţă, cu două ierni înainte, Bobby şi Carmen aleseseră un complex all-inclusive numit Xanadu. Complexul era pe o insulă din Caraibe şi, pentru că toată mâncarea şi alcoolul fuseseră deja plătite, se simţiseră ca nişte vedete extravagante, exact aşa cum îi asigurase broşura

[1] Bromură

complexului. Puteau comanda șase margaritas o dată la unul din barurile acvatice, iar când Bobby vomitase după aceea prin toată camera de hotel, ei nu se deranjaseră prea mult pentru că totul era gratis și nu erau responsabili pentru curățenie.

Închiriaseră câte un jet-ski și făcuseră plimbări cu parașuta deasupra apei. Făcuseră sex într-o cabană din capătul cel mai îndepărtat al plajei – de două ori într-o zi.

Personalul de la Xanadu fusese grozav – toate cuplurile venite în vacanță acolo fuseseră încântate de serviciile acestora – fiind gata să danseze până în zori și poate chiar să-și strecoare limba pe gâtul altuia atunci când iubita sau iubitul respectivei persoane pleca până la toaletă. Se distraseră grozav. Nimic serios, nimic plictisitor. Chiar dacă stăteau mai tot timpul la plajă, tot aveau impresia că făceau ceva. Se bronzau, beau și dansau. Aceea fusese o vacanță adevărată. Casa asta din Mallorca în care stăteau închiși o făcea pe Carmen să se simtă ca în clasa a patra, când mama ei uitase să o ia de la bibliotecă după terminarea orelor.

– Bobby, putem vorbi un minut? întrebă ea, ridicându-se din nou și lăsând revista să cadă pe podea.

Bobby se uită la tabla de joc și la Lawrence, apoi la sora lui.

– Joacă fără să te grăbești, o sfătui el, apoi o urmă pe Carmen în bucătărie.

– Ai vorbit cu părinții tăi? îl întrebă ea când rămaseră singuri.

– Cum?

Bobby se uită peste umărul ei, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă care să-i audă. Acesta fusese mereu unul dintre talentele surorii lui.

– Despre bani. Nu e o sumă chiar atât de mare. Și dacă i-ai putea plăti acum, dobânda... Bobby o opri pe Carmen, punându-i mâna peste gură. Hei! strigă ea nervoasă, dându-i mâna la o parte.

– Ascultă, sunt părinții mei, bine? Știu eu cum să vorbesc cu ei.

Bobby își încrucișă brațele peste piept și își suflă o buclă rătăcită pe frunte.

– Bine, dacă zici tu, spuse ea, doar că suntem aici de ceva vreme și nu prea mai ai timp. Și de ce nu mi-ai spus de slujba tatălui tău? Nu am realizat că va pleca definitiv de la revistă.

– Mda, zise Bobby, nici eu. Vreau să spun, cred că mama mi-a sugerat ceva la un moment dat, dar eu nu am fost destul de atent. E o situație oribilă. Nu știu, poate că acum nu e momentul potrivit. În living izbucniră ovații. Vom vorbi mai târziu despre asta, bine?

Bobby nu așteptă răspunsul ei și se strecură pe lângă ea înapoi în living.

Carmen rămase lângă fereastră, privind cum ploua afară și gândindu-se cum să facă pentru a îndrepta un fulger prin fereastră și pereți direct în pieptul lui Bobby. Ea încerca doar să-l ajute. Nu petrecuseră mai mult de o după-amiză cu familia ei, care locuia la numai douăzeci de minute distanță de apartamentul lor. Carmen își spuse că putea scrie o listă cu tot ce făcuse ea pentru el, doar ca să o aibă pe hârtie și să vadă totul negru pe alb. Soții Post nu erau chiar atât de grozavi, dacă nu-l învățaseră pe

Bobby cum să trateze o fată. Ploaia nu se opri până ce nu apuse soarele.

*

Bobby simţea nevoia să iasă din casă. După „turneul" de scrabble (Lawrence pe primul loc, Charles pe al doilea, un Jim şovăielnic pe locul trei – după un singur joc cu punctaj maxim, Bobby pe locul patru şi Sylvia pe locul cinci, cu cel mai mic scor) şi după o cină sumară, Franny aştepta foarte entuziasmată un maraton de filme având în rolul principal un actor de care Bobby nu auzise în viaţa lui şi care – îşi spunea el – nu făcea doi bani.

El era disperat să iasă din casă. Carmen ignora micile lui atingeri încă iritată după discuţie, aşa că Bobby îi ceru mamei sale cheile maşinii.

– Sylvia! strigă el. Gândul unei nopţi în Palma de unul singur devenise obsedant, dar nu ştia unde să meargă. Trimite-i profesorului tău un e-mail şi întreabă-l unde sunt cele mai bune baruri din oraş! Unde te poţi distra.

Carmen, aflată în celălalt capăt al încăperii, ridică din sprâncene, surprinsă, dar Bobby alese să nu-i acorde nicio atenţie. Ea nu era invitată.

Joan fu foarte rapid – trimise o listă cu trei baruri din Magaluf, un orăşel aflat chiar la ieşirea din Palma, renumit pentru cluburile lui. Erau baruri pentru turişti, spunea el, cu DJ foarte buni, cluburi frecventate şi de cei din Mallorca, bineînţeles. Cel mai bun, adăugă Joan, era Blu Nite, iar în seara aceea urma să ţină un concert acolo un DJ numit Psychic Bomb. Sylvia admise, invidioasă, că auzise de acel DJ, iar Bobby îl văzuse de multe ori acasă.

Bobby nu voia să iasă singur. În Miami, dacă nu era cu Carmen, ieșea cu toată gașca de băieți de la sală – alți instructori și unii dintre clienții fideli, sau uneori chiar și cu prietenii săi de la facultate, deși nu se mai vedea cu ei la fel de des ca înainte. Câțiva dintre ei se căsătoriseră, iar unul era deja tată. „Nu, mulțumesc" – asta era filozofia lui Bobby. Ideea de a fi însoțit de Carmen, care îl hărțuia permanent, fără ca mama lui să fie prin preajmă și să-i închidă gura, i se părea atât de oribilă, încât Bobby nu putea să-și aleagă drept companie decât o singură persoană. Era amuzant că toți cei din familia Post o credeau probabil mută pe Carmen, când ea nu făcea altceva decât să-l sâcâie și să-i spună mereu ce făcuse greșit. La sală, la spălătorie, în pat.

– Syl, vrei să vii cu mine?

Sylvia era din nou prinsă în fața computerului, minunându-se la gândul că Joan, undeva în apropiere, făcea același lucru. Bobby nu-i mai ceruse până atunci să facă ceva împreună, poate doar atunci când comandase burritos de la standul de după colț și nici atunci nu era sigură că-l auzise bine.

– Vrei să vii cu mine? întrebă el.

– Hm, da, desigur, zise Sylvia, închizând încet laptopul. Lasă-mă un minut să mă îmbrac.

Urcă în fugă scările și își deschise valiza, învârtindu-se în jurul acesteia ca un purcel năuc, în speranța că avea să găsească între lucrurile ei o comoară ascunsă pe care nu ținea minte să o fi împachetat. Își spuse că putea găsi ceva perfect de purtat într-un club de noapte select dacă se strecura în camera lui Carmen și a lui Bobby, dar Carmen se purtase ca o ciudată o zi întreagă, iar dacă nu mergea

cu ei, probabil că se întâmplase ceva. Așa că Sylvia își trase pe ea cei mai strâmți blugi pe care-i avea și un tricou pe care îl păstrase din clasa a cincea, cu o poză a formației Jonas Brothers pe el, sperând că arăta destul de bine. Nici măcar nu intenționase să-l împacheteze, dar tricoul era scurt și strâmt, iar ea spera ca spaniolii să fie la fel de melancolici și nostalgici cum era ea.

*

Blu Nite era la o intersecție, pe aceeași parte a străzii cu un restaurant sushi și cu un bar ce promitea o seară de karaoke. Sylvia purta cei mai frumoși pantofi ai ei, o pereche de balerini negri, dar observase că toate celelalte femei care le apăreau în cale pășeau agale pe câte o pereche de pantofi stiletto, cu tocuri atât de ascuțite și înalte de parcă ar fi vrut să facă găuri în trotuar. Nu mai ploua, dar străzile erau încă ude, cu o mulțime de bălțoace care reflectau lumina, abia așteptând să-ți ude picioarele. Bobby nu părea să observe că Sylvia sărea din loc în loc pe deasupra bălților, grăbindu-se pentru a putea ține pasul cu el.

– Ai un act de identitate fals? întrebă el abia întorcându-se spre ea.

– Am doar cartea mea de identitate în care scrie că am optsprezece ani. Asta e vârsta mea. Deci nu, nu am un act fals.

Înaintă grăbită câțiva pași până ce ajunse în dreptul lui.

Bobby purta ceea ce ar fi purtat și în Miami – o pereche drăguță de blugi negri, o cămașă pe deasupra pantalonilor, descheiată la primii doi nasturi, și un lănțișor

de argint pe care Carmen i-l dăruise de Crăciun. Se uită la Sylvia, regretând în mod clar decizia de a o invita în oraș, apoi îi făcu semn din cap spre ușa clubului.

– Nu mai contează. Să intrăm. Trebuie să beau ceva.

Tuburi albastre de neon erau montate de-a lungul pereților, aspect care o surprinse pe Sylvia. I se părea ceva mult prea ostentativ, o alegere bizară în materie de decorațiuni interioare. Era încă devreme, numărul clienților fiind destul de restrâns, dar în mijlocul sălii erau grupuri mici de fete care dansau.

– Așa arată cluburile de aici? întrebă Sylvia, însă muzica era destul de tare pentru ca fratele ei să nu o audă – sau să o ignore fără să pară nepoliticos. Ea se așteptase la un ring de dans iluminat feeric, ca în Saturday Night Fever, sau măcar la un ring delimitat cu un cordon de catifea. Blu Nite era o încăpere uriașă cu sofale din piele neagră aranjate de-a lungul pereților și câteva mese înalte din sticlă alături de bar, unde bărbații singuri păreau să aibă o mică reuniune.

Toți erau îmbrăcați la fel ca Bobby – în cămăși cu imprimeuri asimetrice, de parcă toate hainele din Spania ar fi trecut prin aceeași mașinărie de imprimat țesături, iar acum logourile se iteau de pe umerii tuturor în loc se apară pe piept. Era aspectul clasic european – tânărul spilcuit, cu freza aranjată, la fel ca în New Jersey. Ea încă se mai uita pe sus când realiză că Bobby era în celălalt capăt al sălii, la bar.

– Comandă și pentru mine ceva, îi spuse ea când ajunse în spatele lui.

Bobby încuviință din cap și ridică două degete spre barman.

– *Dos*[1]!

Cabina DJ-ului era în capătul barului, pe o platformă înaltă. Sylvia putea vedea doar capul lui Psychic Bomb mișcându-se în ritmul muzicii – acesta tocmai trecuse de la o melodie necunoscută la una de-a lui Katy Perry pe care Sylvia o știa, iar fetele de pe ringul de dans începură să țipe.

– Poftim, zise Bobby, împingând un pahar enorm în mâinile ei.

– Ce-i asta?

Sylvia adulmecă marginea paharului. Băutura mirosea ca siropul de tuse.

– Red Bull și votcă.

Bobby ținea și el în mână un pahar identic. Rămaseră pe loc un minut, Sylvia sorbind băutura dulce printr-un pai lung, iar Bobby dând paharul peste cap cu înghițituri mari. Paharul lui se goli aproape imediat, iar el se întoarse la bar să mai ceară unul.

– Ți-e sete? îl întrebă Sylvia când reveni.

– Voiam doar să ies din casă, înțelegi? Bobby vorbea fără să o privească. Scană încăperea, capul lui mișcându-se în ritmul muzicii. Carmen începuse să mă scoată din sărite.

– Și mama?

– Și mama. Bobby se uită la ea, în cele din urmă, spunându-i: Nu-mi vine să cred că încă mai locuiești cu ei.

– Doar pentru încă o lună.

Sylvia încerca să pară ironică.

[1] Două (sp.)

– Sincer? zise Bobby. Nici nu-i mai recunosc. Când eram eu copil, se certau tot timpul, iar când erai tu copil, erau numai lapte și miere. Nu știu ce să spun. Cel puțin, acum seamănă mai mult cu cei de pe vremea mea.

– Sunt sigură că se ceartă mai tot timpul, zise Sylvia. Ei chiar nu-i spuseseră nimic lui Bobby? El păruse mereu atât de adult, atât de matur, încât ea credea că el aflase totul cu mult timp înaintea ei. E destul de grav, știi? pregăti ea terenul.

– Da? întrebă indiferent Bobby.

Sylviei îi părea rău pentru el – îndeajuns cât să păstreze secretul părinților ei. El locuia atât de departe – care ar fi fost diferența? Când venea în vizită de Crăciun, mergeau cu toții la cină și erau civilizați, iar părinții ei aveau să rămână mereu părinții ei, așa cum casa ei avea să rămână casa ei – cel puțin asta trebuia să înțeleagă Bobby.

– Mă duc să dansez, zise el și o lăsă la bar.

Psychic Bomb trecuse la o piesă cu ritm mai alert, care suna ca o revărsare de obiecte pe geamul deschis al unei mașini ticsite, cu numere de Jersey.

Sylvia rămase pe loc, perplexă, privindu-l pe Bobby. Acesta își termină rapid băutura, puse paharul pe tejgheaua barului și își făcu apoi drum spre ringul de dans, mișcându-și șoldurile ca un giroscop. Sylvia făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

Bobby se mișca în ritm, gravitând pe orbita a două grupuri diferite de fete care dansau pe ring, și ambele cercuri se deschiseră pentru a-i face loc să intre. Fetele din stânga erau mai înalte, mai blonde și păreau să vorbească limba germană. Cele din dreapta erau mai mici de statură și aveau părul mai închis la culoare – englezoaice,

probabil. (Sylvia nu era surprinsă că spaniolii nativi nu erau prezenți în număr mare la distracție – era abia ora cinci, la urma urmei.) Bobby intră în pași de dans în cercul din dreapta, stârnind mai multe chiote. O fată îndesată, cu părul castaniu și tunsoare bob, care se unduia lasciv dintr-o parte în alta, părea cea mai entuziasmată de sosirea lui Bobby și reacționă ca și cum l-ar fi așteptat. Ea se apropie de Bobby și rămase în fața lui, dansând. Genunchii ei încadrară piciorul stâng al lui Bobby, ca la un concurs limbo în doi. Sylvia se întoarse către bar. Nu mai suporta să-i privească.

La mesele înalte din sticlă erau niște scaune, așa că Sylvia se așeză pe unul dintre acestea. Ea nu detesta dansul, doar că nu învățase niciodată să danseze și chiar dacă ar fi făcut-o, nu vedea ce rost ar fi avut să-și frece trupul de niște străini. Asta îi amintea de fotografiile compromițătoare și de faptul că nu avea cum să le mai șteargă; chiar dacă ea reușise să le ascundă pentru conținut inadecvat, întotdeauna avea să apară altcineva care le văzuse sau care fusese la petrecere, fluturând un aparat foto în fața ei. Dansul era ceva pentru oameni mai norocoși și mai puțin stupizi. Sylviei i-ar fi plăcut – și își spunea asta pentru a milioana oară – să se fi născut într-un secol mult mai civilizat, când dansul însemna să înveți anumiți pași pe care să-i poți executa într-o masă de oameni, ca într-un soi de brigadă, toți valsând în același timp. Secolul al XX-lea fusese urât *(flappers*[1]*, hippies*[2]*)*, dar secolul al XXI-lea era și mai rău. Sylvia își aminti cu melancolie

[1] Frivolele

[2] Hipioți

de Tolstoi și de curajul nemărginit al lui Austen. Ceea ce se desfășura în fața ei era o parodie patetică. O chelneriță care ducea niște cocktailuri pe o tavă trecu grațioasă pe lângă masa ei, iar Sylvia îi făcu semn din cap, arătând spre paharul ei gol. Mai voia unul.

*

O oră mai târziu, Blu Nite începu să se umple. Erau la fel de mulți spanioli câți germani sau britanici – lucru care o făcea pe Sylvia să se simtă ca un imperialist colonizator. Îl pierduse pe Bobby în mulțime. El apăruse la un moment dat la masa ei – gâfâind, transpirat și zâmbitor – și o dată la bar, când ea ceruse de acolo un pahar cu apă, dar în rest el era doar un alt trup din mulțime, care transforma acel loc într-un masiv și zgomotos „Romper Room"[1] pentru adulți. După încă două ore, Sylvia era extenuată. Băuse două pahare de Sangria după dezgustătoarea votcă amestecată cu Red Bull – ceea ce nu însemna prea mult, dar ținând cont de lipsa umezelii din club și de lipsa atipică de aperitive (mai ales că spaniolii erau extraordinari în materie de aperitive), Sylvia se simțea destul de beată și mai mult decât dornică să plece acasă. Coborî amețită de pe scaunul ei și își făcu drum prin sală până la toaletă. Mai întâi trebuia să urineze, apoi să-l găsească pe Bobby și să-l convingă că localul era infect și că ar fi trebuit să plece acasă. La toaleta femeilor era coadă, lucru deloc surprinzător. Sylvia înaintă pe lângă perete și își ocupă locul la rând. Toate celelalte fete erau

[1] Cameră de joacă

lipite de telefoanele lor, trimițând mesaje și e-mailuri, sau intrând pe paginile lor de Facebook. Sylvia era destul de tristă că nu putea să facă și ea același lucru. Îi lipsea telefonul, în ciuda faptului că-i ura pe majoritatea cunoscuților ei și nu-i păsa ce făceau aceștia pe timpul verii. Ar fi vrut să-și verifice e-mailul ca să vadă dacă Joan îi răspunsese. S-ar fi uitat la ceas să vadă ce oră era în New York și cât era ceasul în Rhode Island (știa că era aceeași oră ca în New York, desigur, dar îi făcea bine să se gândească la faptul că erau localități atât de îndepărtate și de diferite).

Abia mai putea să se țină, stând când pe un picior, când pe altul. Începuse să transpire – și asta nu din cauza efortului, ci pentru că stătea lângă atâtea persoane. Își apropie nasul de zona subrațului ca să verifice dacă nu mirosea urât. Fata din spatele ei o privea curioasă, iar Sylvia își dădu ochii peste cap. De cealaltă parte a aceluiași hol îngust începuse să se formeze o coadă la toaleta bărbaților, ceea ce Sylvia considera satisfăcător într-un mod vag feminist. Ea era pentru egalitatea dintre sexe. Bărbații nu prea știau ce să facă totuși, nefiind pregătiți pentru astfel de momente, deloc frecvente în viața lor, iar tipul din față începu să bată insistent în ușă.

Un minut mai târziu, ușa se deschise, iar Sylvia rămase stupefiată. Fratele ei și o fată din grupul de englezoaice ieșiră clătinându-se din cabină, fețele lor fiind încă lipite ca două ventuze. Rujul ei era întins pe obrajii și pe gâtul lui. Trecură pe lângă bărbatul care bătuse în ușă, iar acesta le rânji mai puțin agresiv decât ar fi făcut-o Sylvia.

– Hm, bună! zise ea, bătându-l pe umăr pe fratele ei.

– Oh, bună, Syl! zise el pe un ton remarcabil de firesc.

Bobby se desprinse din îmbrăţişare, lăsând-o pe fată cu gura căscată ca un peşte prins în undiţă. Cămaşa lui era descheiată până aproape de buric, iar englezoaica îşi înfipse degetele în părul lui rar de pe piept. Ochii lui Bobby nu se puteau concentra asupra Sylviei, iar aceasta trebuia să facă eforturi pentru a nu-şi feri privirea.

– Ce naiba faci?

Toate celelalte femei care aşteptau la rând în faţa toaletei îşi lăsaseră telefoanele deoparte, fericite să asiste la un mic spectacol.

– Ea e noua mea prietenă. Şi e tot în vacanţă. Nu-i aşa?

Fata ridică privirea de pe pieptul lui Bobby şi făcu un semn din cap.

– E ceva al naibii de dezgustător, dacă vrei să ştii. Ţi-a spus că are o iubită? Care se află cu noi în Palma? Pe care nu o place nimeni, deşi a adus-o cu el? Ştii măcar cum o cheamă?

– Sunt Isabel Parkey! Mica Isabel îşi înălţă capul, aplecându-l apoi într-o parte, neştiind pe cine să se înfurie. Ne distram şi noi puţin, zise ea cu un puternic accent britanic, la fel de şic ca al unei actriţe dintr-un serial BBC.

Bobby o sărută pe obraz, apoi o îndreptă cu faţa spre ringul de dans.

– Ne vedem acolo. Lasă-mă să vorbesc un minut cu sora mea!

Isabel ridică din umeri. Noua piesă începu – una veche, probabil Kylie Minogue. Isabel începu să ţopăie entuziasmată, uitând de toate problemele.

– Să mergem, îi spuse Bobby Sylviei, cu o voce atât de scăzută acum, încât abia îl putea auzi în bubuitul acela infernal.

Sylvia realiză că toate celelalte femei care aşteptau la toaletă erau nerăbdătoare să audă ce spunea Bobby.

– Nu încă. O să fac pe mine dacă nu intru, zise ea. Dar asta nu înseamnă că nu vom vorbi despre asta. Eşti dezgustător, ştii? Cine ar fi în stare de aşa ceva?

Bobby îşi şterse obrajii şi gura cu poalele propriei cămăşi. Cureaua lui era desfăcută, iar el şi-o strânse la loc.

– Nu mai contează, Sylvia. Nu sunt căsătorit cu ea. Nu e mare lucru.

– Dar locuiţi împreună. E iubita ta. Pe noi ne obligi să ieşim împreună cu ea. Şi acum o tratezi aşa? E oribil, să ştii. Eşti josnic.

Dacă Bobby ar fi fost un frate drăguţ, genul care să o fi întrebat despre viaţa ei intimă, el ar fi putut afla despre Gabe Thrush şi prietenele ei atât de proaste.

Ea i-ar fi spus că nu avea de gând să facă sex cu nimeni în viaţa ei din cauza băieţilor de teapa lui, dar el nu ştia absolut nimic. Dacă ar fi fost un frate drăguţ şi mai puţin patetic, ea i-ar fi povestit despre părinţii lor şi despre senzaţia ei că venise sfârşitul lumii, chiar dacă nimănui nu părea să-i pese de asta. Un beculeţ se aprinse în capul Sylviei.

– Tu faci asta tot timpul, nu-i aşa?

Bobby nu se putu abţine să nu rânjească, mândru de sine.

Sylvia nu mai putea să-şi înăbuşe furia şi tăbărî asupra fratelui ei cu o ploaie de pumni în stomac. Celelalte fete care stăteau la coadă în faţa toaletei se făcură mici, lipindu-se de perete, ca să fie cât mai departe de loviturile Sylviei – cele care se aflau la rând doar pentru a le ţine companie prietenelor lor şi care nu ardeau de nerăbdare

să alerge înapoi pe ringul de dans. Niciuna nu interveni să-l salveze pe Bobby – poate pentru că pumnii Sylviei erau oricum nesemnificativi și nu păreau să-i producă nici cea mai mică durere.

După un timp, ea se opri.

– Mă dor încheieturile, ticălosule.

– Să mergem! zise Bobby, și de data asta Sylvia îl urmă abia ținându-se pe picioare, furioasă la culme și abia reușind să se abțină să facă pe ea, însă dornică să scape din locul acela unde toată lumea se holba la ea.

Făcură slalom printre cei din club – care devenise și mai aglomerat – având grijă să le evite pe Isabel și pe prietenele ei care oricum fuseseră nevoite să abandoneze ringul de dans.

Reușiră să ajungă până la ușa de la intrare, dar cineva se opri în fața lor baricadându-le intenționat calea. Sylvia închise ochii, sigură că era poliția spaniolă, care venise să o aresteze pentru că își agresase fratele într-un loc public.

– Ciao, văd că ați nimerit clubul! Joan o sărută pe ambii obraji și îl bătu pe umăr pe Bobby. E un local pe cinste, nu-i așa?

Sylvia își netezi bluza, care – realizase ea abia de curând – era de fapt atât de scurtă și de strâmtă, încât forma buricului ei se putea distinge prin țesătură, ceea ce însemna cam același lucru, considera ea, cu a i se vedea sfârcurile.

Putea cumva Joan să-i vadă sfârcurile? Obrajii Sylviei ardeau. El o sărutase. Fața lui, gura lui erau chiar lângă ea. Își simți stomacul zvâcnind, așa cum se întâmplase atunci când plecaseră cu mașina din Pigpen și mașinuța

aproape că-și lua zborul când făcea câte un viraj ocolind zonele umede, periculos și rapid.

– Da, e destul de plăcut aici, reuși Sylvia să rostească.

– Hei, noi tocmai plecam, omule, dar ne mai vedem, bine? zise Bobby. Ești gata, Syl?

Joan aștepta nedumerit răspunsul ei.

Sylvia nu avea curajul să-i ceară să o conducă acasă cu mașina și nici nu-i putea spune că trebuia să meargă de urgență la toaletă, ori că fratele ei era un ticălos și ea tocmai constatase acest lucru, așa că se apropie mai mult de el și îi șopti în spaniolă:

– Aș vrea să pot rămâne.

Încerca să pară melancolică, având expresia unei actrițe franceze înainte de a se urca într-un tren care urma să o ducă departe, despărțind-o definitiv de iubirea vieții ei, apoi ieși repede din club, încrucișându-și picioarele atât de strâns, încât era sigură că materialul blugilor avea să cedeze.

*

Sylvia reuși să se țină până ajunseră la mașină, care era parcată la câteva străzi distanță de club, apoi își trase fermoarul blugilor în jos și se așeză pe vine între mașini. Urina ei era caldă, revărsându-se peste pietrele din caldarâm și formând apoi un pârâiaș sinuos care porni la vale pe stradă. Ar fi trebuit să fie mai prudentă, dar se simțea prea bine ca să se oprească. Se gândi că Joan ar fi putut veni după ea – ca un protagonist al unei comedii romantice – și ar fi găsit-o cu blugii în vine și cu fundul gol proptit între două spoilere.

Bobby era deja pe locul din față, la volan, așteptând. El putea aștepta.

Bărbații erau o pacoste, acesta era adevărul. Ei ar fi putut spune orice, doar ca să facă o fată să se dezbrace. Erau mincinoși, escroci și îngrozitori. Toți. Ea se gândise mereu la Bobby ca la o versiune mai matură a ei – el făcând parte din același lot experimental de testare a materialului lor genetic, dar după evenimentele din ultima vreme nu mai era la fel de sigură.

Poate că era totuși ceva în plus, ceva care venea la pachet cu un penis, o orbire morală parțială localizată într-o cameră secretă a inimii. Asta o făcea să se simtă oribil, de parcă pe trupul ei s-ar fi târât o mulțime de insecte dezgustătoare sau ca și cum cineva ar fi stat prea aproape de ea, respirând greu.

Bobby era scârbos, chiar dacă această concluzie venea din partea unei persoane care urina pe o stradă publică. Gestul ei sordid era doar o necesitate – fiind asemănător cu gestul mamelor care-și lăsau băieții să urineze pe copacii din Central Park. Ele nu se gândeau că udau plantele, ci evitau doar să plimbe după ele pentru tot restul zilei un copil ud pe pantaloni. Sylvia decise. Bobby nu făcuse ceva asemănător. El se lăsase purtat de val și se afundase, se afundase rău, cu bună știință. El nici măcar nu se simțea vinovat! Tatăl lor, cel puțin, părea să fi înțeles că greșise. Se scutură, ușoară și relaxată, în sfârșit, apoi se ridică, pășind cu grijă pentru a evita băltoaca.

Un grup de femei apărură de după colț, îndreptându-se către Blu Nite sau către alt club asemănător, iar Sylvia le urmări cu privirea în timp ce acestea pălăvrăgeau fără grijă în spaniolă. Vorbeau repede și își aruncau peste

umeri pletele lungi și negre. Europencele obțineau totul mult mai ușor. Nu era nevoie decât să deschidă gura și păreau inteligente și sofisticate, majoritatea având șolduri înguste și sâni enormi, ca niște roboți sexuali creați într-un laborator.

Sylvia își plecă ochii atunci când fetele trecură pe lângă ea. Probabil că iubita lui Joan arăta așa, ca o femeie care ar fi putut să dea ochii cu niște străini fără să se jeneze, având pe ea doar un costum de baie. Spera doar ca fetele să nu simtă mirosul de urină.

După ce trecură, Sylvia se urcă repede în mașină și se ghemui pe locul din față, lângă șofer. Bobby își ținea capul în mâini, astfel încât părul lui era răsfirat peste volan.

– Nu ai să le spui, nu-i așa?

Vorbea fără să se miște. Sylvia își prinse centura de siguranță.

– Nu știu încă.

Nu mai știa ce secrete păstra și ale cui erau acestea. Răspunsul ei îl făcu pe Bobby să sară ca un arc.

– Nu, Syl, nu poți face asta!

Respirația lui mirosea a băutură, iar ochii îi erau roșii. Nu-l mai văzuse niciodată așa pe fratele ei. Bobby era întotdeauna atât de calm și calculat, la fel ca tatăl lor – politicos și înțelegător.

Ea nu știa ce să înțeleagă văzându-l așa, ca un ou de Paște crăpat.

– Te rog! insistă el.

– O să mă gândesc, bine?

– Bine, zise el și întoarse cheia în contact.

Nu se pricepea să conducă bine cu schimbător manual de viteze, așa că se opriră de patru ori în drum,

înainte să ajungă pe autostradă, de fiecare dată Bobby gârbovindu-se şi mai mult în scaunul său, ca şi cum umilinţele acumulate îl răneau fizic. Abia după o oră ajunseră acasă, iar după ce parcă maşina pe aleea din faţa casei, Bobby întinse braţul şi o opri pe Sylvia să coboare.

– Aşteaptă!

– Ce e?

Sylvia era mulţumită că ajunsese teafără acasă şi visa deja la patul ei.

Ar fi verificat pe Facebook să vadă dacă trebuia să urască pe cineva mai mult decât îl ura deja. Internetul era excelent pentru a confirma temerile cele mai mari ale cuiva despre specia umană.

– Îmi pare sincer rău că a trebuit să asişti la toate astea. Bobby făcu o pauză, apoi continuă: Vreau să spun... îmi pare sincer rău că a trebuit să vezi această latură a mea. Când mă uit la voi, cei din familie, îmi place să pretind că acea latură a mea nu există, ştii? Ca şi cum partea aceea din mine ar rămâne mereu în Florida. La naiba, nu ştiu.

La fereastra dormitorului Sylviei era lumină. O uitase din greşeală aprinsă. În rest, casa părea liniştită; toţi se retrăseseră probabil în camerele lor pe timpul nopţii. Sylviei îi părea rău pentru Bobby, mai ales că el trebuia acum să se strecoare în pat lângă Carmen – vina lui emanând din interiorul său în valuri urât mirositoare, la fel ca duhoarea unui sconcs dintr-un desen animat. Dar nu-i părea chiar atât de rău încât să rămână cu el în maşină şi să aştepte la nesfârşit. Nu era treaba ei să-l facă să se simtă mai bine.

– Naşpa pentru tine, zise Sylvia deschizând portiera. Dar pentru ea e şi mai naşpa. Sau, ştii ce? De fapt, pentru tine e mai rău. Pentru că ea îşi poate găsi un nou iubit. Dar tu nu poţi schimba faptul că eşti un ticălos. Ţin la tine, Bobby, pentru că eşti fratele meu, dar, sinceră să fiu, acum nu te plac foarte mult.

Şi, cu aceste cuvinte, Sylvia trânti portiera şi intră grăbită în casă. Nu era problema ei.

ZIUA A NOUA

Perdelele erau trase în lături și lumina soarelui se revărsa pe fereastră direct pe perna lui Bobby. Încercă să se întoarcă pe partea cealaltă, dar camera părea iluminată de reflectoare, ca o scenă de film. Se încruntă și deschise ochii cât putea de încet, de parcă lumina l-ar fi rănit mai puțin așa.

– Cred că nu ai chef să vii cu mine să alergăm, nu-i așa? zise Carmen. Stătea la piciorul patului, echipată deja în hainele ei de antrenament și adidași. Te-ai distrat aseară? A fost grozav când ai venit. Sunt sigură că nu-ți amintești. A fost cu adevărat altceva. Ce ai băut? Camera încă miroase. De aceea am deschis fereastra.

Bobby își amintea: dezamăgirea surorii lui, limba englezoaicei pe penisul lui și gustul acelui Red Bull când îi venise să vomite.

– Pfui! făcu el, nedorindu-și să se mai întâmple o dată.

Se întoarse pe burtă, îngropându-și fața în pernă.

– Oh, sunt sigură că te simți oribil, zise Carmen. Deci ne vedem mai târziu, cred. În regulă! Vreau să mergem într-o croazieră în Bahamas, bine? Acum nu e vorba de mine, Bobby. Tu ești de vină.

O auzi răsucindu-se pe tălpile de cauciuc ale adidașilor și ieșind din cameră, apoi trăgând ușa după ea. Orice zgomot îi provoca suferință. Parcă trecea un camion peste capul lui. Nu voia decât să doarmă mai mult – somnul putea rezolva orice. Îl putea face să se simtă din nou om, îl putea face să uite. Înainte să adoarmă din nou, Bobby simți cum i se întorcea stomacul pe dos și se dădu jos din pat grăbit să ajungă la baie. Mai avea puțin până la vasul de toaletă, dar vomită înainte să ajungă deasupra acestuia, murdărind pardoseala cu mici resturi din ceea ce-i mai rămăsese în stomac – adică mai nimic. Își spuse pentru prima dată în ziua aceea că, dacă ar fi avut de ales între viață și moarte, moartea i s-ar fi părut mai ușoară.

*

Sylvia era trează, dar se prefăcea că doarme. Nu se bucura decât fiindcă era duminică și Joan nu avea cum să-i viziteze – ceea ce, desigur, nu-i convenea deloc, pentru că era singurul lucru care făcea ca excursia aceea să fie cât de cât plăcută, dar dacă el ar fi venit ar fi văzut-o mahmură, ceea ce nu era deloc frumos. Nu că Sylvia s-ar fi simțit de fapt – clinic vorbind – frumoasă, cu excepția acelor zile unice când pielea ei arăta bine, hainele sale cădeau bine pe ea și oglinda îi confirma toate astea. Și totuși se simțea mai rău decât în mod normal. Avea impresia că gura ei fusese uscată o noapte întreagă cu niște prosoape de bucătărie, saliva ei dispărând complet în neființă.

Întinse mâna după telefon – bietul soldat căzut la datorie – și îl ridică în dreptul ochilor. Dacă ar fi funcționat, ea ar fi apăsat ușor câteva taste și ar fi început să caute ce

voia, dar tot ce putea face era să se uite la simbolurile aplicațiilor de pe ecran. Rețeaua Wi-Fi nu funcționa la etaj, dar oricum nu mai avea importanță. Își imagina ce pierduse: noi poze cu Gabe și Katie sărutându-se ca niște idioți cu leziuni cerebrale sau stând cu obrajii lipiți de parcă nu-puteau-să-se-despartă-nici-măcar-o-secundă. Toți ceilalți postaseră probabil fotografii de la petreceri la care fuseseră sau din vacanțele cu familiile lor, toți fiind la plajă, bronzați și grozăvindu-se cu asta. Era posibil să fi apărut fotografii noi și jenante cu alte persoane – poate cu cineva care să le abată tuturor atenția de la ea.

Își azvârli câte un picior în afara patului, târându-se ca un crab cât de departe putea fără a-și ridica restul corpului. Când se ridică în picioare se clătină, amețită, dar își spuse că nu era chiar atât de rău. Avusese stări de mahmureală și mai grave – de două ori în viața ei. Prima dată la vârsta de cincisprezece ani, când toată familia se dusese la nunta unei prietene de-a lui Franny, în Carolina de Nord – ținutul vinului. Pe fiecare masă (inclusiv pe cea a adolescenților, unde stătea Sylvia, la kilometri întregi de părinții ei și de toți cunoscuții) stăteau sticle de vin, care imediat ce se goleau erau înlocuite.

A doua oară fusese atunci când ea și Katie Saperstein băuseră din greșeală prea multe cocktailuri cu vin – „în glumă" – înaintea unui bal organizat la școală, după care își petrecuseră toată noaptea în toaleta școlii – același loc în care trebuiau să-și facă nevoile de o sută de ori pe zi, amintindu-le de greșeala lor pe vecie sau cel puțin până la absolvire. Acum nu era chiar atât de rău ca atunci, dar părea destul de grav ca să caute în geanta mamei ei o aspirină. Sylvia își târâi picioarele până la ușa camerei ei,

o deschise și își strecură capul afară, de parcă ar fi pornit într-o aventură riscantă. De jos se auzeau zgomote – Charles și Lawrence, își spuse – dar la etajul ei nu era nicio mișcare. Merse mai departe, în hol, și lipi urechea de ușa camerei părinților. Ei ar fi trebuit să se trezească deja – tatăl ei nu dormea niciodată după ora șapte, iar mama ei nu ar fi acceptat în ruptul capului să fie exclusă de la vreo activitate, așa că până și ea se trezea devreme atunci când mai erau și alți oameni prin preajmă. Sylvia bătu o dată în ușă și așteptă. Nu se auzea nimic, așa că deschise ușa. Patul era gol, așa cum bănuise.

– Mamă? Tată?

Pentru că nu primi niciun răspuns de la părinții ei invizibili, Sylvia își târâi picioarele mai întâi în cameră, apoi în baia lor. Franny călătorea întotdeauna cu o mică farmacie asupra ei – somnifere, ibuprofen, paracetamol, antiacide, tablete antidiareice, Benadryl, Calamină, plasturi, Neosporin, ață dentară, unghiere, pile de unghii și tot felul de loțiuni dezinfectante. Sylvia se învârti prin baie până ce găsi pilulele pe care le căuta și le înghiți cu puțină apă de la chiuvetă – care i se păru atât de bună, încât mai bău câteva înghițituri sorbind apa direct din căușul palmei, ca un câine.

Își privi imaginea în oglindă și făcu o investigație sumară a porilor ei. Fața îi era umflată, iar pe aripile nasului erau câteva coșuri mici. Zâmbi larg, dezvelindu-și dinții. Atâta timp cât Bobby nu încerca să-i vorbească, avea să fie bine. Gândul că urma să o vadă pe Carmen nu o încânta deloc, dar realiză că nu o încântase niciodată. Sylvia se întoarse împleticindu-se în cameră, cu intenția de a pleca spre dormitorul ei, dar înainte să iasă observă

că patul părinților ei fusese făcut în grabă – pătura subțire fiind trasă până la perne, dar deranjată. Pe partea lui Franny (adică partea stângă, acolo unde era un vraf dezordonat de cărți, reviste, precum și două pahare pe jumătate pline cu apă) pernele erau boțite și strâmbe. Pe partea lui Jim pernele erau perfect netede, de parcă tatăl ei ar fi stat nemișcat o noapte întreagă. Sylvia se îndreptă spre partea lui de pat și se așeză. Ridică pătura și puse mâna pe cearșaf, verificând dacă era cald. Nu văzu niciun obiect de-al tatălui ei în cameră, exceptând valiza goală și o pereche de pantofi așezați ordonat lângă dulap. Sylvia știuse mereu că părinții ei aveau „probleme" – acesta era cuvântul pe care preferau să-l folosească unii. Ei se luptau, se ironizau reciproc, își dădeau ochii peste cap. Toți părinții se comportau așa în intimitate. Sylvia nu discutase aceste lucruri cu prietenii ei și nu știa sigur, dar acesta trebuia să fie adevărul. Era ca și cum ar fi descoperit brusc că Moș Crăciun sau Iepurașul de Paște nu existau. Sau că nimănui nu-i plăcea de fapt familia sa mare. Asta era și mai adevărat în cazul unor părinți cu o căsnicie atât de îndelungată precum Franny și Jim. Era o caracteristică normală a vieții – să te enervezi pe persoana cu care trăiai zilnic. Era sănătos chiar. Cine și-ar fi dorit părinți ca în serialele de televiziune din anii '50, cu oale cu friptură în brațe și zâmbete impecabile?

Chiar și așa, Sylvia nu acceptase niciodată posibilitatea ca unul dintre părinții ei să-l înșele pe celălalt – până ce nu auzise certurile înăbușite ce răzbăteau prin pereții casei lor. Acum, în loc să i se pară ceva normal, totul i se părea foarte trist. Capul ei încă bubuia, iar gura i se uscase din nou. Cu mari eforturi, Sylvia reuși să se ridice –

și mai furioasă pe Bobby, pentru că din cauza lui lumea întreagă se dusese naibii, nu doar relația părinților lor.

*

Filmările pentru producția cu vârcolaci fuseseră reluate, ceea ce însemna mai multă muncă pentru Lawrence. El nu era surprins – filmele proaste aveau nevoie de cea mai mare atenție, începând cu actorii și continuând cu producătorii și cu verificarea locurilor de filmare. Lawrence stătea cu spatele la frigider, ținând laptopul în brațe. Regizorul decisese în ultimul moment schimbarea finalului (Crăciun pentru toată lumea, dragoste între vârcolaci) și filmase, în schimb, o versiune în care Moș Crăciun căzuse de pe sanie și murise. Reluarea filmărilor era necesară, așa că Lawrence revenise asupra comenzilor de păr fals.

Era genul de lucru care i-ar fi luat zile întregi, chiar dacă ar fi fost acasă, dar, de acolo din Mallorca, cu asemenea conexiune la internet, Lawrence realiză că restul vacanței avea să devină din mediocră abia tolerabilă, dacă nu chiar infernală. Ei ar fi trebuit să plece acasă imediat ce primiseră e-mailul, oricare ar fi fost rezultatul. Charles părea să se eschiveze și el, evitând intenționat conversațiile pe care le tot avuseseră în ultimul an, iar Lawrence se întreba îngrijorat dacă acesta nu cumva se răzgândise.

Franny și Charles stăteau la masa din bucătărie, clefăind bucățele de fructe și citind reviste. Franny intrase, în sfârșit, în posesia revistelor pe care le primise Sylvia în avion și părea foarte interesată de un articol. Charles

avea în față caietul de schițe și desena, dar Lawrence se îndoia că era prea atent la activitatea lui, pentru că se uita foarte des peste umărul lui Franny.

Franny era unul dintre cele mai recente obstacole din relația lor – părinții lui Charles erau bătrâni și infirmi, fiind deci puțin probabil să-i pună bețe în roate, dar Franny avea o mare influență asupra lui Charles. Opinia ei conta. Merseseră la o petrecere în casa familiei Post și se așezaseră la masă lângă un alt cuplu (familia Fluffer, îi numise Franny mai târziu – „Doar puțină abatere a atenției, ca să nu mă observați luându-mi notițe"), niște oameni pe care nici nu-i mai văzuseră după aceea.

Mâncarea fusese divină – Franny gătise zile în șir, întrecându-se pe sine. Ea pregătise mâncăruri mai elaborate decât orice gustase Lawrence în viața lui, excepție făcând vacanțele și felurile de mâncare pregătită de bunica lui. De exemplu – o salată cu bucăți de grepfuit și asparagus înfășurat în *pancetta*[1], precum și coaste de miel cu un soi de crustă de muștar, delicatese pe care – își spunea Lawrence – nu le puteai găsi decât la restaurant.

Ea fusese prietenoasă și plăcută, așa cum îi spusese Charles că era de obicei, dar sclipirea din ochii ei era inconfundabilă.

Franny analiza fiecare cuvințel care ieșea din gura lui, felul cum își tăia carnea, cum mâna lui căuta coapsa lui Charles pe sub masă. Și nu pentru hârjoneală, desigur, ci doar ca să-l simtă acolo, ca să-i dea curaj. Franny îi arăta lui Charles ceva în stânga paginii și acesta izbucni în râs. Ea se aplecă pe umărul lui – o mișcare dezinvoltă și

[1] Șuncă italienească neafumată

familiară pe care o făcuse de mii de ori în aproape patruzeci de ani, chiar și cu doi ani înainte de căsătoria cu Jim. Lawrence și Charles erau împreună de unsprezece ani. Chiar și acum, când erau căsătoriți, simțea uneori că Franny avea să fie mereu cu un pas înaintea lui. Lawrence tocmai se pregătea să întrerupă momentul intim al celor doi și să-i întrebe ce era atât de amuzant când Bobby, arătând mult mai rău ca de obicei, intră abia târâindu-și picioarele în bucătărie.

– Bună dimineața! îl întâmpină Franny îndreptându-și umerii. Vrei ceva la micul dejun?

Ea ocoli masa și veni în fața frigiderului, unde se îngrămădeau acum trei oameni într-un spațiu extrem de restrâns.

– Îmi cer scuze, zise Lawrence. Dați-mi voie să vă fac loc.

Își ridică laptopul deasupra capului – ca pe o valiză pe care nu voia să o ude după ce sărise peste bordul unei nave – și se întoarse spre Charles.

Bobby deschise frigiderul și rămase în fața lui, cu ochii roșii și foarte confuz.

– Nu e nimic de mâncare.

Revoltată, Franny scoase o exclamație.

– Nu fi ridicol! Ce ai vrea să mănânci? Vrei niște clătite? Pâine prăjită?

– Astea îngrașă, zise Bobby. Am nevoie de proteine.

Fără a se enerva din cauza tonului său arogant, ea continuă:

– Ouă? Poate niște bacon cu ouă?

Franny ridică privirea spre el, așteptând încuviințarea sa. Pleoapele lui Bobby erau pe jumătate închise.

– Bine, zise el, dar nici nu se mișcă și nici nu închise ușa frigiderului.

Franny întinse brațul pe lângă el, ca să poată lua de pe raftul frigiderului tot ce avea nevoie.

Bobby parcă încremenise – o statuie care mirosea a transpirație după o noapte nedormită.

– Carmen deja face înviorarea, cred, zise Charles, făcând semn cu bărbia spre fereastră.

Se întoarseră toți să se uite.

Carmen făcea alternativ sărituri pe loc și flotări, *burpees*, sus-jos, sus-jos, în afară-în interior, sus-jos, sus-jos, în afară-în interior. Bobby se întoarse ultimul dintre toți și scoase un oftat, ușor la vederea ei.

– E furioasă rău, zise el. Face duble din astea numai atunci când e furioasă.

– Și ce ai de gând să faci, tigrule? întrebă amuzat Charles.

Bobby ridică din umeri și se prinse de masă, strecurându-se pe lângă aceasta. Lawrence încercă să-i facă loc, iar Bobby se prăbuși pe primul scaun.

– Nimic. Dumnezeule! Nimic.

– Femeile, zise Charles, dându-și ochii peste cap, apoi ridicând repede din umeri spre Franny.

„Nu știu", rosti el din buze.

– Știi ce se spune despre femei... începu Lawrence. Privirea lui Bobby îi dădu de înțeles că o glumă nu ar fi fost gustată în acel moment. Rămaseră cu toții tăcuți, așteptând ca micul dejun pentru Bobby să fie gata.

*

Carmen luă o pauză și se lăsă pe vine până ce fundul ei atinse pământul, extinzându-și picioarele în șpagat. Dacă Bobby ar fi rugat-o să meargă cu el ar fi acceptat. Dacă ar fi ieșit afară în momentul acela să-i spună că o iubea și dacă ar fi sărutat-o pe obraz cerându-și iertare că-i tulburase somnul în timpul nopții, ea l-ar fi iertat. Măcar dacă i-ar fi făcut un semn din mână pe fereastra bucătăriei sau dacă i-ar fi zâmbit! Carmen își îndoi picioarele sub ea, lipindu-și palmele de suprafața aspră din beton. El nu înțelegea absolut nimic. O anumită curbă a învățării era de așteptat – ea era o persoană adultă atunci când se cunoscuseră, în timp ce el era cu totul altceva: jumătate băiat, jumătate bărbat.

Poate mai mult băiat – trebuia să recunoască în sinea ei. Primii ani nici măcar nu contaseră – nu cu adevărat. El învăța cum să-și folosească în mod echilibrat carnetul de cecuri, cum să comande vin la un restaurant, cum să separe rufele albe de cele colorate, devorând orice informație practică. Ea era un adevărat oracol al lumii reale! Franny și Jim Post plăteau pe cineva să le facă menajul în casă, așa că nu era de mirare că Bobby rămăsese confuz când vasul lui de toaletă începuse să arate folosit. Ei plăteau un om să le țină evidența taxelor, deci nu era nicio surpriză că el nu știa ce puteau deduce și ce bonuri trebuiau să păstreze. Și totuși, părinții lui se uitau de sus la Carmen. Ea își dădea seama de acest lucru, nu era proastă, cum credeau ei. Auzea remarcile lor șoptite, vedea cum își dădeau ochii peste cap. Renunțase la ideea de a încerca să-i impresioneze cu ani în urmă, când crezuse că înflăcărarea și nonconformismul ei avea să atragă simpatia lor. Acum nici nu era sigură că ar fi avut această

șansă. Era o senzație ciudată – ca și cum ar fi fost paratrăsnetul altcuiva, o vergea metalică sclipitoare pe timp de furtună. Ea era țapul ispășitor al țapului ispășitor. Ea vedea cât de greu îi era lui Bobby să se relaxeze în preajma părinților lui și dorea să-l ajute. Dar nu putea să-l ajute dacă el nu-i permitea asta. Carmen se lăsă pe spate stând în șezut și începu să-și încline capul când pe un umăr, când pe celălalt. El mai avea cinci minute să iasă afară și să stea de vorbă cu ea. Îi vedea pe toți pe fereastră cum zâmbeau și râdeau. Bobby avea la dispoziție cinci minute.

*

Jim intenționa să-și petreacă după-amiaza singur, așa că luă una dintre mașini și coborî dealul în Palma. Zona rurală oferea o priveliște satisfăcătoare. Palma era destul de mare ca să te poți rătăci pe străduțele ei, având alei înguste și fundături – exact așa cum îi plăcea lui.

Mai erau niște clădiri în stil maur, dovezi ale hoardelor cuceritoare, precum și unele cu arhitectură interesantă, ascunse între restaurantele în lanț. Franny nu avea decât să facă planuri – Jim era fericit să cutreiere orașul fără nicio destinație în minte. Avea un carnețel în buzunar, în caz că i s-ar fi întâmplat ceva, dar carnețelul rămăsese în buzunarul lui până atunci. Ultima dată când Jim aplicase pentru o slujbă, avea douăzeci și doi de ani. Loialitatea era mult mai uzuală în acele zile de demult, când cei care verificau informațiile deveneau scriitori sau editori – niciunul dintre aceștia nedorind să sară de la o carieră la alta, așa cum păreau să obișnuiască oamenii mai tineri, de parcă ar fi fost de așteptat ca școala de artă și cea de afaceri să apară pe același CV. „Gallant" fusese casa lui

profesională zeci de ani la rând în toată viața lui de adult. Fusese o a doua căsătorie, la fel de complicată și cam la fel de satisfăcătoare. Și iată că acum ajunsese în acest stadiu – un bărbat de șaizeci de ani grozav, cu nicio dimineață de luni în perspectivă. Se întoarse spre stânga și porni pe o stradă cu pavaj din piatră, care ducea într-o mică piață cu câteva cafenele și terase. Jim alese o masă la umbră și comandă o cafea.Gândurile lui erau învălmășite: dacă făcea una, se termina cu alta. Dacă ar fi divorțat, trebuia să vândă casa. Dacă vindeau casa, atunci el ar fi fost nevoit să se mute. Dar unde să se ducă? Dacă ar fi rămas pe Upper West Side, ar fi fost patetic? Ar fi părut agresiv? Trebuia să renunțe la codul lui poștal? Era Riverside Drive prea departe, prea izolat? Putea trăi din nou ca în anii '90? Își amintea cum se mutaseră acolo în anii '90. Strada 86 părea ocupată de traficanți de droguri care stăteau pe la colțuri. Iar dacă nu divorțau aveau să mai facă vreodată sex? Madison Vance îi apăru din nou în gând, așa cum i se întâmpla deseori, cu părul încă ud după duș, dar deja machiată, trupul ei gol lipindu-se de piciorul lui ca un saluki[1] orb. Își plimba limba pe gâtul lui și apoi pe lobul urechii. Începea să șoptească. Jim luă o înghițitură de cafea, încercând să o facă pe Madison să dispară.

Să-i spună totul lui Franny fusese ceva mult mai neplăcut decât conversația avută cu membrii consiliului. Nu era ușor să surprinzi pe cineva după treizeci și cinci de ani de căsnicie, dar el o făcuse. Ea izbucnise în râs la început, crezând că glumea – așa cum glumeau adesea spunând că aveau să-și ucidă socrii sau să-și amputeze accidental un deget în timp ce pregăteau cina. Stăteau în

[1] Câine de vânătoare

pat – Franny cu nasul într-o carte și cu spatele încovoiat, ca întotdeauna. Vreo șase chiropracticieni o certaseră pentru poziția aceea, dar ce putea să facă? Să nu mai citească în pat? Când începuse el să vorbească, ea rămăsese cu degetul între foi, ca să țină semn, dar când îl auzise continuând, ea întorsese cartea cu fața în jos, pe coapse. Cel mai neplăcut moment din căsnicia lor – își spuse Jim – fusese acela: Franny întorcându-și cartea cu fața în jos și privindu-l cu buzele strânse. Această imagine îl oprea să și-o imagineze pe Madison sau să creadă că ar fi putut avea iarăși douăzeci și cinci de ani dacă și-ar fi dorit destul de mult acest lucru. Dar nu putea evada din propria viață. Franny era realitatea, iar Madison doar un miraj. Ar fi trebuit să fie un miraj. Ar fi trebuit să rămână doar o fantezie sexuală, o imagine incitantă, în schimb Jim o lăsase să treacă prin oglindă și să plonjeze direct în brațele lui, iar acum nu putea da timpul înapoi. Încercă să mai soarbă o înghițitură de cafea, dar era rece și grețoasă. Aruncă pe masă câțiva euro și începu să se plimbe fără țintă, luând-o la dreapta, la stânga și apoi iarăși la dreapta, în cele din urmă trezindu-se vizavi de un drum foarte aglomerat pe care se ajungea la o plajă aglomerată. Transpira deja abundent. Cămașa lui avea mânecile suflecate și manșetele întoarse.

Traversă strada alergând și ferindu-se de mașini. Își scoase pantofii și șosetele. Nisipul era fierbinte, iar Jim păși cu grijă peste prosoapele turiștilor, așezate unul lângă altul ca niște plăci de gresie, până ce ajunse la malul mării. Apa clipocea plăcut, acoperindu-i degetele de la picioare. Și-ar fi dorit ca Franny să fi venit cu el. Aproape că o căuta cu privirea prin mulțimea de turiști în costume

de baie. Dar trebuia să se obișnuiască să facă multe lucruri de unul singur.

*

Carmen insista să o ajute pe Franny la prepararea cinei. Tăiară împreună capetele păstăilor verzi, mixară ingredientele pentru un dressing pe bază de vinegretă, prăjiră un pui și făcură o plăcintă. Franny constată cu surprindere că fusese extrem de simplu – Carmen avea abilități remarcabile când era vorba de tăiat legumele cu cuțitul și nu se temea să folosească sare sau grăsime din belșug, atâta timp cât acestea nu erau pentru ea. Trecură bolurile de la una la alta, învârtindu-se fiecare în preajma celeilalte și aplecându-se ori de câte ori cealaltă întindea mâna spre dulap sau deschidea ușa cuptorului. Sylvia ajuta la bucătărie doar când era vorba de servit la masă, dar ar fi mâncat bucuroasă în fiecare seară ceva comandat la pachet. Pentru Franny era plăcut să simtă încă un trup lângă ea, care să o ajute fără să se plângă.

– Cred că am terminat totul! zise Franny. Rupse o bucățică de piele groasă și crocantă de pui fript și o lăsă să i se topească în gură. Mmmm, gemu ea.

– Masa e pusă.

Carmen era extrem de eficientă.

– Mulțumesc, zise Franny.

Era mișcată de cel mai mic gest, pentru că trecuse o săptămână mai lungă decât anticipase, o săptămână în care fusese liderul unui trib de sălbatici. Nu ar fi fost exagerat să spună că ar fi plâns chiar – doar Carmen să fi fost mai tânără și mai potrivită pentru fiul ei.

– Cina e gata! strigă ea în living și spre scări.

Unul câte unul, intrară în sufragerie: Sylvia și Bobby din dormitoarele lor, Jim și băieții din living, unde băuseră până atunci niște cocktailuri. Poate era ușor, la urma urmei, să fie toți împreună. Poate că fiecare dintre ei avea nevoie de câteva zile pentru a se acomoda cu noul lor spațiu, pentru a se relaxa. Poate că avea să se dovedească cea mai frumoasă dintre vacanțe, chiar din acel moment. Franny aduse puiul la masă cu un zâmbet mare pe față. Când Sylvia intră în cameră îmbrăcată încă în pijama, Franny o sărută pe frunte.

Se așezară cu toții în jurul mesei, majoritatea așa cum se obișnuiseră de la începutul vacanței – așa cum elevii dintr-o clasă se vor așeza mereu în același loc, chiar dacă li s-a spus să nu facă asta. Oamenii erau creaturi ale obișnuinței, iar familia Post nu făcea excepție de la regulă. Franny și Carmen aduseră mâncarea, iar Charles scoase murmure de încântare, așa cum făcea de obicei, indiferent ce se servea la masă. Era important să aibă cel puțin un gurmand entuziasmat la masă. După ce toată mâncarea fu adusă, Carmen se strecură pe lângă scaune ca să-și ocupe locul lângă Bobby – între cotul lui drept și perete. El abia îi mai vorbea, deși ea era sigură că era dreptul ei de a fi supărată și furioasă pe el, nu al lui. Așa reacționa Bobby când se simțea rănit – se interioriza, consumat de propria vină, astfel încât propria suferință, cauzată de faptul că „provocase" suferință, era copleșitoare. Indiferent ce făcuse Bobby, era datoria lui Carmen să-l împace, așa gândea el, deci era puțin probabil ca el să-și ceară iertare.

Jim secționă puiul și trimise platoul din mână în mână la toți cei adunați în jurul mesei. Lawrence își puse

câteva fire de sparanghel în farfurie, apoi întinse platoul la cei din faţa lui. Cina se desfăşură o vreme cu o precizie de ceasornic, fiecare luând ceea ce prefera, dacă nu chiar puţin mai mult, fără să spună altceva decât un „mulţumesc" politicos atunci când apărea un platou nou cu mâncare. Asta îi plăcea cel mai tare lui Franny atunci când mergea într-o vacanţă: momentele în care nimeni nu era îngrijorat pentru ce ar fi trebuit sau nu să facă, fiecare comportându-se firesc, aşa cum simţea. Sylvia mânca fiecare fir de sparanghel pe rând, lăsând tulpina lungă şi verde să îi dispară în gură bucată cu bucată. Jim încerca să nu facă haz de ea. Nu se auzea decât clefăit şi clinchet de furculiţe şi cuţite. Franny făcea o friptură de pui excelentă. Până şi Carmen mânca – ceea ce, considera Franny, era destul ca să atragă comentariile ei din celălalt capăt al mesei.

– Mă bucur foarte mult că-ţi place, Carmen! E drăguţ să văd că mănânci şi altceva în afară de sucul tău verde. Franny mimă felul cum amesteca ea prafurile, cu gesturile unui savant nebun şi obsedat de bodybuilding. Nu că ar fi ceva rău să bei suc verde, desigur. Odată am făcut o cură de dezintoxicare cu suc verde, timp de o săptămână, după o reţetă dintr-o revistă. Îţi aminteşti, Jim? Mi-am pierdut două kilograme şi simţul umorului.

Franny râse la gluma ei proastă, un alt semn că lucrurile mergeau mai bine între ei.

Carmen îl privi încruntată pe Bobby. El nu îşi ridica ochii din farfurie. Nu era vina ei, ea nu greşise cu nimic. Carmen îşi dorea să fie genul de femeie care să treacă peste meschinării şi injurii şi care nu credea în dictonul „ochi pentru ochi", dar ea nu era aşa ceva. Vorbiseră

despre cum ar fi trebuit să se poarte cu familia lui, cum ar fi trebuit el să o prezinte, cum ar fi trebuit să o trateze în fața lor, și iată-l comportându-se ca un adolescent.

Carmen făcuse eforturi titanice cu el, încercând să-l transforme într-un bărbat adevărat. Dacă nu o respecta destul și se comporta ca un ticălos, ei bine, nici ea nu avea să-l respecte destul pentru a continua mica lui șaradă.

– Bobby le vinde, știați?

Asta îl făcu să ridice privirea. Ochii lui se măriră și începu să clatine din cap, implorând-o să tacă. Indiferent ce făcuse, Bobby nu-și imaginase că iubita lui avea să-l dea de gol, nu în felul acela. Și nu la masă, în timpul cinei, fără niciun avertisment.Ea continuă:

– Bobby vinde acele prafuri, asta vreau să spun.

Carmen își îndreptă umerii, aruncându-și părul peste umeri și bucurându-se de senzația că toată lumea o asculta măcar de data asta. Nu s-ar fi oprit pentru nimic în lume. Franny ridică din sprâncene.

– Ce vrei să spui?

Sylvia încremeni cu jumătate din sparanghel între buze – ca o țigară verde.

– Le vinde la sala de fitness, la Total Body Power. Dar și în alte locuri, cum ar fi Convențiile de Fitness, de exemplu. Ați auzit de Amway? E cam același lucru.

Carmen avea o mătușă și un unchi care vindeau produse Amway și nu era chiar același lucru, dar știa ce expresie avea să capete fața lui Franny și cum avea să-i sune cuvântul la ureche – ieftin și degradant.

Sylvia scuipă jumătatea întreagă a sparanghelului.

– Stați puțin. Cum?

– Despre ce vorbește ea acolo, Bobby? întrebă Franny, împletindu-și degetele sub bărbie. Mi se pare absurd.

Jim se lăsă pe spătarul scaunului. Sentimentul pe care-l încerca nu era surpriză sau dezamăgire. Scăpă ușor printre buze tot aerul pe care-l reținuse în plămâni, ca un balon care se dezumfla treptat. Atenția lui Franny se abătea de la el, concentrându-se asupra fiului lor – asta simțea în momentul acela. Niciun tată nu ar fi vrut să recunoască faptul că un astfel de sentiment îi aducea ușurare. Bietul lui fiu îi făcea o favoare echitabilă, fie că voia, fie că nu. Jim ar fi încercat să o sărute pe Franny chiar în acel moment, ca să se convingă cât de indiferentă devenise față de el, dar nu, asta putea să strice totul. În schimb, rămase tăcut și încercă să se concentreze la ceea ce se vorbea la masă.

Privirea lui Bobby rămase fixată în farfuria din fața lui. Ținea furculița în mâna stângă și șervețelul în dreapta. Nu se întoarse spre Carmen și nici nu-și ridică bărbia ca să-și înfrunte familia. Ea îi făcea asta intenționat. El spunea adevărul puiului fraged din farfurie care se răcea acum în fața lui.

– Nu e mare lucru. E o metodă de a face bani în plus. Piața imobiliarelor a mers prost în ultimii doi ani și Carmen s-a gândit că... Aici se opri, închizând ochii. Nu e vina ei. Trebuia să fac ceva bani și ea mi-a găsit o slujbă la sala de fitness. Bobby ridică ochii și înfruntă privirea mamei sale, care stătea tot cu mâinile lipite, ca și cum s-ar fi rugat. Sunt instructor de fitness și vând pudra Total Body Power. Nu e chiar atât de rău. Sunt mult mai sănătos decât înainte.

– Spune-le și restul!

Carmen scoase un sunet abia sesizabil de satisfacție. Nu avea de gând să zâmbească, dar era al naibii de sigură că adevărul avea să fie dezvăluit, în sfârșit, așa cum ar fi fost corect. El o făcuse să aștepte prea mult.

– E mai mult de atât?

Franny scoase un soi de oftat, ca un pește ajuns pe uscat.

– Ușurel, Fran, nu pune totul la inimă! interveni destul de riscant Jim, periclitându-și noua siguranță.

– Stai puțin, să înțeleg! Deci și tu ești instructor de fitness acum? întrebă Sylvia. Cum ar veni, oamenii te plătesc ca să-i obligi să facă genuflexiuni? Ca pe un profesor de sport? Ai și un fluier?

– Ce conțin prafurile acelea? întrebă curios Lawrence. E vorba de produsul acela, Xendadrine, care poate provoca atac de cord?

– Dumnezeule! exclamă exasperat Bobby, împingându-și scaunul mai departe de masă.

Carmen părea satisfăcută. Toți ceilalți așteptau ca el să continue. Nu era doar faptul că munca sa ca instructor ar fi fost atât de sordidă, dar familia Post nu făcea astfel de lucruri și nu înțelegea bine despre ce era vorba. Charles și Lawrence erau foarte stânjeniți de faptul că asistau la o mărturisire atât de intimă – așa cum se simțiseră o viață din cauza discriminării, la fel ca atunci când unii idioți care treceau cu mașinile pe lângă ei le strigau injurii în gura mare.

Franny se simțea ca o ratată. Sylvia încerca să și-l imagineze pe fratele ei mai mare purtând o bentiță pe frunte și un microfon – în stilul lui Britney Spears – în timp ce făcea pași de dans în fața unui grup, la o oră de aerobic. Jim, care plătise facultatea lui Bobby, era cel mai

dezamăgit dintre toți, dar știa să-și ascundă sentimentele. El bănuia de mult că Bobby nu avea o carieră în față și că nu se descurca în afaceri așa cum ar fi vrut să creadă toată lumea despre el, așa că nu era foarte surprins de această nouă informație.

– Bine, zise Bobby clătinând din cap. Buclele sale moi săltară la fel de drăguț ca întotdeauna și Franny începu să plângă. Am început să vând pudra pentru că mi s-a părut un mod de a face bani mult mai rapid, dar ca să fac asta a trebuit să o cumpăr în cantitate mare – înțelegeți, o cantitate foarte mare, de fapt – și nu a fost atât de ușor să o pot vinde în cantități mai mici, așa cum părea să creadă managerul de la Total Body Power. Sunt prafuri grozave, din amestecuri de proteine, dar cocktailurile ies destul de dense dacă nu le amesteci cu destul lichid și ar mai fi și gustul care-ți rămâne pe limbă după aceea.

– Te obișnuiești cu el, zise Carmen. Bobby nici nu le mai bea acum, dar eu le beau în continuare. Sunt grozave pentru revigorarea mușchilor după câteva ore de exerciții fizice.

Bobby îi aruncă o privire aspră, iar ea tăcu.

– Pfui! făcu Sylvia, iar Franny o ciupi, tare.

– Oricum, am folosit cardul meu pentru a cumpăra toate prafurile de la distribuitor și nu am mai putut să le plătesc o vreme, așa că a devenit o afacere costisitoare, înțelegeți? Obrajii lui Bobby erau de culoarea vinului – un roșu atât de intens, încât bătea în vișiniu.

– Despre ce sumă vorbim, scumpule? întrebă Franny, aplecându-se și prinzând mâinile lui Bobby în mâinile ei.

În încăpere se făcu tăcere deplină. Toți așteptau să audă suma.

– O sută cincizeci. Aproximativ.

Bobby o lăsă pe mama lui să-i mângâie mâinile, dar fără să se uite la ea.

– O sută cincizeci?

Franny nu mai gândea. Începuse să se lumineze la față și se uita nedumerită la Jim, peste umăr. El se încruntă.

– O sută cinzeci de mii? întrebă Jim.

Carmen era singura care nu reacționă zgomotos, pentru că deja știa suma în cauză.

Erau de fapt 155.699 de dolari, dar Bobby rotunjise valoarea în minus. El nu-i spusese ce datorie avea decât atunci când suma devenise jumătate din datoria actuală și asta se întâmplase în urmă cu un an, la scurt timp după ce începuse el să lucreze la sala de fitness. Fusese plăcut să-l supravegheze, Carmen voia să spună familiei lui acest lucru – să-l vadă ținând fix un sac de box pentru o femeie între două vârste care voia să scape de pe partea superioară a brațului i se păruse drăguț, iar lui Carmen îi plăcea faptul că putea să-l învețe anumite lucruri. Să-i dea indicații. Unii instructori făcuseră cursuri de kinetoterapie, dar cei mai mulți dintre ei erau „șoareci" de sală, obsedați de aspectul lor fizic, care își petreceau acolo o mare parte a zilei – destul cât să facă impresie bună. Bobby nu se încadra în nicio categorie de acest gen – un newyorkez palid pe jumătate evreu, care nu făcuse altceva decât alergare pe bandă. Doamnele îl considerau inofensiv, aspectul său amintindu-le de fiii lor din nord. Era popular. Dacă s-ar fi mulțumit să rămână instructor, totul ar fi fost în regulă. Probabil că ar fi fost căsătoriți acum și poate chiar ar fi locuit mai aproape de plajă. Dar el se lăsase încântat de ideea de a face bani mai ușor. Și ce putea fi mai ușor decât să prepare o băutură energizantă?

Bobby încuviință din cap. Culoarea roșie din obrajii lui căpătase o tentă verzuie.

– Hm, zise Jim. Vom vorbi mai târziu despre asta, fiule, bine? Sunt sigur că totul va fi bine.

Jim vorbea pe un ton ferm, plin de înțelegere. Franny își retrase mâinile și se ridică în căutarea unui șervețel. Sylvia râdea – ea nu mai auzise niciodată ca o sumă atât de mare să fie rostită atât de firesc. Contul ei bancar avea aproximativ trei sute de dolari. Ea folosea cardul de credit al părinților ei ori de câte ori avea nevoie, adică nu prea des. Charles și Lawrence se țineau de mână pe sub masă. Charles spera să nu uite să-i spună lui Lawrence că acesta era unul dintre pericolele posibile când aveai copii – faptul că trebuia să-i ajuți să-și achite datoriile. Puiul avea o aromă sublimă de unt, usturoi și niște chestii verzi pe care Franny le rupsese de pe plantele ce creșteau în ghivecele de pe marginea piscinei, iar el murea de foame.

– Ei bine, zise Charles. Îmi dă cineva vinul? Bobby întinse mâna după sticla de pe masă, încântat să aibă altceva de făcut. Lawrence, ce mai fac vârcolacii tăi?

Lawrence începu să povestească în detaliu despre reluarea filmărilor în Canada și despre mult așteptatele pungi cu păr fals, și, deși toți se uitau pe furiș la Bobby din când în când, până și Franny se arătă interesată de comentariile lui Lawrence în legătură cu filmul, ascultând ca și cum viețile lor ar fi depins de acea sanie șubredă.

*

Franny și Jim se întinseră unul lângă altul pe spate, privind fix tavanul. Chiar și înainte ca Jim să plece de la „Gallant", o sută cincizeci de mii de dolari ar fi fost o

sumă mare, dar acum, când aveau doar venitul insuficient al lui Franny – care oricum nu era de ajuns pentru viitoarele lor cheltuieli –, suma li se părea enormă.

– Am putea vinde niște acțiuni, zise Franny.

– Am putea.

– Dar este oare responsabilitatea noastră?

Franny se întoarse pe o parte, făcând patul să se miște ca o corabie mică pe o mare agitată. Își sprijini fața în palme. Părea la fel de tânără ca întotdeauna, în ciuda ridurilor dintre sprâncene care-i trădau îngrijorarea.

– Nu, nu este, spuse Jim, întorcându-se spre ea. Nu în mod direct. Nu legal. El are aproape treizeci de ani. Cei mai mulți tineri au datorii. Cei care merg la drept sunt datori cu sume de trei ori mai mari decât asta.

– Dar ei sunt avocați! Și pot face la loc acei bani! Nu știu dacă ar trebui să-l lăsăm să se descurce singur și să găsească o soluție. Evident, așa a vrut inițial – el nu ne-a spus nimic, ea a făcut-o. Oh, Doamne, femeia aia! Și, dacă mă gândesc bine, înainte de ziua de azi chiar începuse să-mi placă. Dar i-a făcut asta intenționat! Franny devenea din ce în ce mai agitată. Știu, știu, zise ea coborând vocea. Ei sunt chiar alături.

Să o vadă pe soția lui în asemenea stare nu ar fi trebuit să-l emoționeze atât de mult, dar se simțea tulburat. Se întâmpla din ce în ce mai rar ca Franny să se înfurie atât de tare în legătură cu un subiect despre care nu putea discuta decât cu el – acum, când copiii lor erau atât de mari, ei nu mai trebuiau să aibă acele conversații interminabile din tinerețe și apoi din timpul vârstei lor de mijloc, când vorbeau despre prietenii progeniturilor lor, despre profesori și pedepse sau despre vinovăția și mândria pe care le simțeau multe zile la rând.

– O să găsim noi o cale, zise el. Întinse mâna să o mângâie pe față, dar ea se întorsese deja cu spatele la el, către ferestre, ca și cum ar fi vrut să doarmă, iar el îi atinse doar spatele. Când însă constată că ea nu se ferise de mâna lui, Jim se simți oarecum victorios.

*

Toate luminile erau stinse – chiar și la camera lui Bobby și a lui Carmen. Sylvia putea să-și dea seama de asta după dunga întunecată care se zărea pe sub ușă. Ceva era în neregulă – pe lângă declarațiile lui Bobby în legătură cu datoria. Ea nu știa ce însemna să ai datorii la bancă, dar își imagina niște bărbați cu pălării negre și serviete bătând la ușă și amenințând datornicul cu tăierea unor părți importante ale trupului.

Acasă, în New York, ea știa toate treptele zgomotoase, care scânduri scârțâiau și care nu. Aici trebuia să ghicească și astfel se ținea aproape de balustradă, pășind cu fiecare picior pe rând, foarte încet, înainte de a coborî pe următoarea treaptă. Voia să verifice sofaua din living. Nu avea nicio dovadă că tatăl ei nu dormise în același pat cu mama ei, dar camera lor îi dădea o senzație „stranie" – așa ar fi descris-o Sylvia dacă ar fi întrebat-o cineva – lucru care nu avea cum să se întâmple, desigur. I se părea stranie așa cum unele locuri păreau bântuite și în care ea știa că existau fantome – prietenoase sau nu – dar cu siguranță fantome ale unor morți.

Parterul era la fel de întunecos, excepție făcând lumina din sufragerie, pe care cineva o uitase deschisă din neatenție. În casă era răcoare, iar Sylvia se cutremură. Înaintă bâjbâind pe lângă peretele dintre foaier și living,

încercând să distingă ceva în întuneric. Putea zări sofaua, dar nu destul de bine încât să-și dea seama dacă dormea cineva pe ea. Mai înaintă un pas, dar avea senzația că păşise în mijlocul unui ocean, complet pierdută, ca o corabie în derivă, așa că se retrase iar lângă perete, atingându-l cu ambele mâini.

– Tată? zise ea încetișor.

Nu primi niciun răspuns. Chiar dacă ar fi fost adormit, tatăl ei i-ar fi răspuns cumva. Sylvia aşteptă încă puţin – o veşnicie în opinia ei – şi îl strigă din nou.

Sigur că el nu era acolo. Totul era în regulă, excepţie făcând doar lucrurile care nu puteau fi îndreptate. Părinţii ei erau certaţi, dar poate nu chiar atât de rău cum credea ea. Sylvia era ușurată și stânjenită în același timp pentru că se gândise să verifice. Când era mică și avea un coşmar, tatăl ei era întotdeauna primul care alerga în camera ei, deschizând ușile dulapului și uitându-se sub pat. Asta era ceea ce făcea ea – se asigura că monștrii erau doar o iluzie. Se simți deodată obosită, cu toate că fusese foarte trează până în momentul acela. Abia reuși să urce din nou scările și să se bage în patul ei înainte să adoarmă, atât de sigură se simțea în misiunea ei inedită de constatare a faptelor.

ZIUA A ZECEA

Franny își găsi de lucru în bucătărie. Pregăti niște containere Tupperware cu gustări care să nu se topească la soare. Gemma avea recipiente din sticlă, desigur, nimic din plastic. Franny trebuia să aibă grijă cum să le ambaleze pentru plajă. Nimeni nu voia să vadă cioburi de sticlă printre boabele de struguri. Planul – planul ei, mai exact, pe care nu-l divulgase nimănui în afară de Jim – era să facă o mică excursie în grup. Cu toții. Aveau să meargă cu mașina până la cea mai apropiată plajă, care nu putea fi foarte aglomerată într-o dimineață de luni. Urmau să rămână să se bronzeze acolo o zi întreagă, bălăcindu-se și mâncând sandviciuri cu *jamón* și *queso* de la vânzătorii ambulanți. Gemma avea două umbrele mari de soare și scaune pliante din plasă, foarte joase, speciale pentru plajă. Franny se gândea să poarte pălăria ei mare de paie, iar Bobby avea să fie la fel de fericit ca întotdeauna. Nu accepta în ruptul capului un refuz. Unul câte unul, oaspeții ei începură să iasă din dormitoare. Charles și Lawrence erau ușor de convins, pentru că le plăcea să meargă la plajă. Sylvia era nervoasă la gândul întâlnirii cu Joan și se simțea mai mult decât încântată să anuleze

şedinţa din ziua aceea. Bobby zise „da", la fel şi Carmen, deşi apărură în bucătărie separat, părând să nu vorbească unul cu celălalt. Nu era nici măcar ora nouă când Franny termină de încărcat toate lucrurile necesare în cele două maşini, după care plecară la plajă. Gemma le recomanda trei plaje: Cala Deia, vizavi de Casa Robert Graves, care era îndepărtată, stâncoasă şi „unde totul era magic" (fără toalete şi fără magazine cu gustări); Badia del Esperanza, un nemărginit „paradis cu nisip de aur" (unde exista o mare probabilitate de a întâlni o mulţime de copii/turişti); şi Cala Miramar, o plajă „funcţională, la numai o jumătate de oră de mers cu maşina. O mulţime de familii spaniole. Toalete mai-puţin-grozave în zona plajei. (La fel de palpitant ca o excursie la Brighton Beach.) Cum puteau ei să refuze paradisul? Cu siguranţă, copiii nu ar fi fost pe plajă la ora aceea, când ar fi trebuit să dormiteze sau să se afle în faţa televizoarelor, urmărind desene animate. Franny făcu două schiţe cu drumul spre Badia del Esperanza şi îi înmână una lui Charles, care trebuia să conducă cealaltă maşină.

Sylvia stătea pe bancheta din spate a maşinii închiriate de părinţii ei. În ultimul moment, Bobby i se alătură, de parcă alegând în ultima clipă să facă asta nimeni nu ar fi observat. Sylvia ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic – la fel şi Bobby, care îşi îndesă imediat un prosop sub cap şi adormi, sau se prefăcu – în cel mai rău caz – că dormea. Jim şi Charles şofau în tandem, mergând încet la viraje când luau strâns curbele şi manevrând micile maşini în aşa fel încât să urce sau să coboare cu uşurinţă dealurile unduioase. Plaja era dincolo de munţi, la douăzeci şi cinci de minute de mers cu maşina – sus, sus, sus,

apoi jos, jos, jos. Jim conducea sub stricta supraveghere a lui Franny – „Ai grijă, ai grijă, ai grijă" sau „Oh, priviți, oi!" –, în funcție de cât de accidentate erau drumurile. Sylvia își citi cartea până ce simți că era pe cale să vomite, dar până să vomite (avea un stomac puternic când nu era mahmură și dormise foarte bine cu o noapte în urmă) constată că mai aveau foarte puțin până la destinație.

– Hei! îl strigă Sylvia pe fratele ei și îi trase un ghiont.

– Ce e? întrebă Bobby, privind-o îngrijorat.

– Ce i-ai spus lui Carmen? E clar că i-ai spus despre fata aceea. Altfel de ce ți-ar fi făcut asta, nu-i așa?

Sylvia era foarte curioasă – încerca să și-l imagineze pe Gabe Thrush venind la ea și spunându-i despre indiscreția lui stupidă, în loc să apară la școală ținându-se de mână cu Katie Saperstein. Poate că l-ar fi iertat.

– Nu i-am spus. Bobby ridică un deget la buze și îi făcu semn să tacă, apoi arătă către părinții lor.

– Aha! Sylvia se încruntă. Atunci de ce era așa de furioasă? insistă ea.

– La naiba, Syl, nu știu. Pentru că am ieșit în oraș fără ea și m-am îmbătat, apoi am venit acasă și am vomat. Chiar trebuie să vorbim despre asta acum?

– Noi nu ascultăm, zise Franny de pe locul din față.

Bobby își dădu ochii peste cap.

– Grozav!

Erau aproape. Aerul era ceva mai sărat. Sylvia decise să o lase baltă. Era ciudat să-l vadă pe Bobby atât de multe zile la rând – de câte ori se întorcea de la New York, el nu stătea niciodată mai mult de câteva zile cu ei și, chiar și atunci, ieșea mereu cu prietenii lui din liceu. Nu se vedeau decât la masă. Se întrebă dacă el era întotdeauna

atât de arogant și defensiv, sau dacă se schimbase ceva – acei dolari pe care ar fi vrut să-i câștige, mai recent. Nu avea cum să știe. Crezuse întotdeauna că frații erau una și aceeași persoană, doar că în trupuri diferite – deosebirile fiind nesemnificative –, rezultat al rearanjării moleculare, dar acum nu mai era sigură. Ea ar fi trebuit să-i spună adevărul lui Carmen. Sylvia simțea cum informația începuse să putrezească în interiorul ei – ca un șobolan mort pe șinele de metrou. Jim parcă pe marginea unui drum în pantă, iar Charles opri mașina la mică distanță în spatele lor. Își încărcară brațele cu proviziile pregătite de Franny și cărară totul pe un șir de trepte abrupte care coborau până la plajă, trecând pe lângă o barieră de pini înalți și subțiri.

Gemma avea dreptate – plaja era grozavă. Odată ce trecură de copaci, plaja li se deschise în față ca o hartă întinsă. Nisipul era curat și albicios, întinzându-se cât vedeau cu ochii. Erau mai multe grupuri de oameni – colonii de umbrele din loc în loc –, dar plaja era destul de liniștită și în apă nu se vedeau decât câteva persoane. Marea! Franny își dorea să alerge către apă cu mâinile întinse, pregătite să o apuce – ca niște clești de homar, să o simtă și să se agațe de ea –, un vis sclipitor. Mediterana era de un albastru intens, cu valuri mici care se ridicau din loc în loc. O femeie stătea în picioare la trei metri de ei, cu picioarele în apă până la genunchi și cu mâinile în șolduri, coatele ridicându-i-se în părți. Nu se auzea muzică și nimeni nu juca volei. Aceștia erau oamenii care voiau cu adevărat să se bronzeze, cei care se trezeau devreme, și înotătorii pasionați. Franny conduse trupa până la jumătatea plajei și își depuse cu grijă lucrurile pe nisip.

Își întinse un prosop și deschise o umbrelă. Se unse cu o cremă cu factor de protecție solară scăzut – ce rost mai avea să vină la plajă, dacă nu se bronza măcar puțin, la urma urmei? – și se uită în jur, satisfăcută. Deasupra buzei superioare era transpirată, așa că se șterse cu degetul.

– Eu intru în apă! anunță ea. Își scoase rochia străvezie. O aruncă pe prosop și se întoarse, sperând ca nimeni să nu se uite la coapsele ei. Auzi pe cineva alergând în spate și, înainte să-și dea seama, Carmen era deja în mare, împroșcând cu apă în jur în timp ce înainta. Când ajunse la apă mai adâncă, ea se scufundă și dispăru.

*

Sylvia se încolăci ca un câine adormit în umbra sumară și schimbătoare oferită de umbrelă.

– Știi că nu vei lua foc dacă stai la soare, nu-i așa? întrebă Bobby.

El stătea lungit pe spate și cu tricoul aruncat peste față.

– Sunt o floare delicată, zise Sylvia și îi arătă limba, pentru efect, dar Bobby nu se mai uita la ea.

Lângă Sylvia, Charles și Lawrence își aduseseră o mulțime de lucruri, reviste, scaune, iar genții lor de umăr fixau colțurile prosoapelor de plajă. Amândoi citeau romane, dar Charles își ținea aparatul foto în poală, în caz că ar fi văzut vreo persoană pe care ar fi dorit s-o picteze.

Lawrence își cărase și laptopul – în speranța că plaja avea conexiune WI-FI, ceea ce nu se întâmpla. Se vedea un hotel mare ceva mai sus de șosea, iar el plănuia să intre la un moment dat la recepție ca să trimită niște e-mailuri sau doar să atingă butonul „Refresh", sperând

că agenţia îi trimisese din nou câteva veşti, cerându-le să telefoneze. Şi totuşi, plaja era mult prea frumoasă ca să o ignore, iar Lawrence s-ar fi simţit mai mult decât fericit să se plimbe prin împrejurimi câteva ore. Apa era destul de caldă pentru înot, dar şi suficient de rece ca să fie revigorantă, aşa că intrară cu rândul în mare şi se bălăciră, apoi făcură plajă. Franny stătea în apă, încercând să pară cât mai europeană posibil. Nu avea de gând să-şi scoată sutienul pentru asta, dar putea etala restul: ochelarii de soare, un costum simplu, un aer de nonşalanţă. Carmen înota din nou voinicește, iar curentul o îndepărta de ţărm, dar ea părea foarte hotărâtă, iar Franny se îndoia că avea nevoie să fie salvată. Avea o coordonare bună şi braţe puternice, trăgând apa pe sub ea cu fiecare mişcare.

– Poate se va îneca, zise Jim, ivindu-se lângă Franny.

Asta ar îmbunătăţi sau ar agrava lucrurile?

Jim purta un tricou subţire din bumbac, pe care vântul îl lipise de trunchiul său lung şi suplu.

Refuzul categoric al lui Jim de a lua în greutate ca orice bărbat normal între două vârste era mereu în fruntea listei cu lucruri care o scoteau din sărite. Bobby şi Sylvia păreau să se fi născut amândoi cu această genă, lucru care o făcea pe Franny să-şi dorească – dacă era posibil – să existe o compensaţie şi pentru ea, cu toate că ea considera de mult că oamenii rotofei erau cei de caracter. Cei supli ajungeau mereu nişte încrezuţi. Poate de aceea Bobby avea asemenea probleme. Dacă ar fi fost un copil supraponderal, poate că necazurile ar fi fost evitate.

– Oh, termină! zise Franny.

Îşi încrucişă braţele peste mijlocul moale, strângându-şi sânii. I se părea absurd să se jeneze încă de corpul

ei în fața soțului, dar după fata aceea, *fata aceea,* Franny revenise la comportamentul unei adolescente bulimice, mai puțin evacuarea stomacului – mâncând o a doua porție la cină după ce Jim pleca sus la culcare sau atunci când el nu se uita. Devora pe ascuns câte un cornet de înghețată când mergea la cumpărături și își punea pe ea modelatorul corporal cu ușa de la baie închisă.

– Deci se pare că Bobby a făcut mai mult decât să se îmbete acum două nopți, zise Jim.

Franny privi repede peste umăr la copiii ei, care se aflau la vreo șase metri distanță. Bobby stătea în fund și privea îndelung apa, cu coatele sprijinite pe genunchi.

– Nu aș putea spune ce s-a întâmplat. Tu poți?

– Nu sună bine deloc.

Bobby se ridică, se șterse de nisip pe fund și porni spre apă. Le făcu un semn discret din cap părinților săi când trecu pe lângă ei, dar nu se opri. Franny și Jim îl urmăriră cum intra în apă, lăsându-se să cadă fără pic de eleganță în genunchi. Se puse pe spate și începu să plutească, trupul lui fiind doar cu câțiva centimetri deasupra nisipului și a resturilor de cochilii. Franny îl privi câteva minute pe fiul ei plutind, înainte ca acesta să înceapă să se zvârcolească și să tremure de parcă ar fi fost atacat de un rechin invizibil.

– La naiba! strigă Bobby. La naiba, la naiba!

Cu mari eforturi reuși să se ridice în picioare și să meargă clătinându-se spre prosopul lui. Ceilalți turiști de pe plajă se întoarseră spre el.

– Cred că m-a pișcat ceva.

Bobby se ținea cu mâna de gambă, chiar deasupra gleznei drepte. Carmen auzise zarva și se apropiase de mal,

iar capul și umerii i se zăreau la suprafața apei. Jim se repezi spre fiul lui, ajutându-l să meargă.

– Aici? întrebă el, arătând spre locul acoperit de mâna lui Bobby.

Pielea era umflată și arăta ca o rețea de vinișoare roșii. Bobby păru să piardă pe loc douăzeci și cinci de ani, fața lui fiind la fel de deschisă și lipsită de expresie ca a unui copil după primul vaccin, în ochi citindu-i-se doar o mare surpriză. Să crească într-un oraș însemna expunere minimă la înțepături sau mușcături ale vietăților naturii, pentru că nu întâlneai pitbuli fioroși pe Broadway.

Franny îl împinse pe Jim într-o parte și îngenunche în nisip alături de Bobby.

– Scumpule, ești bine? Întinse mâna spre piciorul lui, dar și-o retrase imediat. Pot să te ating?

Sylvia se rostogolise într-o parte și urmărea scena destul de amuzată.

– Karma te-a mușcat, Bobby?

– Sylvia! strigă indignată Franny.

Ei nu strigau niciodată la copiii lor – nu le stătea în fire, pur și simplu. Lingușeau, tachinau, flatau, dar nu țipau niciodată. Sylvia tresări, de parcă ea ar fi fost cea pișcată, apoi se ascunse sub umbrelă.

*

Jim își cântărea opțiunile. Mai văzuse cum se proceda în astfel de cazuri, iar asta ar fi făcut ca senzația de arsură să înceteze, dar să fie stropit cu urină de către propriul tată nu ar fi fost deloc plăcut pentru Bobby. Jim îl duse pe Bobby, care șchiopăta, într-o zonă mai izolată a plajei.

– Fă-o odată! zise Bobby. Întoarse capul, resemnat. De parcă putea fi ceva mai rău decât atât, comentă el.

– Să mergem prin apă! zise Jim. Ceva mai departe de mal. Ai grijă cum păşeşti!

Păşiră pe partea mai întunecată şi udă a nisipului, până la capătul plajei, unde se ascunseră în spatele pietrelor. Bobby închise ochii şi se cutremură, în aşteptare. Jim îşi trase slipul în jos şi îşi scoase penisul, încercând să urineze pe piciorul lui Bobby. Mai văzuse procedura şi înainte, dar nu fusese niciodată în această situaţie. El ar fi vrut să-i explice lui Bobby că era încă tatăl lui şi chiar dacă Bobby făcuse greşeli – şi era adevărat că făcuse –, erau ani întregi de afecţiune care-i uneau. Puteau trăi fără să vorbească decenii la rând şi Jim tot l-ar fi iubit. Ar fi vrut să-i spună lui Bobby cât de des îl ştersese la fund când era doar un bebeluş şi de câte ori urinase în jeturi aurii direct în faţa lui. Asta era o necesitate, o situaţie de urgenţă, nu însemna nimic! Doar că Bobby nu avea aceeaşi impresie. Jim oftă şi un şuvoi cald fu eliberat pe piciorul fiului său. Urina lucră ca o vrajă. Piciorul lui Bobby avea încă pete roşii umflate, dar nu mai părea atât de fierbinte şi iritat. El şi tatăl său acoperiră cu nisip mica baltă de pe plajă, apoi se îndreptară spre toalete şi magazinul de snackuri ca să se spele.

Toaletele făceau de râs New York City. Cu excepţia pardoselii, care era murdară de nisip, totul era curat şi dezinfectat, cu role extra de hârtie igienică şi prosoape de hârtie la vedere, genul de produse mărunte care ar fi fost deja consumate dacă s-ar fi aflat în Manhattan. Bobby udă câteva prosoape de hârtie cu săpun şi cu apă şi se

șterse pe picior. După ce se spălă pe mâini, Jim rămase pe loc, privindu-și fiul.

– Ce se petrece, Bobby?

Jim întâlni privirea fiului său în oglindă, dar Bobby întrerupse rapid contactul vizual, aplecându-și fața în jos, către gamba rănită.

– Nimic, zise el. Voi ați auzit tot ce era de spus, la asta mă refer. Nu făceam destui bani, așa că mi-am mai luat o slujbă. Nu e o datorie atât de mare. O să fiu bine. Voiam să vă cer ajutorul, dar e în regulă. Mă pot descurca și singur.

– Mă referem la Carmen. Despre ce vorbea Sylvia în mașină?

Bobby pufni exasperat. Se întoarse și se rezemă de marginea chiuvetei.

– Dumnezeule! Nu a fost nimic. O fată de la club. Nu a însemnat nimic. Știu că tu și mama ați fost împreună încă de când erați mai tineri ca mine, iar voi aveți o căsnicie grozavă, dar lucrurile sunt altfel acum. Nu știu. Carmen e în regulă, e o femeie bună, știi? Ne înțelegem foarte bine. Dar nu știu ce să spun, pentru totdeauna? Probabil că nu. Atunci de ce să mă prefac? Nu trebuie să afle.

Jim și Franny căzuseră de acord să nu le spună copiilor despre Madison – despre nasul cârn al lui Madison și părul ei blond și despre felul în care distrusese ea viața lui Jim. Despre cum o lăsase de fapt să-i distrugă viața. Nu, nu fusese doar atât. Jim era autorul propriei distrugeri. Era vorba despre felul în care își ruinase propria viață alegând să aibă o aventură cu o femeie atât de tânără. Alegând să aibă o legătură amoroasă în afara căsniciei. Adulterul părea ceva atât de demodat, un lucru pe care l-ar fi făcut tatăl lui Jim – o dată și încă o dată, de

mai multe ori la rând. Căsnicia părinților lui Jim nu fusese amenințată de o astfel de legătură, pentru că o căsnicie era un soi de paravan, o perdea falsă care acoperea perfect frământările interioare ale părinților săi. Jim nu-și dorise niciodată o astfel de căsnicie și nici nu avea parte de așa ceva. El și Franny făcuseră eforturi și luptaseră cot la cot, mai ales când Bobby era copil. Nu existase niciodată vreo concluzie anticipată că aveau să rămână împreună pe vecie – asta era ceva pentru epoca de piatră, nu pentru anii '70. Știau ce însemna amorul liber (de la televizor, cel puțin) și, totuși, alegerea lor fusese căsătoria. Ochii lor erau deschiși. Era imposibil să păstreze informația (elementară, doar elementară) secretă față de Sylvia, pentru că trăiau toți sub același acoperiș, dar fusese mai ușor pentru ei să nu-i spună adevărul lui Bobby. Era mai plăcut să vorbească doar la telefon cu el – acum, când Jim și Fran, despărțiți sau împreună, puteau să ridice telefonul și să se întoarcă în timp la o căsnicie mai bună.

– Bobby, am înșelat-o pe mama ta. A fost un gest oribil și nu vreau să crezi că sunt mândru de asta. Singurul lucru bun pe care l-am făcut în această situație a fost să mărturisesc adevărul.

Să fii părinte era un blestem teribil – trebuia să-ți camuflezi greșelile atât de bine, încât copiii tăi să nu știe că existaseră și, prin urmare, să nu le repete *ad nauseam*[1]. Era mai bine să fie un ipocrit și un mincinos? Jim nu era sigur. Oricum, el își dorea ca Fran să-i fi fost alături în acea toaletă pentru bărbați de pe plaja din Mallorca. Ea

[1] La nesfârșit, până la dezgust (lb. latină, în orig.)

ar fi fost la fel de furioasă pe el, desigur, dar ar fi știut mai bine ce să-i spună fiului lor.

– Asta e o glumă, nu?

Bobby părea nedumerit, iar chipul lui exprima ceva între mândrie și dezamăgire. În cele din urmă, zâmbi strâmb, afișând o expresie pe care Jim spera din toată inima să nu o vadă pe chipul fiului său.

– Nu e nimic distractiv, Bobby.

Jim îl privi cu buzele strânse. Îi făcu semn către ușă.

– Nu, haide! zise Bobby. Își tamponă cu prosopul de hârtie piciorul încă ud. Doar că nu știam asta despre tine, adăugă el. E amuzant într-un fel. Ești tatăl meu, asta vreau să spun.

Jim îl privi contrariat. Un spaniol cu un slip extrem de mic intră în baie și se îndreptă spre pișoarul din colț.

– Poate că e ceva genetic, zise Bobby.

– Nu fi idiot! îl apostrofă Jim.

*

Franny se aplecă sub umbrela Sylviei, încercând să se scuze.

– Scumpo, îmi pare rău că am țipat la tine, zise ea.

Sylvia o privi precaută.

Franny nu obișnuia să-și ceară scuze, iar fiica ei era sigură că trebuia să mai urmeze ceva. Franny ridică din umeri și o întrebă mieroasă:

– Ce se întâmplă cu fratele tău? Poți să-mi spui?

Franny întoarse privirea spre mare. În ciuda prezenței peștilor electrici în apă, Carmen înota încă. Avea să se întoarcă în America cu câteva kilograme în minus, după

atâtea exerciții făcute ca să evite să-și petreacă mai mult timp cu familia lui Bobby, iar pentru moment Sylvia nu o putea învinui pentru asta.

– Nu cred că vrei să știi.

– Ba sigur că vreau, zise Franny, deși nu era nici ea prea sigură de asta.

Suma datorată de Bobby era destul, la fel și slujba de la sala de fitness. Nu voia să se simtă ca o snoabă. Ea era fiică de șofer de camion și de casnică, cum putea fi o snoabă? Și totuși, voia mai mult pentru el. Voia ca el să-și dorească mai mult de la viață. Ea și Jim avuseseră atâtea conversații în șoaptă deasupra pătuțului, atunci când Bobby era bebeluș și chiar și înainte de asta, deasupra burții ei uriașe de femeie gravidă. Îi plănuiseră viitorul – avea să ajungă politician, scriitor, filozof. Instructor de fitness și distribuitor de energizante nu figurase pe lista lor de atunci.

– A înșelat-o pe Carmen. Acum două nopți. L-am văzut cu ochii mei. A fost dezgustător.

– Ce vrei să spui? Adică a dansat cu alte fete?

– Mamă, zise Sylvia, ridicându-se în șezut și îndreptându-și umerii. Se aplecă apoi în față, cu tricoul larg acoperindu-i genunchii. Trupul ei în costum de baie era bine ascuns sub tricou. Te rog! adăugă ea. Am văzut mai mult decât atât. S-au sărutat. Le-am văzut limbile. Pfui, putem să nu mai vorbim despre asta? A fost destul de grețos să văd o dată chestia asta. Nu ard de nerăbdare să retrăiesc momentul. Miji ochii privind spre soare și continuă îngrijorată: Pot să simt deja cancerul de piele începând să se formeze.

– Tu chiar l-ai văzut cu o altă fată? întrebă stupefiată Franny.

Era vorba de acea satisfacţie bolnavă pe care o simte cineva la auzul unei bârfe, urmată imediat de senzaţia că greşise foarte mult şi că ratase tot ce era important în viaţă. Se aplecă spre stânga, căutându-i cu privirea pe Jim şi pe Bobby. Ei nu mai erau în capătul plajei şi nu-i vedea nicăieri. Poate că o auziseră pe Sylvia deschizând gura şi fugiseră, ştiind ce avea să urmeze.

*

Jim nu ştia că putea să vadă vibraţii de furie emanate de capul cuiva, ca într-un desen animat, dar, când o zări pe soţia lui plimbându-se de colo colo pe nisip, constată că aşa ceva era posibil. Charles şi Lawrence stăteau în stânga lui Franny, iar Sylvia era încă ascunsă sub umbrela ei, în partea dreaptă. Carmen ieşise din apă şi rămăsese stânjenită mai în spate, cu părul ud acoperindu-i umerii ca o pelerină. Când Franny îl văzu pe Jim apropiindu-se, se repezi spre el furioasă, înaintând anevoios pe nisip. Reuşi să treacă de prosopul Sylviei, aruncând din greşeală nisip pe trupul fiicei sale.

– Ştii ce a făcut fiul tău?

Franny era de-a dreptul isterică. Avea o privire sălbatică.

– Acum ştiu.

Jim nu avea deloc chef de aşa ceva. Ceea ce făcuse Bobby nu era din vina lui. Jim nu avea nicio legătură cu cele întâmplate, iar acum trebuia să suporte consecinţele.

– A făcut sex cu o altă fată, practic în fața surorii lui. Într-un loc public! Ar trebui să mă bucur că tu, cel puțin, ai făcut același lucru într-o cameră de hotel?

Sylvia se iți de sub umbrelă. Ochii ei mijiți urmăreau cu uimire mișcările mamei ei.

– Fran, să lăsăm discuția asta pentru acasă, zise Jim. Întinse mâna spre ea, dar Franny i-o îndepărtă cu o palmă.

– Acasă? În New York? Când copiii vor fi plecați și tu la fel? Oricum, cui o să-i pese? Asta vrei să spui, nu? Cred că toți merită să știe acest lucru. A fost o nebunie să credem că am putea păstra un astfel de secret. Se prefăcu îngrijorată, adăugând: Oh, nu, sunt cumva reporteri de față? E cineva de la *The New York Times*? Ceilalți turiști de pe plajă se zgâiau la ei, iar Franny le făcu semn cu mâna. Cred că femeia aceea e de la *Post*.

– Mamă, nu trebuie să ne dăm aici în spectacol, bine?

Vocea Sylviei era șoptită. Se întoarse, sprijinindu-se pe palme și pe genunchi, apoi se ridică în picioare. Jim o găsea atât de delicată, atât de firavă – la fel cum fusese în copilărie. Ura faptul că Sylvia trebuia să audă asemenea discuții, mai ales când se gândea cum avea să se întoarcă spre el, dorindu-și din toată inima să nu fie nimic adevărat.

– Tatăl tău s-a culcat cu o stagiară. Fratele tău s-a culcat cu o necunoscută. Franny se opri, calculând în sinea ei cât de crudă ar fi trebuit să fie. Nu știu cum s-au întâmplat toate astea, adăugă ea.

– Oamenii se culcă mereu cu stagiari, zise Bobby. Și cu necunoscuți. Mai ales cu necunoscuți. Ce mare lucru?

– Ea nu era stagiară, era asistent editor, zise Jim.

Franny se uită la el și rânji.

– E mare lucru, pentru că e puțin mai mare decât Sylvia, ceea ce mă face să vomit. E mare lucru, pentru că tatăl tău și cu mine suntem soț și soție. Problema e, dragul meu, că tu nu pari să înțelegi de ce e mare lucru. Asta e cel mai important, de fapt. Pentru că soțul meu m-a dezamăgit, poate, dar dacă nu am reușit să te învăț nici măcar atâta lucru pot să spun că sunt dezamăgită de mine însămi.

Franny se întoarse și începu să plângă isteric, ca o alarmă stridentă de fum. Charles alergă spre ea și o luă în brațe. Vizibil afectat, Lawrence clătină din cap în semn de înțelegere.

– Cred că e timpul să ne îndreptăm înapoi spre casă, zise Lawrence și începu să adune grăbit tot ce putea căra. Luați voi restul! îi zise el lui Jim.

– Franny, te rog! insistă Jim. Te porți ca o femeie nebună acum. Relaxează-te, bine?

Charles o lăsă pe Franny din brațele sale ca un dansator ce-și trimitea partenera învârtindu-se pe ringul de dans. Se apropie cu pași mari de Jim, oprindu-se când ajunse la jumătate de metru în fața lui. Charles scrâșni din dinți.

– Să nu îndrăznești să-i spui să se relaxeze după tot ce ai făcut! îl amenință el.

– Cred că trebuie să ne relaxăm cu toții, spuse Jim, agitându-și mâinile în aer. Privi în jur, către copiii lui, căutându-le parcă susținerea. Nu credeți că am dreptate?

– Ai fost întotdeauna un mare ticălos, adăugă Charles.

Își trase înapoi brațul drept – oțelit după atâtea decenii de transportat pânze și bidoane cu vopsea – și îl lansă cu putere direct în orbita dreaptă a lui Jim.

Surprins, Jim făcu un pas înapoi, clătinându-se și își duse mâinile la față.

– Să mergem, Fran! zise Charles.

Franny tremura de parcă ea ar fi fost cea care primise pumnul. Îi aruncă lui Jim o privire vinovată și apoi se lăsă ocrotită de brațul lui Charles. Porniră amândoi spre mașină.

– Stați puțin! strigă Sylvia. Nu mă lăsați aici cu ei.

Ar fi vrut să-i spună mai multe tatălui ei, dar nu putea să o facă. Nu mai avea pic de aer în plămâni. Sylvia își imagină sofaua în întuneric – poate că el fusese acolo, la urma urmei, nu în timpul nopții trecute, dar cu o noapte înainte și cine știe în câte alte nopți anterioare. Situația era mai gravă decât își imaginase. Încercă să-și amintească de New York și de toate nopțile din perioada în care tatăl ei încetase să mai lucreze, de toate întâlnirile mamei ei cu membrii acelui îngrozitor club de lectură. Trebuia să se gândească la prea multe lucruri în același timp și nu putea să o facă. Simțea că i se întorcea stomacul pe dos. Își vârî picioarele în pantofii pe jumătate plini cu nisip și plecă repede după Charles și mama ei.

*

Lawrence era la volan, iar Sylvia stătea pe locul din față, lăsându-le lui Charles și mamei ei toată bancheta din spate – pentru văicăreli și consolare. Sylvia nu o mai auzise pe mama ei văicărindu-se în halul acela – Franny

părea un animal de circ care era dresat să sară printr-un cerc în flăcări. Sylvia încerca să privească înainte și să ignore ce se întâmpla în spatele ei. Pe fereastră, palmierii păreau să-i salute, la fel și ananașii gigantici cu fuste verzi de iarbă. Dimineața era însorită, iar Sylvia își puse mâinile pavăză la ochi, ca un cal care purta ochelari. Lawrence deschise radioul și vocea lui Elton John se revărsă din nou în mașină. După un minut, smiorcăiala lui Franny se potoli.

– Ador melodia asta, zise ea și începu să o fredoneze.

Lawrence și Charles i se alăturară – „Bennie and the Jets" într-o interpretare inedită, lălăind fals pe trei voci. Franny încerca să-i acopere cu vocea ei, dar nu reuși, așa că Lawrence se lansă curajos într-un falsetto impresionant.

Charles imita chitara bass, cântând la un instrument invizibil.

Piesa continuă minute în șir, vocile lor răsunând din ce în ce mai puternic, până ce începură toți trei să țipe. După Elton John, DJ-ul spuse ceva în germană și începu o melodie a formației Led Zeppelin. Lawrence reduse volumul.

– Cred că vă dați seama și voi că melodia aceea e oribilă, nu-i așa? zise Sylvia, deși era bucuroasă că mama ei nu mai cânta. Se întoarse în scaun, prinzându-se cu mâna de partea din spate a tetierei. Ești bine, mamă?

Franny întinse mâna și strânse degetele Sylviei.

– Sunt în regulă, scumpo. Doar că... nu știu. Se întoarse spre Charles și-i spuse: Nu pot să cred că l-ai lovit.

– Ai crede, dacă ai ști de când aștept să fac asta.

Charles își privi dosul palmei, care se învinețise ușor.

– Mda, zise Sylvia. Și eu aș fi vrut să o fac. Bărbații sunt niște ticăloși nenorociți. Fără supărare, băieți!

Charles și Lawrence clătinară amândoi din cap.

– Nu e nicio problemă, zise Charles.

– O să divorțați?

Franny își pusese aceeași întrebare de sute de ori – când Bobby era mic și nu se mai opreau din ceartă, când el făcuse opt sau nouă ani și ei trebuiau să decidă dacă era sau nu cazul să mai locuiască împreună, atunci când el venise acasă și-i spusese despre Madison, și în toate acele zile în care el spunea sau făcea ceva ce ea considera extrem de enervant, ca de exemplu, să tragă un vânt în cabina strâmtă a unui lift.

Asta era căsnicia.

– Nu știu, draga mea, încă ne mai gândim. Vă iubim amândoi la fel de mult pe tine și pe fratele tău. Suntem destul de zăpăciți acum. Franny își șterse obrajii de lacrimi. Probabil că arăt ca naiba, adăugă ea.

Sylvia râse.

– Ar fi trebuit să te vezi la plajă. Parcă erai Godzilla. Mamazilla. Da, erai Mamazilla. Mamazilla și Homozilla lovesc din nou, spuse amuzată Sylvia.

– Îmi place asta, zise Franny.

Se rezemă de pieptul lui Charles, lăsându-se pe spate. Găsește altceva ce putem cânta în cor, Lawr.

Lawrence apăsă tastele radioului de câteva ori trecând repede peste tot ce era nou sau într-o limbă străină (ignorând, desigur, faptul că engleza era o limbă străină în Spania), iar în cele din urmă se opri la Stevie Wonder. Franny începu să fredoneze împreună cu ceilalți doi

solişti, aşa că, fără să mai aştepte altă aprobare, el mări volumul şi continuă să şofeze.

*

Jim nu mai fusese lovit din adolescenţă. Pe atunci avea o figură care probabil că stârnea mila – o bărbie moale şi ochi căzuţi, de căţel. Fusese înghesuit în dulapuri şi tachinat pentru dorinţa lui de a face teme suplimentare. Abia când ajunsese în clasa a unsprezecea începuseră să-l observe fetele – şi nu doar pentru a-l chema la întrunirile de studiu de la biblioteca şcolii.

Ochiul îl ustura şi, chiar dacă nu-i curgea sânge, el era sigur că avea să rămână cu o vânătaie mare cât toate zilele. Un ochi învineţit. Se mai folosea oare acest cuvânt? Învineţit? Se simţea ca un bătrânel – tranziţia era alertă. Şi chiar în dimineaţa aceea la trezire se simţise din nou tânăr, ca şi cum lucrurile se puteau îmbunătăţi între el şi Fran, sperând că totul avea să fie bine, iar el urma să-şi recapete viaţa înapoi.

Doi bărbaţi masivi cu geci din piele se apropiară de el pe plajă. Bocancii lor negri şi grei se afundau ciudat în nisipul fin de pe plajă.

– Am văzut cum ai încasat-o, zise unul din ei.

– Nu a fost cine ştie ce, adăugă celălalt.

Jim se uită la cei doi cu ochiul său stâng, păstrându-l închis pe cel drept sub palma făcută căuş.

Bobby şi Carmen se apropiară de el, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să intervină înainte ca Jim să devină un sac de box uman. Pulsul lui Bobby era accelerat – el

luase câteva lecții de kickboxing la Total Body Power și considera că se putea apăra dacă ar fi fost necesar.

– Ați fost în avionul nostru, zise Jim, recunoscând emblemele cusute pe gecile lor din piele – tânărul Elvis, Elvis cel gras și motocicleta vintage. „The Sticky Spokes", zise el citind cuvintele de pe bicepșii bărbatului mai solid.

– Noi eram? Ce coincidență! zise bărbatul din dreapta. Acesta era mai scund, cu un păr roșu tuns foarte scurt. E doar o vacanță între băieți în care mergem împreună o dată la câțiva ani. Facem rost de niște motociclete și colindăm împrejurimile. Acasă nu apucăm să mai facem escapade de acest gen. Eu sunt Terry. Mă lași să mă uit puțin la ochiul tău? Sunt medic pediatru.

Bobby își destinse pumnul.

Jim încuviință din cap, iar Terry se apropie de el pentru o cercetare sumară. Îl durea când deschidea ochiul. Jim clipi de câteva ori, ștergându-și niște lacrimi involuntare. Terry apăsă ușor cu două degete în jurul orbitei și pipăi apoi pometele lui Jim.

– O să fii bine, nu ai niciun os rupt, zise Terry. Scoase din buzunarul de la spate un portofel din piele foarte elegant, prins de centura sa cu un lanț gros, apoi, din acesta, extrase o frumoasă carte de vizită. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, pentru orice eventualitate. Noi stăm aici până în august.

– Bine, mulțumesc, îi spuse Jim. Ce fel de motociclete aveți?

Fața lui Terry se destinse într-un cerc aproape perfect.

– Te pricepi la motociclete? Acasă am un Triumph Scrambler. Caroserie din 1960 cu un motor din secolul al XXI-lea. Săptămâna asta merg cu o Bonneville – aurie,

lucioasă și iute ca fulgerul. Îl bătu pe Jim pe umăr. Vei fi bine. Poți să pui niște gheață.

Bobby, Carmen și Jim îi mulțumiră lui Terry și prietenului său tăcut, privindu-i cum se îndepărtau călcând anevoios pe nisip. Grupul lor era chiar în capătul plajei, aproape de parcare. Jim reuși să distingă conturul unei motociclete printre pini.

Se chinuiră mult să închidă umbrelele și să strângă mulțimea de prosoape și de genți de voiaj pentru care făcură câte două drumuri la mașină. Jim se așeză în față, alături de Bobby care se urcă la volan, ținând lipită de ochi o sticlă cu apă destul de rece. Ezitând, Carmen fu nevoită să împartă bancheta din spate cu restul numeroaselor gustări împachetate de Franny. Unele erau împrăștiate chiar și pe prosoapele de plajă, după ce căzuseră din recipientele lor. Mașina mirosea a căpșune și a loțiune pentru bronzat. Jim și Bobby nu păreau să aibă chef de vorbă, ceea ce era bine. O jumătate de oră de liniște părea singurul lucru pe care și-l puteau oferi reciproc. Carmen coborî geamul, în ciuda aerului condiționat din mașină, și inspiră cu nesaț aerul proaspăt. Mișcarea părea un pas important în direcția cea bună.

ZIUA A UNSPREZECEA

Din fericire, casa era destul de mare pentru toți. Ochiul înnegrit al lui Jim îi permitea să pretindă mai mult spațiu și, după un somn chinuitor în timpul nopții, ținându-se cât putu de departe de Franny, fără să doarmă pe podea, el plănui să-și petreacă dimineața în biroul minunat decorat al Gemmei. Ea era designer de interioare sau o modistă amatoare ori o practicantă cu atestat a terapiei Reiki, pe lângă faptul că deținea o galerie de pictură în Londra. Jim nu putea înțelege. Cărțile ei erau variate până la exasperare – un raft era dedicat religiilor orientale, unul modei și unul celui de-al Doilea Război Mondial. El mai cunoscuse femei asemenea Gemmei – fete bogate cu minte destulă, dar fără o țintă precisă în viață; femei care arătau bine și diletante bine intenționate.

Luă de pe raft o carte despre budism și o deschise la întâmplare. Pe fereastră o văzu pe Franny, care lua micul dejun cu băieții, lângă piscină. Ziua era umedă, dar se încălzea, iar Franny, care stătea cu spatele la Jim, purta una din acele rochii subțiri care lui îi plăceau foarte mult. Franny avea permanent reticențe când venea vorba despre schimbările suportate de trupul ei sau de menopauză,

dar lui Jim ea i se părea la fel de frumoasă cum fusese mereu. Fundul ei era încă rotund și semăna cu un fruct de mărime generoasă. Obrajii ei erau încă fermi și catifelați. El se simțea îmbătrânit, dar Franny avea să rămână mai tânără ca el. Nu avea cum să-i spună toate astea fără ca numele Madison Vance să nu iasă din gura ei la scurt timp după declarațiile sale. La început fusese doar o tachinare amicală între doi colegi de birou – genul care îi plăcuse întotdeauna lui Jim. Flirtase cu multe alte femei de la „Gallant" și de fiecare dată fusese ceva nevinovat. Era una ai cărei ochelari enormi îi acopereau jumătate din față și alta al cărei logodnic locuia în Minneapolis, precum și lesbiana care flirta oricum cu Jim pentru că flirta cu toată lumea – o calitate minunată la o persoană de orice orientare sexuală. Lui nu-i trecuse nicio clipă prin minte că ar fi putut să se culce cu vreuna dintre aceste femei – nici măcar atunci când el și Franny începuseră să aibă probleme. Desigur, nu putea spune că nu-și imaginase trupurile lor goale o dată sau de două ori în timp ce făcea sex cu Franny. Era adevărat. Dar nu făcuse niciodată mai mult decât să culeagă un fir răzleț de păr de pe puloverele lor sau să stea prea aproape de ele într-un lift plin de oameni. Jim îi era fidel soției sale. Franny povestea ceva. La un moment dat luă o furculiță și o roti prin aer ca pe o baghetă. Charles și Lawrence, amândoi cu fața spre fereastra lui Jim, izbucniră în râs dându-și capetele pe spate. Jim și-ar fi dorit să li se alăture afară – doar să deschidă ușa și să iasă pentru a se așeza lângă ea.

Madison Vance se ivi în mintea lui ca o bucată de kriptonită, ca și cum ar fi căzut brusc din cer. Ea era directă

și îndrăzneață, iar când îi spusese lui Jim că nu purta lenjerie intimă, el nu ar fi trebuit să ridice amuzat din sprâncene, ci să sune imediat la Resurse Umane și apoi să se facă ghem sub biroul său ca în cazul unui exercițiu de apărare împotriva unui raid aerian. În schimb, el zâmbise trecându-și involuntar limba peste buza inferioară. Adevărata tinerețe era ceva magnific – și nu tinerețea de la treizeci și cinci, patruzeci și cinci sau cincizeci de ani, când oamenii sunt încă tineri și plini de viață văzuți din afară, ci acea tinerețe pură și nealterată de la douăzeci de ani, când pielea cuiva îmbrățișează oasele și strălucește din interior în afară. Madison își lăsa părul lung și blond să-i atârne liber pe umeri, iar pletele ei se legănau seducător dintr-o parte în alta. Fiecare șuviță părea atât de delicată și de sălbatică. Ea îi arătase clar că îl dorea „în acel fel" – vechi de când lumea. Ea îl dorea. Iar Jim o dorea și el.

Încă din clipa în care pășise în barul hotelului în care trebuia să o întâlnească, el fusese conștient că făcea o greșeală. Până atunci încercase să se convingă că totul nu era decât o simplă distracție nevinovată, că în felul acela o lua pe acea femeie tânără sub aripa lui. Ea era o femeie atrăgătoare și de succes. Aveau să stea la bar să bea ceva împreună și să discute despre jurnalism și romane, apoi ea trebuia să plece pe drumul ei minunat, luând metroul înapoi spre Brooklyn Heights, unde împărțea un apartament închiriat cu o colegă de cameră. Și totuși, odată ce intrase în incinta barului și văzuse ce purta Madison, coapsele ei albe și lungi ivindu-se atât de natural de sub rochia aceea imposibil de scurtă, Jim știuse că situația nu

era nici pe departe așa cum voise să creadă. Păşise spre pupitrul de la recepţie şi ceruse o cameră. Îşi aplecase capul pentru a-şi lipi faţa de obrajii ei. Îi desfăcuse fermoarul rochiei şi privise cum alunca materialul pe şoldurile ei înguste. Jim plecă de la fereastră. Capul îi căzu în piept. Ochiul îl durea îngrozitor şi ar fi vrut ca şi restul corpului său să fie la fel de marcat cu o gigantică vânătaie, pentru că o merita.

*

În timpul liceului, Carmen îşi analizase bine opţiunile. Era un băiat în aceeaşi clasă cu ea, care o iubea şi pe care îl iubea şi ea. Îşi pierduseră virginitatea în patul lui dublu, iar mamele lor erau prietene şi mergeau împreună la plajă, unde stăteau pe şezlonguri din plastic. În Miami Dade era un băiat pe care-l cunoscuse la Starbucks şi cu care se culcase de mai multe ori în următoarele şase luni – până ce aflase că acesta avea o altă iubită în oraşul lui natal, Orlando. Fuseseră mereu o mulţime de băieţi – la fiecare sală de fitness unde lucrase – care-i aruncau ocheade în timp ce exersa la aparate. În Miami puteai cunoaşte foarte uşor pe cineva dacă aveai grijă de corpul tău. Bobby era diferit. Prima dată când ieşiseră împreună, el îi povestise despre familia lui şi despre New York. El era încă la colegiu, dar părea mult mai tânăr decât arăta Carmen la vârsta lui. Ea se întreţinea singură încă de la şaisprezece ani, spre deosebire de Bobby, care la douăzeci şi unu era întreţinut de părinţi, care-i plăteau şi chiria. La început, ea nu ştiuse toate aceste lucruri. Era clar, în schimb, faptul că el provenea din altă parte, de pe

o planetă diferită de dorințe și necesități. Ei îi plăcea să-l audă vorbind despre mama lui – o scriitoare! Părea o slujbă cum vedeai numai în filme – să călătorească prin lume și să scrie despre ceea ce mânca. Așadar, Carmen începuse să cumpere reviste în care ar fi putut găsi articole scrise de ea, iar când Bobby venea pe la ea, îi confirma bănuielile, spunându-i ceva de genul: „Oh, cred că mama a scris pentru revista asta", sau „Oh, mama urăște revista asta, sunt niște ticăloși", iar Carmen se prefăcea că revista fusese un dar de la un client, debarasându-se urgent de ea.

Se străduia atât de mult să-i facă pe ai lui să o placă! Asista tăcută la petrecerile lor și zâmbea timidă când vorbeau despre anumite lucruri de care ea nu auzise niciodată. Purta cele mai conservatoare haine și încerca să nu se plângă de frig. Dar nimic din ce făcea ea nu părea să le fie pe plac.

În bucătărie era foarte cald – jaluzelele nu erau trase. Dacă ar fi fost în apartamentul mamei ei din Miami, toate jaluzelele ar fi fost trase până la apusul soarelui, dar pe cei din familia Post nu părea să-i deranjeze faptul că soarele transforma casa într-un adevărat cuptor. Nu avea de gând să le spună nimic – nu era decizia ei.

– 'Neața, zise Bobby.

Dormise până târziu. Carmen cuprinse în palme paharul ei cu suc de portocale. Era prima dimineață din acel an în care ea nu-și pregătise sucul de proteine, dar el nu păru să observe acest detaliu.

– Bună dimineața, îi răspunse Carmen.

Toată lumea părea să fi ieșit la piscină, iar Sylvia cu siguranță încă dormea. Casa era doar a lor.

– Mergi cu mine la o plimbare? Doar la plimbare.

El nu era prea vorbăreț și nici ea nu spunea prea multe.

– Sigur, zise Bobby, uitându-se la familia lui pe fereastră.

Nu voia să fie în preajma lor și nici ea nu se dădea în vânt după asta. Se încălțară cu adidași și ieșiră pe ușă înainte să-și dea seama cineva că plecaseră. Pigpen era la capătul unui drum îngust care cobora abrupt – o șosea cu două benzi doar când era absolut necesar. Mergeau în șir indian – Bobby în față. Erau multe astfel de lucruri – lecții pe care Bobby nu le învățase la timp și nu le știa. Ea ar fi trebuit să-l învețe? Ea încercase. Să o protejeze mergând spre interiorul drumului – în caz că o mașină ar fi țâșnit la o curbă și ar fi trecut printr-o baltă, stropindu-i; să o lase pe ea să intre sau să iasă prima pe ușă. El nu făcea niciunul dintre aceste lucruri. Dacă l-ar fi întrebat, el i-ar fi spus ceva de genul: „suntem egali", dar în realitate el nu se gândea niciodată la așa ceva, pur și simplu. Carmen se aplecă să culeagă o floare pe care și-o prinse după ureche.

Orașul era mic, având doar câteva străzi pavate cu piatră, întortocheate și încâlcite una în jurul celeilalte de parcă ar fi fost înnodate. Trecură pe lângă mica băcănie, restauratul italian și barul unde se vindeau sandviciuri. Când ajunseră la capătul străzii și dădură colțul, Carmen tocmai se pregătea să deschidă gura. În schimb, atunci când se întoarseră spre stânga se opriră brusc.

Strada din fața lor era plină de oameni – un bărbat cu o chitară, niște copii care jonglau cu diferite obiecte și câteva femei mai în vârstă care stăteau pe marginea drumului, zâmbind. Mașinile de pe strada aceea staționau, dar șoferii blocați nu claxonau furioși și nici nu păreau să

se grăbească deloc. Carmen îl trase pe Bobby mai aproape de centrul acțiunii și rămaseră pe loc, urmărind totul de peste drum. În mijlocul grupului inedit, în fața ușii unei mici locuințe, erau un mire și o mireasă. Un alt bărbat stătea chiar în spatele lor pe trepte, făcând tot felul de urări mirilor. Carmen putea înțelege o mare parte din cuvintele lui – „Aceasta e o zi fericită. Dumnezeu i-a dăruit pe acești doi oameni unul altuia" – dar nu ar fi contat nici dacă bărbatul ar fi vorbit în swahili. Era o nuntă – în orice limbă din lume. Mireasa – o femeie plinuță cam de vârsta lui Carmen, dacă nu chiar mai trecută, purta o rochie scurtă cu un corsaj din dantelă și la încheietura mâinii avea un buchet cu flori. Proaspătul ei soț purta un costum gri și cravată, capul lui aproape chel lucind în soare. Mirii se prinseră strâns de mâini, legănându-se dintr-o parte în alta în timp ce-l ascultau pe prietenul lor. Femeia începu să râdă, iar soțul ei o sărută pe gură. Femeile mai vârstnice își fluturau batistele în aer, iar copiii țipau fericiți, entuziasmați că luau parte la o astfel de festivitate. Carmen își simți stomacul zvâcnind o dată, apoi a doua oară, până ce realiză că plângea de-a binelea.

Se întoarse șovăielnică spre Bobby, renunțând să mai privească fericitul tablou. El stătea cu brațele încrucișate, nerăbdător și destul de stânjenit.

– Catastrofă feroviară, zise el. Ai văzut ce brațe groase are femeia aia? I-ar prinde bine o oră sau două de tracțiuni pentru tricepși. De patru ori pe zi pentru tot restul vieții. Chicoti. Ești gata?

Carmen avea senzația că fusese pălmuită.

– Arată minunat, șopti ea.

Mireasa și mirele ei dansau acum între mașinile oprite pe stradă. Ea se învârtea în afară, apoi înăuntru, apoi iar afară și iar înăuntru. De fiecare dată când ajungea mai aproape de el, mirele o săruta, entuziasmat – în mod evident – de asemenea noroc.

– Știi, am crezut întotdeauna că te vei maturiza și că vei scăpa odată de asta.

– De ce anume? întrebă indiferent Bobby scuturându-și buclele de pe frunte.

– De teamă.

Bobby părea nedumerit.

– Ascultă, dacă îmi spui asta din cauza bârfelor Sylviei...

– Nu-mi pasă, Bobby. Nu e legat de ce ar fi spus sau nu sora ta. E vorba despre tine. Am crezut mereu că ai nevoie de timp, știi, ca să te maturizezi, dar tocmai am realizat că asta nu se va întâmpla niciodată – nu atâta timp cât eu stau prin preajmă, așteptând cu sufletul la gură acest lucru. Am să plec acasă.

– Vrei să ne întoarcem?

Bobby dădu să se întoarcă din drum.

– Nu, nu înțelegi, îl opri Carmen. Plec înapoi la Miami. Fără tine. S-a terminat. Ar fi trebuit să fac asta cu ani de zile în urmă. Nu vezi ce fericiți sunt?

Îi făcu semn spre mire și mireasă, care-și îmbrățișau încă familiile, zâmbetele lor încreștindu-le obrajii. Nu avea nicio importanță că rochia miresei era prea strâmtă sau că nu era cumpărată de la Vera Wang – ea era fericită. Voia să fie cu acest bărbat pentru tot restul vieții, iar el simțea același lucru. Fusese alegerea lor să facă pasul și odată ce-l făcuseră erau încântați să afle că lumea putea fi și mai

frumoasă decât speraseră. Carmen înțelese pe loc că Bobby nu avea de gând să o ia de nevastă. El nu avea să facă niciodată acel pas – nu cu ea, cel puțin, la brațul său.

– Te despărți de mine? întrebă Bobby. Ea nu putea să-și dea seama dacă părea confuz, ușurat sau câte puțin din fiecare. Fruntea lui era încrețită, dar colțurile buzelor i se ridicaseră într-un zâmbet perplex. Chiar acum? întrebă el.

– Chiar acum, Bobby, și cred că ar trebui să-ți iei liber o perioadă și de la Total Body Power. Voi ruga pe altcineva să se ocupe de clienții tăi, stai fără grijă. Ia-ți câteva săptămâni libere și gândește-te bine ce vei face mai departe! Tu nu ești instructor personal – nu unul adevărat cel puțin. Iar pudra aceea nu funcționează decât dacă ești culturist. S-au adunat prea multe, înțelegi? Prea multe porcării.

Cu aceste cuvinte, Carmen îi întoarse spatele și porni înapoi spre deal. Avea să-și comande un taxi prin telefon și să-și cumpere un bilet de avion imediat ce ajungea la aeroport.

Nu vizitase niciodată Spania continentală – poate că avea să plece acolo. Nu întoarse capul pentru a vedea dacă Bobby mergea în urma ei, pentru că nu o mai interesa. Avea să-și facă bagajul și să lase suplimentele proteice în bucătărie. Ea terminase.

*

Toți erau atât de agitați și de uimiți de plecarea prematură a lui Carmen, încât până și Sylvia uită de Joan. El sună la ușă de două ori înainte ca vreunul dintre locatari să-l lase să intre. Sylvia îi deschise ușa și-i spuse:

– Oh, bună! apoi îl conduse grăbită în sufragerie. Îmi cer scuze, zise ea. Aici e ca la nebuni. Iubita fratelui meu tocmai a plecat acasă.

Joan se afundă în scaunul lui, trecându-și o mână prin păr.

– Oricum, era prea bătrână pentru el, nu?

– Poate. Dar nu cred că asta a fost problema.

– Și? Ți-a plăcut Blu Nite? E un club grozav, nu?

Joan schiță câteva mișcări de dans, scuturându-și umerii și mușcându-și buza inferioară.

– A fost plăcut, zise Sylvia, spunându-și că avea să rămână virgină pe vecie, indiferent ce s-ar fi întâmplat, sigură că Joan nu s-ar fi atins de ea nici pentru un milion de dolari, căci de ce să fi făcut asta? – și că ar fi fost mai bine să renunțe la această idee. Nu vrei să facem azi formele neregulate ale participiului trecut?

Sylvia își deschise caietul. Mai aveau de stat doar câteva zile pe insulă, iar ea avea aceeași senzație ca atunci când mai era puțin până la sfârșitul taberei de vară. Pateticele ei tentative de seducție dăduseră greș. Dacă nu se întâmplase nimic până atunci nu avea cum să se mai întâmple, așa că ar fi fost mai bine să se mulțumească cu niște exerciții de conversație și cu câteva ore de limba spaniolă la Brown. Ar fi trebuit să-și împacheteze câteva produse de machiaj, niște pantofi cu tocuri înalte și o cu totul altă personalitate.

– În regulă, zise Joan. Purta o cămașă roz, care făcea ca pielea lui bronzată să arate ca zahărul brun acoperit cu miere. Și poate că mâine vom ține lecția undeva în aer liber. Vreau să-ți arăt restul insulei, bine?

– Bine, zise Sylvia. Chipul ei se înroși pe loc. Obrajii ei ardeau, la propriu, aproape dureros. Ridică paharul cu apă și îl apăsă când pe un obraz, când pe celălalt, adăugând: Cum vrei.

*

Jim încă se ascundea în camera de lângă birou, de cealaltă parte a unui perete foarte subțire, dar Charles nu mai avea răbdare. Stătea pe marginea patului și îl aștepta pe Lawrence să iasă din baie. Lawrence deschise ușa înfășurat într-un prosop care-i atârna mai jos de talie. Își examină atent părul sur de pe piept.

– Firele astea sunt noi, zise Lawrence.

– Arăți foarte bine, îi spuse Charles.

Lawrence ridică o sprânceană.

– Mulțumesc, dragul meu. Te simți agitat?

Charles clătină din cap, cu buza de jos ieșită în afară.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce? Nu mie mi-ai tras un pumn în față.

Lawrence își scoase prosopul și-l aruncă pe pat. Deschise sertarul pentru lenjerie intimă și scoase de acolo o pereche de chiloți curați.

– Nu mă gândeam la asta.

Lui Charles îi plăcea să-l privească pe Lawrence în timp ce se îmbrăca. Mereu era la fel: mai întâi chiloții, apoi o cămașă, șosetele și pantalonii. El purta șosete întotdeauna, chiar și vara, deși stăteau mereu întinse pe gambele lui fusiforme. Părul lui Lawrence era ud și aproape negru, atârnând bogat într-o parte. Lui Charles i-ar fi plăcut să

aibă și el păr, dar oricum era mulțumit că Lawrence avea din abundență. Astfel, Charles avea mereu ce să admire.

– Voiam să-ți spun ceva. Vreau să-ți spun ceva, mai bine zis.

– Dă-i drumul!

Lawrence nu era însă foarte atent la partenerul său. Se așeză pe pat lângă Charles pentru a-și pune șosetele.

– Știi, e ceva legat de aceste informații noi.

Charles se bâlbâi rostind cuvântul „informații". Asta îi atrase atenția lui Lawrence.

– Hmmm.

– Înainte de a spune ceva, vreau să-ți mărturisesc cât de mult te iubesc și cât de mult îmi doresc să avem o familie. Indiferent ce vreau eu, universul va decide ce se va întâmpla în continuare. Dar te iubesc și tu ești soțul meu, singurul meu soț pe vecie, înțelegi?

Charles se foi încurcat și trase prosopul umed pe care-l abandonase Lawrence la el în poală, mângâindu-l ca pe un câine.

– Mă sperii, să știi! Lawrence își încrucișă picioarele, apoi le întinse la loc, îndemnându-l: Dă-i drumul!

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, începu Charles. Parcă au trecut o sută de ani de atunci. Relația noastră abia devenise mai serioasă.

– Înainte sau după ce ne-am căsătorit?

– Înainte, înainte!

– Vrei să-mi povestești despre puștiul acela idiot, manipulantul boem de la galeria de artă?

Charles ridică privirea din prosop, cu ochii plini de lacrimi. Încuviință din cap.

– Îmi pare atât de rău, iubitule! A fost o prostie din partea mea. A fost chiar definiția prostiei, pot spune.

Lawrence puse mâna pe genunchiul lui Charles.

– Știu. Era cea mai prolifică perioadă pentru tine. Am știut de la început, prostuțule.

– Ai știut? Charles puse o mână pe capul lui Lawrence și pe cealaltă pe pieptul lui. De ce nu ai spus nimic?

– Pentru că nu a însemnat mare lucru. Am știut când s-a sfârșit, oricum. Iar asta s-a întâmplat cu mult înainte să ne căsătorim. A fost criza vârstei tale de mijloc.

Lawrence zâmbi.

– Dar criza ta când a fost? întrebă Charles.

– Când m-am căsătorit cu tine. Lawrence se ridică, trăgându-l pe Charles după el. Eu te-am iertat. Îți cer doar să nu mai faci asta niciodată. Tu vei fi tatăl copiilor mei.

– Nu o să mai fac, promise Charles. Aș vrea să fiu eu „tăticul", e în regulă? Cred că eu sunt „tăticul". Știi tu: „Poți să-mi iei un ponei, tăticule? Vrei să-mi dai în secret niște înghețată înainte ca Dada să vină acasă, tăticule? Nu crezi că ni s-ar potrivi?

– Ba da, zise Lawrence și își sărută soțul.

*

Veștile despre Carmen se răspândiră repede în toată casa, iar când Sylvia aranjă masa pentru cină, ea puse doar șase farfurii, ceea ce era oricum mai convenabil. În ciuda sentimentelor sale contradictorii și bine documentate despre relația lor, Bobby nu se simțea prea grozav, așa că se prăbuși fără chef pe bancă – locul cel mai apropiat de perete. Jim puse pachetul cu gheață înapoi

în congelator și se așeză la masă în fața lui Bobby. Ochiul lui era și mai întunecat decât în ziua precedentă – un cerc maroniu și lucios care îl făcea să semene cu un urs panda. Franny și băieții pregăteau cina – bacalao[1] pe pâine prăjită, creveți în sos cu usturoi și niște verdețuri ofilite. Tapas pregătit la domiciliu.

– Mă simt ca naiba, zise Bobby ca pentru sine.

Sylvia se strecură pe bancă, lângă Bobby. Ea nu avea chef să-i adreseze vreun cuvânt tatălui ei, dar nici cu fratele ei nu prea voia să vorbească, însă el era prea patetic ca să-l ignore.

– Îmi pare rău pentru povestea cu Carmen, zise ea. Nu era chiar atât de rea cum credeam. Faptul că s-a despărțit de tine în acest fel mă face să o plac chiar mai mult.

Bobby se gârbovi și mai tare, capul lui aproape atingând tăblia mesei.

– Sylvia! o atenționă Charles, așezând pe masă platoul cu creveți. Mirosul era îmbietor și untos. Stomacul Sylviei reacționă zgomotos. Nu fi atât de dură cu el! zise Charles.

– Nu, ea are perfectă dreptate, zise Bobby. Își îndreptă umerii și puse coatele pe masă. E vina mea.

Sylvia ridică din umeri, mulțumită că-și făcuse cunoscut punctul de vedere. Franny și Lawrence aduseră restul platourilor cu mâncare și se așezară – Lawrence ca zonă tampon între Jim și Charles, deși Jim nu părea furios și nici Charles nu dădea semne că ar fi fost. Toți erau calmi de această dată.

[1] Cod sărat și uscat

– Și inima mea e frântă, să știți! zise Sylvia. Voi nu sunteți singurii care ați suferit o decepție. Vreau să știți acest lucru.

Franny se aplecă înainte, ca să o privească mai bine pe fiica ei.

– Cum? Scumpa mea! De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

– Da, sigur, bombăni Sylvia. Ți se pare ușor să-i spui mamei tale când cineva te înșală cu cea mai bună prietenă și tu vrei să le ciopârțești trupul în bucățele? Nu cred.

Jim și Franny începură să caute în minte numele prietenilor Sylviei, încercând să-și imagineze potențialii candidați pentru trădare.

– Katie Saperstein, continuă Sylvia. Proasta aia nenorocită.

– Cea cu moțul acela în frunte, ca un corn? întrebă surprinsă Franny.

– Cea cu moț, zise Sylvia, cu un aer misterios.

Ar fi putut spune oricui că motivul pentru care Gabe o prefera pe Katie erau numeroasele felații pe care i le oferise Katie, dar decise să tacă.

– Ești atât de norocoasă, zise Bobby.

– Poftim? întrebă Sylvia.

– E abia începutul pentru tine, adăugă el. În mai puțin de două luni vei fi într-un loc cu totul nou, înconjurată de mii de oameni noi, oameni care nici nu știu cine ești, de unde vii sau care este povestea ta. Și apoi vei putea fi oricine vei vrea să fii. Ești abia la început. Asta e bine.

Bobby ridică privirea din farfuria lui goală.

– Vrei? întrebă Sylvia, oferindu-i platoul cu creveți fratelui ei. Îngrașă, să știi.

– Aș vrea puțin.

Bobby își lăsă capul pe umărul surorii lui o fracțiune de secundă – o atingere afectuoasă.

– Și eu, zise ea. Arată bine de tot, mamă.

Franny schimbă o privire cu Jim pe deasupra mesei, ușor confuză, dar încântată.

– Mulțumesc, zise ea, apoi își încrucișă mâinile în poală.

Dacă ar fi fost o femeie credincioasă, s-ar fi rugat pentru copiii ei – două suflete curate în profunzimea lor – în schimb, ea era o bună bucătăreasă, așa că le întinse bolul cu sare de mare.

– Poftim, presărați puțin deasupra.

*

Franny linse niște zahăr pudră de pe deget. Se simțea inspirată și încercase să coacă propria ei *ensaimadas,* delicioasa și pufoasa prăjitură care se găsea peste tot în Mallorca. Drojdie și grăsime, făină și lapte, aluatul fiind apoi încolăcit ca un melc dulce. Insulele erau amuzante când era voba de mâncare. Multe din lucrurile normale erau importante și, prin urmare, supraevaluate, atât de multe din deliciile locale fiind exportate pe calea aerului. Avea să scrie o carte, poate – *Micile insule.* Ce mânca lumea în Mallorca, Puerto Rico, în Cuba, Corsica, Taiwan, Tasmania.

Aveau să fie multe călătorii, desigur, probabil luni de zile la rând. Totul din perspectiva vieții după infidelitate – toată lumea scria cărți de acest gen, o femeie redescoperindu-se pe sine după o dragoste ce se sfârșise prost. Poate că avea să o întrebe pe Gemma dacă putea reveni în toamnă, după ce Sylvia avea să plece la școală. În

Mallorca de una singură. Franny se imaginează stând singură în același loc lângă piscină câteva luni la rând, aerul fiind destul de cald ca să poată înota câteva ture de bazin și apoi să se repeadă înapoi în casă. Poate Antoni ar fi acceptat să vină în vizită. Ar fi putut exersa cu el serviciul de rachete invizibile. Bobby abia se târâse la etaj să se culce imediat după cină, iar Sylvia era parcată în fața televizorului cu Lawrence. Unul dintre filmele lui era la televizor – în mod miraculos, dublat în spaniolă, dar, cu o simplă apăsare de buton, actorii vorbeau engleză din nou. Toronto fusese făcut să arate ca New Yorkul, iar Sylviei îi plăcea nespus să identifice numeroasele erori – metrourile erau altfel, stâlpii de iluminat, clădirile. Jim se dusese din nou în studioul Gemmei ținând un pachet de gheață apăsat pe față, așa că rămăseseră doar Charles și Fran pentru partida de înot nocturn în piscină.

Casele iluminate de pe cealaltă parte a văii erau ca niște licurici în întuneric. Din când în când, una dintre lumini dispărea, sau alta se aprindea, ca niște stele care mureau sau care reveneau la viață. Franny nu voia să-și ude părul și avea pe cap o cască de duș – peste mica ei codiță stufoasă. Chiar și așa, părul scurt care îi ieșise afară era deja ud și i se lipise de gât.

Franny înotă puțin cu capul deasupra apei – ca un labrador înaintând după un băț, apoi renunță, aruncă rapid casca de pe cap și se scufundă.

– Mă simt ca o vidră, zise ea. O vidră nocturnă.

– Apa e cu adevărat purificatoare.

Charles înota pe loc în capătul mai adânc al piscinei, mișcând brațele și picioarele sub apă.

– Ai citit asta pe un pliculeț de ceai?

– Poate, zise Charles și o stropi când trecu înot pe lângă ea. Apoi, continuă el, scoateți plicul din apă după cinci-șapte minute și adăugați miere.

Franny se lăsă pe spate și îi făcu cu ochiul, deși nu era sigură că el îi putea vedea ochii. În New York, întunericul era un concept relativ. Întotdeauna ferestrele altor oameni iluminau cerul nopții, precum și razele prelungi ale farurilor.

Aici nu era nimic, excepție făcând stelele de deasupra și casele de pe cealaltă parte a văii – atât unele, cât și altele la fel de magice și îndepărtate.

– Am crezut mereu că atunci când ai copii mici e cel mai greu, zise Franny. Înțelegi tu, să ai grijă de cineva care este dependent numai de tine. Să-i înveți să vorbească, să meargă, să citească. Dar nu e adevărat. Nu se termină niciodată. Mama nu mi-a spus acest lucru.

– Mama ta te-a crescut ca pe un pui de lamantin – te-a lăsat să stai aproape de ea timp de un an, cel mult, apoi te-a împins în ocean.

– Asta fac lamantinii?

– Nu știu. Așa cred. Și asta am citit tot pe un pliculeț de ceai.

Franny deschise gura și o lăsă să se umple cu apă, cu care îl stropi apoi pe Charles.

Apa era divină. Avea să le fie frig la ieșire – ea știa asta – dar nu mai conta. Nici nu-i trecea prin minte să părăsească piscina.

– Încercăm, știi?

Charles își luă avânt și se ridică pe jumătate din piscină, brațele lui – pe vremuri musculoase – fiind acum ceva mai moi decât trunchiul său.

– Ce încercați? Și să nu aud chestii sexuale ciudate, te rog! Nu am mai făcut sex de o sută de ani și asta o să mă facă să te urăsc.

Franny își șterse ochii. Nu era îndreptată spre Charles, dar își roti corpul astfel încât Charles să ajungă chiar în fața ei.

Fundul piscinei era ușor granulat, ca un tavan popcorn, iar Franny își ridică genunchii la piept.

– Nu, zise Charles. Se lăsă să cadă de sus în piscină, împroșcând cu apă în jur. Încercăm să obținem un copil, adăugă el.

Franny nu era sigură că auzise bine.

– Să obțineți un copil?

Charles înotă până la Franny și își așeză mâinile pe umerii ei. Ea întinse picioarele și puse mâinile pe șoldurile lui, astfel încât amândoi stăteau la capătul mai puțin adânc al piscinei, într-o poziție de dans gen „balul de clasa a cincea".

– Să obținem un copil. Mai exact, vrem să adoptăm un copil. Încercăm să adoptăm, facem demersuri. Mai avem puțin. Vreau să spun că e posibil să nu mai dureze mult. Cineva ne-a ales și noi am spus da, iar acum așteptăm.

Charles nu se gândise că va fi nervos mărturisindu-i lui Franny acest secret, dar bănuia că exista un motiv undeva în subconștientul lui pentru care nu-i spusese nimic până acum. Procedura de adopție începuse cu un an în urmă. Trecuse mai mult de un an!

Iar Charles ezitase încă de la început până în urmă cu o zi, când văzuse din nou cât de răbdător era Lawrence, cât de iubitor și cât de înțelegător putea fi. Cum ar fi

putut cineva să-şi dorească mai mult de la un părinte sau de la o soţie?

Franny nici nu clipi.

– Iubitul meu prieten, zise ea, anulând distanţa dintre ei şi lipindu-şi trupul ei ud de al lui.

Voia să-i spună că avea să fie un tată minunat şi că, pentru ea, copiii ei – pentru că asta erau încă pentru ea, copii, indiferent ce vârste aveau – erau cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată, în ciuda stresului şi a complicaţiilor.

Se dezlipi de Charles şi văzu că ochii lui erau umezi – ori de la apa din piscină, ori din cauza lacrimilor, nu era sigură, dar nu mai conta, pentru că şi ochii ei erau la fel.

– Da, îl încurajă ea. Asta e o idee minunată.

ZIUA A DOUĂSPREZECEA

Joan sosi prompt la unsprezece, ca de obicei, dar în loc să intre, păși doar în hol și ținu ușa deschisă pentru ca Sylvia să poată ieși afară. Ea clipi de câteva ori în lumina orbitoare a zilei și își puse ochelarii de soare – o pereche de ochelari de-ai lui Franny din anii '80, cu niște lentile uriașe, care-i acopereau jumătate din față și care o făceau să semene ori cu o bunică, ori cu o vedetă de cinema – nu era sigură.

Îi fusese greu să decidă ce să poarte în acea zi specială și alese în cele din urmă o rochie scurtă din bumbac cu margarete. Joan îi deschise portiera și ocoli apoi în fugă mașina ca să urce la volan. Mașina lui era mult mai mare decât cele două închiriate de ei, semănând cu un Humvee, dar era probabil doar un Sedan de mărime normală. În interior simți aroma coloniei lui Joan și o inhală cu nesaț, încercând să-și umple nările cu ea. Sylvia își strecură mâinile pe sub coapse, pe scaunul din piele. Afară era deja caniculă, iar dacă Joan nu dădea drumul mai devreme la aerul condiționat, ea avea să transpire și să se lipească de scaun, lăsând pe acesta niște urme roșii dezgustătoare după ce s-ar fi ridicat, de parcă ar fi fost atacată de un

octopus uriaș care trăia în mod accidental în mașina lui. Sylvia zâmbi când Joan se așeză la volan, întoarse cheia în contact și un val binefăcător de aer răcoros se revărsă prin gurile de ventilație.

– Deci, unde mergem? întrebă Sylvia.

– E o surpriză, zise Joan. Dar nu-ți face griji. Nu o să te leg la ochi. Știi să înoți, da? Ai un costum de baie?

– Da, zise Sylvia.

– Atunci, la drum! zise Joan și o luară din loc.

*

Odată ce trecu peste stânjeneala lecției de tenis, Franny decise că era o jurnalistă profesionistă, nu o adolescentă îndrăgostită și îi telefonă lui Antoni la numărul pe care i-l lăsase acesta – un număr de la clubul de tenis.

Ea se programă pentru ultimele ore ale după-amiezii – nu pentru tenis, ci pentru o discuție. Ar fi putut publica interviul după aceea dacă ar fi vrut: în *Travel + Leisure*, *Sports Illustrated*, *Departures*.

Sylvia ieșise cu Joan – mica norocoasă – iar băieții păreau mulțumiți să stea la piscină și să citească – Jim cu o pălărie trasă peste ochiul umflat și Bobby foarte încruntat – atât de tare încât ea se temea să nu rămână cu o cicatrice între sprâncene. Charles și Lawrence stăteau de pază pe lângă Bobby – ca să fie siguri că nu-și făcea vreun rău sau, mai rău de atât, că nu chema vreun taxi pentru a lua primul avion spre Florida. Franny îl voia acolo, cu ei – trist sau nu. Era aceeași filozofie pe care o avea în legătură cu acei copii care consumă alcool când devin adolescenți: mai bine să o facă în casa ei, unde putea să-i

supravegheze, decât pe străzi, unde puteau fi arestați. Ea le spusese că urma să iasă în după-amiaza aceea pentru a se documenta în legătură cu un articol, dar nu era sigură. Franny îl bătu ușurel pe braț pe Jim, apoi luă mașina și se îndreptă din nou spre clubul de tenis, oprindu-se doar o dată în drum. Antoni o aștepta în biroul lui, cu brațele încrucișate. În loc de ținuta sa de instructor de tenis, el purta o pereche de blugi bleumarin și o cămașă albă care îi făcea pielea să arate de parcă soarele i-ar fi sărutat în parte toți porii. Ochelarii lui de soare îi atârnau în jurul gâtului, pe un șnur, dar când Franny intră în birou, el și-i ridică pe cap. Antoni păși către ea cu mâna întinsă. Când Franny se apropie de el în mijlocul încăperii, constată cu surprindere că Antoni o trase și mai aproape decât se aștepta, sărutând-o repede pe obraji.

– Oh! zise Franny. Iată ce minunat poate începe o zi!

Telefonul sună, iar fata din spatele pupitrului îl ridică și începu să vorbească repede în spaniolă. Antoni o conduse pe Franny în direcția parcării. După ce ieșiră din clădire, Franny realiză că nu-și făcuseră un plan concret – evident, el nu se aștepta ca ea să joace tenis, dar nu stabiliseră ce aveau să facă în timpul discuției. Asta era partea care-i plăcea cel mai mult când cerea un interviu: vedeta care devora o farfurie cu cartofi prăjiți la masa ei favorită; chef-ul care se plimbă în orășelul în care locuiește cu câinii lui, care-i adulmecă cizmele de cauciuc, având un sandvici în buzunar. Lui Franny îi plăcea să vadă ce mâncau oamenii.

– Ai luat prânzul?

Antoni își consultă ceasul.

– Nu, e devreme. Ți-e foame? Te voi duce într-un loc unde se fac cele mai bune tapas din Mallorca. Nu sunt acceptați turiști acolo, dar pentru mine vor face o excepție. Mai întâi vom face un tur al Centrului, apoi vom merge la masă.

– Ei bine, da, zise Franny, deși Antoni străbătea deja parcarea îndreptându-se spre gardul din capăt legat cu un lanț.

El își prinse ochelarii de soare pe cap cu banda elastică și scoase o șapcă de baseball din buzunarul de la spate.

Sandalele lui Franny troncăneau strident pe asfalt, făcând-o să îndoaie forțat genunchii, ca un copil care încerca să meargă pe tocurile mamei. Erau treizeci de terenuri de tenis în total, dispuse pe două rânduri lungi, de o parte și de cealaltă a biroului administrativ. Centrul organiza tabere pentru copii, instruire serioasă pentru juniorii competitivi și oferea lecții pentru adulții care nu mai aveau șansa de a ajunge jucători profesioniști, dar încă interesați să-și îmbunătățească serviciul. Antoni se uită la Franny când pomeni de serviciu. Nando Filani era cel mai faimos jucător al lor, dar Antoni era mândru de întregul personal al Centrului. De fiecare dată când treceau pe lângă o lecție în desfășurare, sau pe lângă vreun adolescent transpirat care lovea mingi după mingi, Antoni bătea de două ori din palme, apoi dădea din cap sau spunea câteva cuvinte de încurajare. Numele lui Nando era pe ușă, dar Centrul îi aparținea lui Antoni. Franny își notă niște observații pe care se îndoia că avea să le folosească vreodată: „Zgomotul tunului de aruncat mingi. Adidași alunecând pe zgura terenului de tenis. Glezne roșii, șosete albe. AV/păun cu pene răsfirate."

Ea scrisese câte ceva în ultimele câteva luni – niște pagini pe care le-ar fi putut condensa în cele din urmă într-un prim capitol sau într-un prolog – dacă avea să-l păstreze. Aceea era sursa furiei: suferința. Neplăcerile cauzate de Jim și sacralitatea unirii lor. Era o nebunie ceea ce tinerii considerau posibil, ceea ce mulți de douăzeci și trei de ani luau drept sigur pentru o viață întreagă. Părinții lui Franny erau căsătoriți de o veșnicie și se îndoia că vreunul din ei ar fi călcat strâmb vreodată, dar ce știa ea? Ce putea ști cineva despre altcineva – inclusiv despre persoana cu care era căsătorită? Fiecare căsnicie de durată avea secretele ei, uși închise în spatele unor draperii grele și prăfuite. Franny își spuse că și ea avea așa ceva undeva în adâncul sufletului – sertare pline cu indiscreții de mult uitate. Așa și spera, de fapt. Nu era deloc distractiv să se afle de cealaltă parte a baricadei, să fie în tabăra nepotrivită. Dimpotrivă, ea era chiar adepta ideii că uneori era sănătos să mai greșești. Poate că asta avea să fie cartea, la urma urmei – o biografie la viitor. Un „Catalog al viitoarelor mele păcate". O revigorare sexuală spectaculoasă a unei femei între două vârste după divorț. Iar pe copertă trebuia să fie o oglindă. Antoni vorbea cu o elevă, o fată de vreo doisprezece ani. Aceasta avea privirea rece a unei profesioniste, dar execută două lovituri de rever succesive ușor nesigure. El stătea chiar înapoia fetei, cu spatele la gard și îi dădea indicații cu voce scăzută, încercând să o corecteze. Cea de a treia lovitură sfâșie aerul ca un cuțit Ginsu.

– *Sí!* strigă el și bătu de două ori din palme.

Franny bătu și ea de două ori în semn de răspuns, iar Antoni îi aruncă o privire pătrunzătoare, făcându-i cu ochiul.

*

Drumul părea să se parcurgă mai repede pe șaua unei motociclete. Virajele erau mai strânse. Jim nu mai fusese pe șaua unei motociclete din studenție. Era o adevărată provocare, iar coordonarea și forma fizică erau esențiale. Brațele lui erau încolăcite în jurul mijlocului masiv al pediatrului, iar casca lui se tot ciocnea de casca lui Terry. Cel mai probabil, aveau să sfârșească la poalele uneia dintre stâncile abrupte pe lângă care treceau, dar după numai douăzeci de minute de rugăciuni mute, Jim simți vibrațiile motorului încetinind sub trupul lui. El deschise ochii și văzu poarta Centrului Internațional de Tenis „Nando Filani". Odată ce se opriră, Jim își scoase casca.

– Aici este, zise el. Așa cum i se ceruse, Terry oprise în apropierea Centrului, la vreo șase metri de intrare.

Terry înclină puțin motocicleta, sprijinind-o, astfel încât Jim să poată coborî. Acesta își aruncă piciorul stâng peste șaua motocicletei și simți cum îi trosneau articulațiile – la naiba, până și a coborî de pe o motocicletă părea o treabă potrivită pentru bărbații mai tineri, dar Jim nu voia să pară prea greoi. Ignorând senzația incomodă din vintre, Jim merse până la zidul din piatră și aruncă o privire în incinta Centrului de tenis. Putea vedea parcarea – aceasta fiind zona care-l interesa de fapt. În acest fel putea observa dacă Franny și donjuanul ei plecau de acolo. Jim nu putea să-și explice de ce simțise nevoia să-și urmărească soția, dar o făcuse. Nu era ceva

frumos sau romantic. Asta demonstra că era posesiv și destul de disperat, iar el știa acest lucru. Nu avea importanță. Ceea ce conta era faptul că o putea supraveghea îndeaproape pe Franny, chiar dacă asta însemna să-l îmbrățișeze pe Terry și în orele următoare. Terry era obișnuit să stea pe motocicletă pe marginea drumului, admirând peisajul, și nu-l deranja deloc să aștepte. Închise ochii și își întoarse fața roșcovană către soare. Motocicleta nu era destul de mare pentru ca Jim să stea pe ea fără a avea senzația că lucrurile luaseră o turnură cu adevărat intimă și, oricum, el nu putea sta într-un loc. Mergea înainte și înapoi pe drum, în fața intrării. Marginea drumului nu era destul de lată pentru o mașină, dar motocicleta se încadra perfect în spațiul acela îngust, permițând ca traficul să se desfășoare normal pe lângă ea. Din când în când, o mașină încetinea și intra în parcarea Centrului de tenis, iar altele ieșeau de acolo. Când vedea vreo mașină ieșind, Jim se ascundea repede în spatele motocicletei sau se apleca de parcă ar fi verificat cauciucul din spate al acesteia. Terry avea sarcina de a se uita în fiecare mașină care ieșea din parcare și să-i spună „Nup" dacă Franny nu era înăuntru. Asta se întâmplă de trei ori, până ce Terry zise „Dap". Jim rămase ghemuit după motocicletă, cu spatele la intrare, până ce mașina vira și se încadră în trafic, apoi se urcă repede pe motocicletă, cuprinzându-l pe Terry cu autentică afecțiune.

– Să mergem, zise el, iar Terry porni motorul.

Jim nu fusese niciodată un fan al mașinilor sau al vitezei, dar începea să înțeleagă frumusețea vieții pe asfalt. După eșecul cu Madison Vance, criza vârstei de mijloc putea continua cu dezmățul pe roți. Parcă și vedea scena – el și Franny gonind entuziasmați pe autostrada I-95 sau

pe șosele mai mici, mai rustice, admirând culorile toamnei și respirând aer curat la 100 de kilometri pe oră. El i-ar fi luat o cască. Ce culoare ar fi vrut, deși, desigur, ar fi preferat una neagră sau poate aurie. Franny Gold. Acesta era numele ei când se cunoscuseră. *Franny Gold. Franny Gold. Franny Gold.* Lui îi plăcuse întotdeauna numele ei, chiar dacă Franny glumea că ar fi fost „shtetl chic"[1]. Cum putea fi ceva mai frumos decât aurul? Terry întoarse încet motocicleta, apoi plecară după BMW-ul lui Antoni, care era chiar în fața lor. Când acesta vira, virau și ei. Când se oprea, opreau și ei. Jim nu putea vedea ce era direct în fața lor – în afară de casca lui Terry, dar observă că ținutul rural arid se transforma treptat, comunicând cu străzile din centrul Palmei. Erau pe șoseaua de centură din zona portului. După încă un viraj intrară în umbra catedralei. Jim ar fi vrut să știe despre ce vorbeau, cât de senzual devenise accentul lui Antoni de când părăsise lumina reflectoarelor. El se rugă repede în gând ca acesta să fi rămas cu niște leziuni pe creier, dar își retrase rugile, simțindu-se stupid. Franny nu greșise cu nimic. Dacă ea voia să se culce cu un mallorcan superb, el nu avea de gând să o oprească.

*

Joan avea patru CD-uri în mașina lui: „Sirena" lui Tomeu Penya, „Euphoria" lui Enrique Iglesias, „Hands All Over" al lui Maroon 5 și „Take Me Home", One Direction – care, spunea el, aparțineau surorii lui mai mici.

[1] De prost gust

La cererea Sylviei aleseră pentru început One Direction, iar Joan încercă să nu își mişte capul în ritmul muzicii. Era o zi perfectă – caldă, cu o briză plăcută – și, în timp ce erau pe drum, nici nu mai aveau nevoie de aer condiționat. Atât Joan, cât și Sylvia își coborâră geamurile din dreptul lor și lăsară aerul să-și facă treaba. Părul Sylviei îi șfichiuia fața ca o tornadă blondă, dar ei nu-i păsa. După ce se săturară de muzica pop, ea scoase CD-ul și îl înlocui cu altul – cel cu Tomeu Penya, un cântăreț de care nu auzise niciodată. În fotografia de pe carcasa CD-ului, Penya (bănuia ea) arăta ca un autostopist ciudat – cam ca Neil Young. Începu o melodie, dar Joan trecu la a doua, apăsând un buton, și Sylvia bătu din palme.

– Sună ca un cântec de leagăn interpretat de un tip îmbrăcat într-o geacă strâmtă în colțul unui restaurant mexican.

Joan o privi încruntat, de parcă Sylvia tocmai ar fi făcut-o „târfă" pe mama lui.

– Ce e? Ție chiar îți place?

Joan clătină din cap, iar Sylvia crezu la început că era de acord cu ea, dar fața lui se făcu roșie ca racul, și ea realiză că se înșelase.

– Asta e muzică din Mallorca, zise el, făcându-i semn spre aparatul stereo. E *muzica noastră națională,* asemenea muzicii country.

– Am înțeles. Și oricine știe că stilul country e oribil, cu excepția lui Taylor Swift, poate. E de înțeles.

Ea întoarse carcasa CD-ului.

– Stai puțin, trebuie să ascultăm „Taxi Rap". Sylvia atinse butonul „înainte" de câteva ori și așteptă ca Tomeu să

începă rapul despre taxiuri, ceea ce se și întâmplă. Oh, Doamne! zise ea. E ca și cum ți-ai vedea bunicul gol pușcă.

Joan apăsă butonul „stop", iar în mașină se făcu liniște.

– Voi, americanii. Unii dintre noi ne mândrim cu istoria noastră, știi? Tu spui numai prostii!

Sylvia nu era obișnuită să audă pe cineva țipând la ea. Își încrucișă brațele și întoarse capul spre geam.

– Mă rog, zise ea, încercând să găsească o remarcă mai tăioasă.

– Se vorbesc cinci limbi în Spania, plus dialectele, știai asta? Iar Franco a încercat să distrugă toate astea. Și iată că e foarte important să avem un cântăreț mallorcan, care cântă melodii mallorcane, chiar dacă nu sunt cele mai bune uneori.

Sylvia stătea cu spatele lipit de scaun și cât mai departe de el – de parcă ar fi fost la dentist.

– Ai dreptate, zise ea. Îmi pare rău.

– Lumea nu se reduce la piscina ta sau la faptul că fratele tău e sau nu un ticălos, zise Joan.

– Ai dreptate, zise din nou Sylvia, luându-și rămasbun de la ideea că Joan avea să se apropie destul de mult de ea ca să o sărute din nou sau că restul zilei putea evolua mai plăcut.

Era pe punctul de a-i cere să întoarcă mașina și să o ducă acasă, dar se temea să nu pară prea capricioasă, așa că se mulțumi să tacă și să se uite pe geam.

*

Restaurantul era pe un debarcader și arăta destul de mediocru – așa cum îi plăcea lui Franny, cu fețe de masă foarte moi de la atâtea spălări și decorațiuni prăfuite pe

pereți. Nu era pentru turiști – nu exista meniu în limba engleză și nici în germană, doar în spaniolă. Chelnerul le aduse două pahare cu vin și o farfurie cu măsline și pâine proaspătă. Antoni își scoase pălăria și o puse pe scaunul gol de lângă ea. Pe fruntea lui se vedea o urmă fină. Franny își spuse că trebuia să fie de la pălărie, dar realiză imediat că era o urmă de bronz.

– Îți place să antrenezi? Trebuie să fie palpitant să lucrezi cu Nando.

Franny puse o bucățică de pâine în puțin ulei de măsline, apoi o introduse în gură. Antoni luă o înghițitură de vin.

– E bun.

Franny aștepta ca el să spună mai multe, dar Antoni își concentră atenția asupra meniului. O clipă mai târziu, chelnerul reveni, iar el și Antoni avură o scurtă conversație. Lui Franny i se păru că auzise cuvintele „pulpo"[1] și „pollo"[2], dar nu era sigură.

– Te-ai gândit vreodată să pleci din Mallorca? îl întrebă ea. Când ai fost în turneu, probabil că ai călătorit în toată lumea. A mai existat vreun loc care să-ți spună ceva? Înțelegi tu, un loc în care să-ți placă să locuiești? Își sprijini fața în palme, apoi îl întrebă: Ai copii?

– Pui o mulțime de întrebări, zise Antoni. Sau poate încă te refaci după leziunile pe creier.

Franny râse și se bătu ușurel pe cap, unde se mai vedea încă forma cucuiului, dar Antoni nu zâmbi. El nu glumea, de fapt.

---

[1] Caracatiță

[2] Pui

*

Joan și Sylvia se opriră pentru o cafea în Valldemossa, un orășel fermecător cu străzi în pantă, pietruite, și un mare număr de turiști cu rucsacuri și loțiune de protecție solară Coppertone. Rămaseră afară și își băură cafelele din niște ceșcuțe speciale, care o făcură pe Sylvia să se simtă de parcă ar fi fost o aventurieră toată viața ei, cărând după ea – oriunde ar fi mers – pahare de unică folosință. Cei din Mallorca știau cum să încetinească lucrurile. După ce terminară cafelele, Joan o conduse pe un mic deal, la o mănăstire unde George Sand și Frédéric Chopin petrecuseră o iarnă îngrozitoare.

– Serios, să se mute cineva la o mănăstire cu iubitul... zise Sylvia. Nu, chiar dacă asta s-ar fi întâmplat vara, tot mi se pare o idee proastă.

Chiar dacă o certase în mașină, Joan părea încântat să facă pe ghidul. El îi arătă tot felul de lucruri – țesătura ikat în vitrina unui magazin, care se fabrica pe insulă, celebrele *ensaimada* pudrate cu zahăr, chiar mai apetisante decât cele preparate de Franny, măslini sălbatici cu trunchiuri contorsionate în fel de fel de forme ciudate. Îi arătă pisici moțăind la soare. Când Sylvia începu să-și facă vânt, el îi oferi o sticlă cu apă. Ori de câte ori se atingea accidental de brațul lui, Sylvia simțea un impuls electric străbătându-i corpul. Și nu pentru că ar fi fost perfect pentru ea și nici pentru că ar fi avut atât de multe în comun. Sylvia avea mai multe în comun cu fata anostă care vindea plăcinte, era foarte sigură, dar asta nu conta.

Joan era la fel de chipeș ca un model dintr-o reclamă Calvin Klein – una din cele care-ți dădeau impresia că

hainele nici nu fuseseră inventate, slavă Domnului. El ar fi putut fi la cârma unei bărci cu pânze purtând doar o pereche de chiloți minusculi și nimeni nu s-ar fi plâns. Să se plângă! Turistele ar fi dat o mulțime de bani doar ca să facă poze cu el. Sylvia nu credea că avea să mai fie vreodată la fel de aproape de cineva atât de arătos ca Joan. Nu existau prea multe șanse.

Mai era puțin până la ora prânzului, iar Joan avea un anumit loc în minte. Mergeau cu mașina mai departe, către mare, dar el nu părea dispus să-i spună mai multe. Joan puse un CD cu Maroon 5 și începu să fredoneze.

– Ce zici de Maroon 5?

– Sunt în regulă, da, spuse Sylvia. În viața ei de zi cu zi ar fi făcut haz de el, dar acum se simțea ca o americancă proastă care nu mai avea dreptul să spună ce lucruri erau bune sau rele. Joan luă răspunsul ei drept încurajare și mări volumul. El începu să danseze în scaun în timp ce conducea, mișcând buzele ca la play-back. Sylvia nu ar fi putut spune dacă era serios sau ironic, dar decise că nu mai avea importanță. Nu putea să-i reproșeze nimic. Merseră cu mașina aproape o oră pe niște drumuri care o făceau să regrete că nu-și luase la ea niște Dramamine, dar în cele din urmă, Joan făcu un viraj strâns, iar mașina începu să coboare spre poalele muntelui în loc să urce. Pini înalți mărgineau drumul pe ambele părți, iar lumina abundentă a soarelui se atenuă în scurt timp.

– Ai de gând să mă omori? întrebă Sylvia.

– Hmm, nu, răspunse Joan și continuă să conducă, ținând acum ambele mâini pe volan.

Mai merseră câteva minute cu mașina înainte de a ajunge la o parcare mică și pustie.

– De aici vom merge pe jos, spuse Joan.

El sări din mașină și deschise portbagajul, de unde luă un rucsac mare și o ladă frigorifică. Sylvia nu mai fusese la o întâlnire romantică până atunci. Ieșise cu o mulțime de oameni – dintre care și câțiva băieți – iar Gabe Thrush i se ivise în prag de o mie de ori, dar până atunci nimeni nu o sunase și nu-i trimisese vreun mesaj sau vreun bilet scris prin care să o invite la o întâlnire adevărată. Nici măcar înainte ca Joan să țipe la ea nu se gândise că aceea putea fi o întâlnire romantică. Nu prea știa cum ar fi trebuit să se poarte într-o astfel de împrejurare.

– Deci tu ai plănuit ieșirea asta? întrebă Sylvia.

– Preferai să mănânci nisip? întrebă Joan ridicând din umeri.

El era un profesionist.

– Doar dacă ai pregătit sandviciuri cu nisip, cred, zise Sylvia.

Vorbea ca o proastă. „Încearcă să te aduni, Sylvia", își spuse. Ca să pară cool trebuia să pretindă că era obișnuită cu astfel de lucruri, acesta era secretul. Joan se uită la espadrilele murdare cu care era încălțată.

– Poți să mergi cu astea? Drumul e destul de accidentat.

Ea încuviință din cap și îl urmă apoi pe o cărare îngustă ce cobora printre copaci.

*

După aproape două ore, până și răbdătorul Terry părea grăbit să termine cu urmărirea.

– Hei, îi zise el lui Jim. Ești sigur că vrei să te ascunzi aici pentru asta?

Erau cocoțați pe o bancă, într-un parc de pe malul apei. Franny și Antoni stăteau în patioul însorit al restaurantului de o bună bucată de timp, care lui Jim i se păruse o veșnicie. De pe banca lui, Jim putea vedea mișcările brațului soției sale.

– Da, zise Jim. Te rog.

Terry îl înțelegea.

– Cum vrei, amice. Eu o să închid ochii pentru câteva clipe. Bărbatul se întinse cu fața în sus pe banca de lemn și scoase un oftat satisfăcut. E grozav, comentă el.

Bocancii lui enormi atingeau coapsa lui Jim.

Probabil că Franny și Antoni comandaseră cel puțin patru feluri de mâncare – prânzul părea interminabil, iar chelnerii tot făceau drumuri la masa lor, transportând o mulțime de platouri. Stomacul lui Jim începu să protesteze de foame. Se gândi chiar să intre pe furiș în restaurant și să comande ceva pentru acasă, dar nu voia să riște să fie prins. Alese deci să aștepte. La fiecare câteva minute avea impresia că râsul lui Franny se auzea mai tare decât zgomotul apei – lucru care-l împiedica să renunțe la urmărire. În cele din urmă, Franny și Antoni se ridicară. Antoni puse mâna pe spatele lui Franny, conducând-o prin restaurant și o menținu în același loc până ce ajunseră la mașină. El îi deschise portiera – lui Franny îi plăcuseră întotdeauna mașinile luxoase, deși i se părea stupid să aibă așa ceva în New York.

Jim își jură că la întoarcerea acasă – dacă ea l-ar fi iertat în cele din urmă – avea să-i cumpere o mașină, orice marcă și-ar fi dorit ea. O mașină și o motocicletă, dacă ar fi vrut. Voia să fie șoferul ei. Jim îl trezi pe Terry cu un ghiont.

– Hei! zise Jim. Trebuie să plecăm.

Jim se temea cel mai mult că Antoni avea să o ducă în altă parte – la un hotel sau poate la el acasă –, dar mașina se întoarse pe același drum pe care venise, direct către Centrul de tenis. Terry și Jim rămaseră destul de departe în urma lor, ca să nu atragă atenția, dar destul de aproape ca să nu-i piardă din ochi. Opriră mai departe de Centru de această dată, pentru că Franny era nervoasă la volan și Jim era sigur că ea avea să se uite cu atenție spre ambele părți ale drumului înainte să se încadreze în trafic. Nu dură prea mult – Jim aruncă o privire peste zid și văzu că Franny și Antoni își luau rămas-bun. Ea era cu fața la terenurile de tenis, iar Jim abia îi zărea picioarele, restul fiind acoperit de copaci. Era clar că Antoni o îmbrățișa și că se apleca spre fața ei, dar Jim nu putea vedea ce se întâmpla acolo. Apoi Franny se îndepărtă clămpănind cu sandalele ei pe asfalt – nesigură pe ele, ca întotdeauna – iar Jim se întoarse grăbit la motocicletă și își puse casca. Se ascunse după piciorul lui Terry, lovindu-și ochiul învinețit de genunchiul acestuia.

– La naiba, înjură el.

– În regulă, iat-o că pleacă! zise Terry, iar Jim sări pe șaua motocicletei, în spatele bărbatului.

I se părea că-și greșise vocația – poate că ar fi trebuit să fie polițist pe motocicletă sau detectiv particular. Pierduse prea mult timp din viață în spații închise, zgâindu-se la o pagină scrisă. Franny ar fi strigat entuziasmată „aleluia!" dacă l-ar fi auzit spunând asta. Ea îi repetase acest lucru ani la rând: că viața se trăia în mișcare, ieșind din zona de confort.

Ea fusese plecată în atâtea locuri fără el, iar Jim regreta acum toate acele momente. Franny conducea încet, iar Terry rămase în urma mașinii ei, reducând viteza. Jim voia să se mute în Anglia și să-și trimită retroactiv copiii să-l vadă pe Terry – care era, în mod clar, cel mai grozav pediatru din lume.

Terry strigă ceva, dar Jim nu-l putea înțelege. Observă că începeau. Peste umărul lui Terry, Jim observă mica mașină închiriată trăgând pe marginea drumului și oprind.

Jim îi făcu semn lui Terry spre mașina lui Franny. El întinse palma, ca și cum ar fi zis: „Oprește-te, în numele iubirii", iar Terry se conformă, ieșind elegant din trafic și oprind chiar în fața mașinii lui Franny.

Ea nu coborâse din mașină, dar se uita prin parbriz. Jim își scoase casca și o puse sub braț – ca un astronaut. El spera să arate chipeș și dur – nu ca și cum tocmai și-ar fi scos o mască de scafandru, dar se temea că ultima variantă era probabil cea mai plauzibilă. Recunoscându-și soțul, Franny clătină din cap și își afundă bărbia în piept – așa cum făcea la cinematograf, în întuneric, atunci când un criminal în serie se pregătea să țâșnească asupra următoarei sale victime. Jim înaintă spre portiera din față a mașinii și așteptă ca Franny să coboare geamul. Ea nu intenționa să râdă – de fapt, făcea eforturi să nu izbucnească în râs – dar nu putea să se mai abțină.

– Jim, zise ea. Mă urmărești?

El se aplecă, prinzându-se de geamul coborât al mașinii.

– Poate, zise el.

– M-ai urmărit toată ziua? Pe motocicleta acelui tip?

Franny îi făcu semn cu bărbia spre Terry, care arăta cu adevărat impunător pentru cine nu-l cunoștea. El

vorbea acum la telefon, cu o expresie severă întipărită pe față, ceva mai departe de mașină. Îi văzu pe cei doi privindu-l și le făcu din mână.

– Poate.

– De ce – dacă-mi este permisă o întrebare atât de anostă?

– Pentru că te iubesc. Și nu vreau să te pierd. Nu renunț la tine – nici pentru un tenismen și nici pentru altcineva.

Jim se ridică și deschise portiera. Întinse mâna spre Franny. Ea se gândi puțin, puse piciorul pe ambreiaj și opri motorul mașinii.

– Am condus-o ca naiba, zise ea coborând. Cred că vom fi nevoiți să o cumpărăm când o vom preda la centrul de închirieri. Sunt sigură că am distrus-o de tot.

Jim își puse mâinile pe umerii lui Franny. Era mult mai scundă decât el, aproape cu treizeci de centimetri. Părinții lui, care intenționaseră să-l însoare cu o silfidă înaltă din Greenwich, nu înțeleseseră niciodată alegerea lui. Ei erau preocupați de patrimoniul genetic, de producere a unor generații întregi de oameni blonzi și înalți. Dar Jim o iubea doar pe Franny, doar pe soția lui.

– Eu sunt cel care a distrus totul, Franny. Îmi pare nespus de rău. Voi face orice. Nu pot trăi fără tine. Pur și simplu nu pot.

Franny întinse mâna și atinse ușor ochiul înnegrit al lui Jim, care începuse să se înverzească.

– Se vindecă, zise ea, apoi își înclină capul în așa fel încât Jim să o poată săruta, iar el se conformă.

În spatele lor, Terry începu să fluiere prelung și triumfător.

*

După ce străbătură un tunel scurt, scobit în versantul muntelui, Sylvia și Joan găsiră în cele din urmă ceea ce căutau – o mică plajă superbă în formă de potcoavă, complet pustie. Sylvia putea vedea fundul apei de la cincisprezece metri distanță. Marea era limpede și azurie. Joan își lăsă jos rucsacul și lada frigorifică și se apucă de pus masa. El întinse o pătură groasă și așeză pe colțul acesteia niște obiecte grele care să o țină pe loc, deși plaja părea protejată complet de vânt. Nu erau valuri – nici măcar foarte mici – la malul apei. Sylvia își azvârli espadrilele din picioare și se băgă cu picioarele în apă.

– E cel mai frumos loc pe care l-am văzut în viața mea, zise ea. Și sunt sigură că nu voi vedea niciodată altul mai frumos.

Joan încuviință din cap.

– E cea mai frumoasă plajă, zise el. Nimeni nu știe de ea. Nici măcar localnicii. Bunicii mei locuiesc chiar acolo, sus, indică el muntele din spatele lor. Ei obișnuiau să mă aducă aici când eram mic. Era un loc potrivit pentru lansat bărcuțe.

Joan împachetase destulă mâncare – cât pentru patru persoane: șuncă și sandviciuri cu brânză, vin și prăjiturele cu unt făcute de mama lui.

– Vrei să înoți mai întâi sau să mănânci?

Sylvia înaintă spre pătură, tălpile și gambele ei ude fiind acoperite cu nisip.

– Hmm, zise ea, întorcându-se cu spatele la el și cu fața spre mare. În mod normal, aș alege mâncarea, dar acum nu știu ce să spun.

– Am o idee, zise Joan.

Scoase tirbușonul din rucsac și deschise sticla de vin. Luă o înghițitură și îi întinse sticla Sylviei, care îi urmă exemplul. Când îi înapoie sticla, el îi puse din nou dopul, o introduse în lada frigorifică și se dezbrăcă de cămașă.

Toți oamenii din lume au trupuri, desigur. Tinerii au trupuri, bătrânii au și ei, și toate trupurile sunt diferite unul de altul. Sylvia nu s-ar fi descris ca o persoană care să acorde prea multă importanță mușchilor. Pectoralii și abdominalii nu însemnau nimic pentru ea, teoretic. Tâmpeniile acelea erau pentru idioți care nu aveau la ce să se gândească. Erau pentru fete precum Carmen, care nu își dădeau seama că iubiții lor le tratau ca pe niște gunoaie. Pentru ea, exercițiile fizice erau o pedeapsă, un coșmar permanent la sală. Încercă să-și amintească dacă putea măcar să-și atingă degetele de la picioare, dar nu reuși – pentru că era pur și simplu hipnotizată de priveliștea din fața ei. Toate speculațiile ei despre Joan păreau o glumă în fața realității fizice reprezentate de trupul lui fără cămașă. Ea nici măcar nu știa ce grup de mușchi să-și imagineze! Erau toți acolo – cei mai mici și cei mai proeminenți, până și cei care semănau cu niște săgeți cu vârfurile îndreptate către vintrele lui. Ea nu avusese idee că trupurile puteau arăta așa fără Photoshop. Joan își împături cămașa și o așeză pe pătură, apoi întinse mâna către șlițul pantalonilor. Sylvia se văzu nevoită să se întoarcă cu spatele.

– Hai să ne întrecem! zise ea – mai mult pentru că nu era sigură că picioarele ei aveau să o mai țină multă vreme.

Avea senzația că genunchii ei aveau să cedeze și că putea să se prăbușească pe loc, sufocată de emoție. Își scoase

rapid rochia, dezvăluind costumul întreg pe care-l avea dedesubt. Aruncă rochia mototolită în spatele ei – fără să se mai uite unde aterizase – apoi alergă în apă. Înaintă până ce apa îi ajunse la șolduri, apoi închise ochii și se scufundă. Când capul ei apăru la suprafață un metru mai departe, Sylvia îl auzi pe Joan înotând spre ea. Ea se întoarse călcând apa și îl privi apropiindu-se. Se simțea ca o plătică înotând alături de un delfin. Când Joan își înălță capul din mare, părul lui arăta perfect ca întotdeauna, deși era umed. Sylvia își netezi părul pe spate, simțindu-l încâlcit de vânt după călătoria cu mașina.

– Știi, zise ea, cred că Anne Brontë este subapreciată. În comparație cu celelalte surori Brontë, vreau să spun. Nu crezi? Ea mișcă picioarele, iar talpa ei dreaptă lovi o parte nevăzută din trupul lui Joan. Scuze! șopti ea.

Joan își scufundă bărbia în apă, ca și cum nu ar fi auzit-o.

– Elizabeth Gaskell la fel, continuă Sylvia. Vreau să spun că George Elliot are parte de toate aprecierile, în timp ce Elizabeth nu se alege cu nimic. Nu crezi că e ciudat?

Joan înotă mai aproape de ea, astfel încât umerii lui ajunseră la câțiva centimetri de Sylvia.

– Nu o să te sărut dacă nu vrei, zise el.

Sylvia ar fi vrut să aibă la îndemână un aparat foto, telefonul ei, sau o întreagă echipă de televiziune. Inima ei bătea atât de repede, încât avea impresia că apa din jurul ei mai avea puțin până să clocotească.

– Mi-ar plăcea, zise ea, iar Joan reduse distanța dintre ei.

Ea închise ochii și îi simți buzele pe gura ei.

Fără a-i lua în calcul pe cei cu care se sărutase la petrecere, când era beată, Sylvia sărutase doar cinci băieți în viața ei – unul în fiecare an, începând de la doisprezece ani. Joan era cel cu numărul șase, iar diferența dintre el și ceilalți era atât de mare, încât Sylvia nu se putu abține să zâmbească. Uitate erau limbile care se căutau una pe alta, dinții strâmbi, respirația urât mirositoare sau buzele prea moi ale celorlalți băieți din New York City.

– Râzi de mine? întrebă Joan, retrăgându-se preț de o secundă.

El o prinse de mijloc, neintimidat de ce ar fi putut să-i răspundă, iar Sylvia se trezi încolăcindu-și picioarele în jurul lui. Trupul lui era fierbinte și vibrant, ca un bec fluorescent. Își dorea să-l sărute pe Joan până ce și-ar fi pierdut răsuflarea, până ce ar fi avut amândoi nevoie de ajutor ca să nu moară asfixiați.

– Cred că ar trebui să facem sex, zise Sylvia.

Joan își puse mâinile sub coapsele ei, susținându-i complet greutatea, apoi ieșiră repede din apă, prăbușindu-se în genunchi când ajunseră pe pătură. El o întinse ușor pe spate, apoi îi trase în jos bretelele costumului de baie, fără a-și dezlipi buzele de ale ei. Când rămase goală, buzele lui Joan începură să rătăcească pe trupul ei. Atunci când capul lui coborî din ce în ce mai jos – o experiență care nu-i plăcuse Sylviei niciodată în mod deosebit – ea realiză că erau anumite părți ale trupului ei de care ea habar nu avea, iar el îi făcea acum cunoștință cu ele. Se simțea puternică și împlinită, de parcă ar fi stat într-o cameră întunecoasă toată viața, iar acum era goală pe o plajă din Mallorca, spunându-și că poate exista Dumnezeu, la urma urmei. În coș – sau poate în buzunarul lui – era

un prezervativ, iar când Joan se lăsă pe spate ca să și-l pună, Sylvia reuși să privească trupul lui gol, care era atât de frumos, încât ea uită să se mai simtă jenată de propria goliciune. Actul sexual propriu-zis nu fu dureros (așa cum îi spusese Katie Saperstein cu ani în urmă că era de obicei) și nu sângeră (din nou, Katie Saperstein). Totuși, Sylvia nu putea spune că se simțea bine, dar trupul ei încă vibra datorită atențiilor lui Joan, limbii și mângâierilor lui, așa că porni bucuroasă în noua aventură. El se urcă deasupra ei, intrând și ieșind ritmic, iar ea auzea apa din micul golf fremătând și păsările zburând deasupra lor. Dacă s-ar fi aventurat vreun om să coboare versantul abrupt al malului și apoi să străbată tunelul spre plajă, ei l-ar fi văzut, cu siguranță, dar nimeni nu se ivi. Joan termină cu un ultim efort, chipul lui frumos crispându-se pentru o clipă și căpătând o expresie complicată, dar relaxându-se apoi și reluându-și aspectul natural și perfect. Sylvia îl cuprinse cu brațele – pentru că așa i se părea că ar fi trebuit –, iar Joan își lăsă capul pe clavicula ei. El mai rămase în interiorul ei o clipă, apoi se retrase ușor, rostogolindu-se pe spate. Picioarele lor erau ude și pline de nisip, iar când Sylvia se ridică în capul oaselor, i se păru că toată plaja se învârtea cu ei doi. Lumea era diferită acum, când știa că asta era o posibilitate.

– Ei, zise ea, cred că e timpul pentru un sandvici.

*

După o zi lungă în care nu făcuseră absolut nimic (stând în piscină, pe malul piscinei, asamblând sandviciuri, degustând snackuri și luând-o de la capăt), Charles

și Lawrence îl convinseră pe Bobby să mai joace o dată Scrabble cu ei.

Jim și Franny veniseră acasă și dispăruseră la etaj, cu obrajii roșii, probabil în toiul unui nou conflict. Bobby rămase un timp cu ochii la scări, ca un cățel plin de speranță, dar își concentră apoi atenția asupra jocului când realiză că mama lui nu avea să coboare prea curând. Era rândul lui Lawrence, iar el formă cuvântul PITHY[1] legat de cuvântul PEAR[2] al lui Bobby.

– Voi nu sunteți datori să aveți grijă de mine, știți asta doar, zise Bobby. Nu am de gând să sar de pe acoperiș.

– Nimeni nu se gândește că ai să sari de pe acoperiș, spuse Charles.

– Nu, interveni Lawrence. Nu de pe acoperiș. Poate de la o fereastră de la etaj, dar nu de pe acoperiș.

Bobby zâmbi. Charles rămase tăcut și își aranjă din nou literele. În partea de sus a tablei de joc rămăsese un loc liber pentru un cuvânt cu scor dublu, iar Charles îl completă cu SORRY[3].

– „Sorry", zise el.

– Nu, nu îți pare rău, glumi Lawrence, apoi îl sărută pe obraz.

Ușa din față se deschise și Sylvia se strecură înăuntru. Părul ei era parțial ud.

– Bună, băieți! Eu urc să fac un duș, zise ea și se îndreptă grăbită spre scări.

– Uau, uau! exclamă Charles. Ai fost cu Joan în tot acest timp?

---

[1] Energic

[2] Pară

[3] Îmi pare rău

Sylvia nu roși, dar nici nu se opri ca să le dea vreo explicație.

– Da, da, am fost.

În câteva secunde ajunse la etaj, în baie și sub duș. Nu mai conta cât de rece era apa sau cine o putea auzi. Începu să cânte „Moves Like Jagger", chiar dacă nu știa bine cuvintele, pe care le inventă.

– Aha! zise Lawrence.

– Aha! spuse Bobby.

– Cred că ar trebui să ne concentrăm asupra jocului, le atrase atenția Charles, iar cei doi se conformară.

ZIUA A TREISPREZECEA

Lawrence se trezi devreme pentru a-și verifica e-mailul. *Santa Claws* avea să fie moartea lui, era sigur de asta. Ultimul e-mail pe care-l primise de la Toronto îl anunța că actorul din rolul principal era în grevă din cauza unui val de căldură și a costumului de blană pe care era nevoit să-l poarte. Asta nu era problema lui Lawrence, însă el trebuia să țină evidența fiecărui dolar cheltuit, iar greva actorului însemna că ei cheltuiau o mulțime de bani pe servicii de catering, decoruri și lumini, deși încă nu se filmase nimic. El își luă laptopul în bucătărie și se așeză cu spatele la chiuvetă.

Erau douăzeci și cinci de e-mailuri noi în căsuța sa poștală. Le verifică repede – majoritatea de la J. Crew și altele care-l somau să cumpere mai multe haine de vară – dar se opri când ajunse la un e-mail de la agenția de adopții. Îl deschise cu un deget, lipind computerul de pieptul lui. La început, Lawrence crezuse că întregul proces de adopție avea să fie ca scena din „Cry Baby", când copiii făceau anumite activități domestice în spatele unor vitrine, ca exponatele dintr-un muzeu. Îl alegeai pe cel care-ți plăcea, îl duceai acasă și îl iubeai pe vecie. Dar nu

era atât de simplu. Lawrence citi e-mailul dintr-o privire. Era scurt: „Sunați-mă. Ea a luat o hotărâre. V-a ales pe voi".

Lawrence aproape că scăpă laptopul. El realiză că se manifesta zgomotos abia când Charles coborî din dormitorul lui îmbrăcat în pijamale.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat. E ceva în neregulă?

Lawrence clătină repede din cap.

– Trebuie să plecăm acasă chiar acum. Avem nevoie de un telefon. Unde e telefonul? El întoarse laptopul astfel încât Charles să poată citi e-mailul. Charles luă ochelarii de citit de pe nasul lui Lawrence și îi puse la ochi.

– Oh, Dumnezeule! spuse Charles. Alphonse!

Lawrence începu să plângă.

– Avem un băiețel.

– Un copil! strigă Charles. Un copil!

Puse laptopul pe masa din bucătărie și îl îmbrățișă pe Lawrence cu toată puterea, șoptindu-i la ureche mai multe nume: Walter, Phillip, Nathaniel. Nu mai conta de unde provenea Alphonse și care fuseseră circumstanțele abandonării sale. Ceea ce conta era faptul că îl puteau lua cu ei acasă.

*

Cu toată agitația aceea provocată de schimbarea biletelor de avion și de plecarea pripită a lui Charles și Lawrence – pe care ceilalți îi ajutaseră să împacheteze și să iasă mai repede din casă – toți erau în picioare mult mai devreme decât de obicei și mult mai alerți. Franny

decise că niște clătite ar fi fost perfecte, de parcă acestea ar fi reprezentat un mic dejun festiv potrivit numai în astfel de ocazii.

Jim rămase în preajma ei, spărgând ouă după indicațiile ei și căutând prin dulapuri esența de vanilie. Bobby stătea singur la masă, în timp ce Sylvia făcea cafeaua. Aceasta fusese întotdeauna activitatea ei preferată – Presa Franceză. Ea cronometra prepararea cafelei după ceasul de la cuptor fără să mai simtă lipsa telefonului ei. Ar fi fost în stare să-l arunce din vârful muntelui și să-l vadă spart în mii de bucăți – tot nu i-ar fi păsat. Ori de câte ori închidea ochii, simțea buzele lui Joan pe trupul ei.

– Ei vor fi pe deplin fericiți, nu credeți?

Bobby arăta ceva mai bine – dormise mai mult și mânca din nou cu poftă, ca un adolescent.

– Ba da, zise Franny. Sunt sigură de asta.

Ea bătu bine compoziția, apoi își trecu degetul pe marginea bolului și îl vârî în gură, încuviințând din cap în semn de autoapreciere. Lua cu un cuțit o bucățică de unt pe care îl topi în tigaia încinsă. Sylvia, ai de gând să faci cafeaua cu ochii închiși?

Ochii Sylviei se deschiseră.

– Mă testam, atâta tot, zise ea. Da, trei minute.

Ea transportă presa franceză pe masă și eliberă pistonul. Bobby ridică spre ea cana.

– Toarnă-ți singur, îi spuse ea. Eu sunt ocupată.

Sylvia se așeză pe banca de la perete și închise din nou ochii, având pe față un zâmbet suav.

– Ești o ciudată, zise Bobby.

– Oh, da, spuse Sylvia fără să deschidă ochii. Sunt.

La asta se pricepea cel mai bine sora lui – să fie ea însăși. Bobby își aminti de costumele fine din dulapul lui pe care le purta atunci când prezenta apartamente scumpe clienților, de hainele din materiale de ultimă generație cu care se îmbrăca la Total Body Power, de blugii uzați pe care-i avea de pe vremea studenției și pe care-i purta atunci când Carmen nu era prin preajmă – pentru că ea le spunea „pantalonii lui tata".

– Știi, nu mă dau în vânt să lucrez la agenția imobiliară, zise Bobby. Și nici să lucrez la sală. Vreau să spun, îmi place să fac exerciții fizice pentru că mă simt sănătos, dar nu-mi pasă chiar atât de mult de trupul meu. După câteva secunde, adăugă: Mă întreb cât de dificil este să adopți un copil.

– Hai să luăm lucrurile pe rând, scumpule, bine? zise Franny, trecând grațioasă pe lângă ei cu un platou pe care erau clădite mai multe clătite groase, unele fiind decorate cu afine.

– Bine, zise Bobby, și își înfipse furculița în trei clătite, pe care le depuse în farfurie.

– În regulă, zise Sylvia, deschizând în sfârșit ochii. Acestea sunt cele mai bune clătite pe care le-am mâncat în viața mea. Ridică ochii spre Franny. Mulțumesc, mamă.

Franny își șterse mâinile de fustă, ușor fâstâcită.

– Cu plăcere, draga mea.

Se întoarse apoi să aducă siropul, pe care Jim deja îl avea în mână.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu copiii noștri, zise ea. Dar îmi place.

Jim o sărută pe Franny pe frunte, iar Sylvia și Bobby se prefăcură că nu văzuseră nimic. Toți cei patru Post își

ţinură simultan respiraţia – fiecare dorindu-şi în sinea lui ca acel moment să dureze. Familiile nu erau altceva decât speranţă şi căutare, fiecare dorindu-şi ce era mai bine pentru el.

Până şi bietele suflete care făceau copii încercând să salveze o căsnicie fragilă făceau acest lucru amăgindu-se pline de speranţă.

Franny, Jim, Bobby şi Sylvia încercară să tacă şi să păstreze cât mai mult acea solidaritate şi pentru o clipă, ca prin minune, toţi se simţiră în aceeaşi barcă.

*

Sylvia se gândise la Joan în fiecare minut care trecuse de când o adusese acasă cu o zi în urmă. Ea voia să facă sex iar şi iar, până ce ar fi simţit că începea să înţeleagă cu adevărat ce însemna asta, iar Joan părea un partener ideal. Ar fi putut să vină şi să o scoată din casă, pentru numele lui Dumnezeu. El ştia multe plaje izolate. Cui îi păsa că asculta o muzică oribilă şi purta cămăşi cu flori de crin imprimate pe umăr atunci când ieşea în oraş să danseze? Acasă, Sylvia nu ar fi fost interesată nici într-un milion de ani de cineva care mergea la club să danseze, dar nu acesta era esenţialul.

Pentru că esenţial era acum să găsească o cale prin care să-l poată duce pe Joan sus pe scări până în dormitorul ei fără ca părinţii ei să observe ceva. Mai erau câteva minute până ce Joan avea să sune la uşă, iar Sylvia deschise laptopul pe bufetul de la bucătărie. Era un mesaj de la Brown cu situaţia cazării – Keeney Quad, exact ceea ce sperase ea, campusul unde locuiau cei mai mulţi dintre

studenții din primul an – și niște date de contact ale viitoarei sale colege de cameră (Molly Krumpler-Jones, din Newton, Massachusetts). Era e-mailul pe care Sylvia îl așteptase luni de zile, dar acum abia se uită la el – pentru că imediat sub acesta era un e-mail de la Joan.

„S – îmi pare rău că trebuie să anulez ultima noastră ședință, dar nu voi putea să vin astăzi. Ne vedem mâine la zece când voi veni să-mi iau rămas-bun. Distracție plăcută la plajă – J."

El ar fi putut să-i trimită mai degrabă un mesaj pe telefon, dar dacă i-ar fi trimis unul, ea l-ar fi văzut mai repede și i-ar fi răspuns. E-mailul era o bombă cu ceas, așteptând ca ea să deschidă computerul pentru a exploda. Sylvia își simți obrajii în flăcări, dar apoi auzi pe cineva la ușa de la intrare și se simți ușurată într-o clipă.

Fusese o glumă! Evident, Joan nu putea fi un ticălos – el doar se juca cu ea. Sylvia se repezi la ușă. Își spuse că ar fi fost amuzant să-și expună sânii în fața lui imediat ce avea să deschidă ușa, dar pieptul ei nu fusese niciodată impresionant, așa că renunță la idee. Râdea deja când puse mâna pe clanța ușii.

O femeie înaltă – mai înaltă decât Sylvia cu câțiva centimetri – era aplecată chiar în fața ușii, căutând cu disperare – mai ceva ca un furnicar – într-o enormă geantă de piele.

– Vă pot ajuta? întrebă Sylvia.

Își puse mâinile în șolduri, sperând că postura ei avea să-i comunice femeii că nu avea nici cel mai mic interes să facă ceea ce se oferise să facă.

Femeia ridică surprinsă ochii.

– Oh, Doamne! Tu trebuie să fii fiica lui Franny, nu-i așa? Am văzut mașina pe alee și am fost sigură că am încurcat zilele. Așa pățesc mereu, zise ea, de parcă Sylvia ar fi fost capabilă să confirme. Femeia se ridică și își scutură ușor buclele lungi și blonde. Eu sunt Gemma, spuse ea. Asta e casa mea!

– Oh! făcu Sylvia. Atunci cred că trebuie să intrați.

Îi făcu semn Gemmei spre foaier, intră în casă și o strigă pe mama ei înainte să se retragă din nou în dormitorul de la etaj.

*

Franny nu o mai văzuse pe Gemma în persoană de un deceniu și constată cu groază că aceasta era neschimbată și arăta grozav.

Gemma își luă un pahar cu apă.

– Oh, ai folosit filtrul? Am băut direct de la robinet, ca o pisică. Cred că asta îmi păstrează sistemul imunitar într-o formă atât de bună, zise ea, apoi ieșiră împreună și se așezară lângă piscină.

Gemma tocmai venise de la casa ei din Londra, o construcție din piatră în Maida Vale, dar înainte de Londra fusese la Paris pentru două săptămâni, iar înainte de Paris, la Berlin.

– E atât de obositor! zise Gemma. Te invidiez pentru stilul tău de viață. Poți să împachetezi și să pleci cu copiii tăi undeva pentru două săptămâni și nimeni nu te va deranja în tot acest timp. Făcu ochii mari când rosti cuvântul „deranja". Poți să evadezi după bunul plac, adăugă ea.

Aș plăti un milion de dolari pentru asta. Chiar și atunci când plec în vacanță, cei de la galerie mă sună mereu, sau vreunul dintre pictori, iar apoi trebuie să mă sui într-un avion doar ca să masez egoul fragil al cuiva și vreau să spun, înțelegi tu, mă pregăteam să mă apuc de scufundări în Maldive.

Gemma își răsfiră părul cu ambele mâini, aranjându-l pe spătarul șezlongului. E o casă frumoasă, nu-i așa? Pitorească.

Franny ar fi putut descrie casa folosind o grămadă de adjective, dar „pitorească" nu ar fi fost pe lista ei.

– E incredibilă, zise ea, evitând să o contrazică pe Gemma.

– Mulți englezi au impresia că Mallorca e pentru adolescenți bețivi, zise ea. E un soi de psihologie inversă să-ți cumperi o casă aici, în munți. E cel mai bun loc dacă vrei să evadezi. E ca și cum, dacă tu și Jim ați decide să cumpărați o casă în Jersey Shore, oricine ar crede că ați înnebunit, dar voi v-ați bucura de casa voastră minunată, la kilometri distanță de bălțile cu mizerie și de plajele pline de piei palide și de bebeluși cu scutece murdare. Niciunul dintre prietenii mei britanici nu ar veni aici.

Franny se uită spre munți. Dacă acea casă i-ar fi aparținut, ea i-ar fi invitat acolo pe toți cunoscuții ei și toți ar fi exclamat „Oh!" și „Ah!" Ar fi invitat tot clubul ei îngrozitor de lectură acolo, ca să citească George Sand și să râdă de impresia ei inițială în legătură cu insula. Cât de mult se înșelase!

Locul acela nu era deloc deprimant. Orice persoană din lume, la drept vorbind, ar fi adorat priveliștea, mâncarea, oamenii de acolo. Franny se gândea să

scrie o broşură nouă pentru agenţia de turism, dacă i-ar fi strecurat cineva un pix în palmă.

– Ei bine, ne-am distrat cu toţii de minune. Şi am mâncat pe săturate, crede-mă!

– Oh, eu nu mănânc niciodată mai nimic. Doar îngheţată. Vin pentru o săptămână, mănânc doar îngheţată, apoi mă duc acasă simţindu-mă de parcă aş fi ţinut o cură de detoxifiere.

Gemma inchise ochii. Soarele încălzea cu putere, iar Franny îşi simţi părul fierbinte în creştet.

– Aşadar, întrebă Gemma fără să deschidă ochii, unde e Charlie al meu?

El nu-i spusese nimic. Bineînţeles că nu-i spusese! Dacă Charles nu-i suflase niciun cuvânt lui Franny, atunci nu ar fi îndrăznit să-i spună ceva Gemmei. De când fusese în clasa a unsprezecea Franny nu se mai simţise atât de încântată să ştie anumite secrete din viaţa prietenilor.

– Oh, tu nu ştii? se prefăcu surprinsă Franny. E foarte ciudat că nu ţi-a spus nimic – ştiu cât de apropiaţi sunteţi voi doi.

Gemma deschise ochii. Clipi de mai multe ori la rând, ca un rozător ce iese după luni petrecute într-o gaură întunecoasă de sub pământ. Pielea din jurul ochilor ei începuse să se încreţească şi poate chiar să se lase. Franny nu obişnuia să se bucure când observa defectele altora, dar în acest caz avea să facă o excepţie. Gemma aştepta cu buzele întredeschise ca ea să vorbească – de parcă pe acolo avea să intre informaţia.

Arăta ca un câine frumos, dar prost. Franny ar fi vrut să o sărute pe gură şi apoi să o arunce în piscină.

– Au plecat acasă pentru a-și lua copilul, zise Franny. Un băiat. Vor să adopte un băiețel.

– Au plecat? Să-și cumpere un copil?

– Nu „cumpără" un copil, vor să „adopte" unul.

Gemma scoase o exclamație de uimire.

– Intenționat? Eu credeam că oamenii au copii doar în mod accidental. Eu am avut trei soți și am evitat să fac copii de șase ori la rând! Ce naiba cred ei? Oh, Charlie!" Acum toate picturile lui vor fi mici portrete ale lui Lawrence pe jumătate dezbrăcat, cu un bebeluș adormit pe pieptul lui. Ea se gândi o clipă, apoi continuă: Acum îmi pare și mai rău că nu l-am prins. Să-mi iau rămasbun.

Franny încercă să zâmbească, dar nu reuși.

– Așa cred, zise ea.

– Tu și Jim stați în dormitorul principal de la etaj? întrebă Gemma. Își scoase ochelarii de soare din geantă și îi puse la ochi. Cred că nu vă deranjează să vă mutați în camera lui Charlie și Lawrence, nu-i așa? Știi cum e să dormi în patul tău. Toate celelalte saltele sunt prea moi pentru spatele meu și am impresia că dorm pe niște perne uriașe. Cred că o să vă simțiți bine pentru o singură noapte, nu-i așa? Dacă nu e prea mare bătaie de cap, bineînțeles. Gemma se ridică și își scutură câteva fire de praf imaginare de pe blugii imaculați. Am să sun la Tiffany's, să-mi trimită o lingură.

– Ce drăguț! spuse Franny. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să încep să împachetez la etaj, astfel ca tu să-ți poți lua dormitorul în primire.

Cele două femei merseră până la ușă una lângă alta, fiecare încercând să ajungă prima la clanță, de parcă acest gest le-ar fi demonstrat dreptul asupra întregii proprietăți.

Franny ar fi câștigat întrecerea, dacă picioarele ei ar fi fost cu câțiva centimetri mai lungi, dar Gemma puse prima mâna pe clanță – apucând-o cu degetele ei lungi și fine de parcă ar fi fost un diamant plutind la suprafața piscinei. Ținu ușa deschisă pentru Franny, care intră cu capul sus și umerii drepți. Nu intenționa să-i spună lui Charles ce cățea era prietena lui – asta i-ar fi lezat amorul propriu. În schimb, avea să se asigure că statutul de cea mai bună prietenă era al ei și astfel copilul lui Charles, oricine și oricum ar fi fost acela, avea să-i spună „mătușică", în timp ce Gemma nu putea fi pentru el decât o scorpie îngrozitoare din cealaltă parte a lumii.

*

Bobby voia să înoate până nu-și mai simțea brațele sau picioarele. Recordul lui personal în piscină era de un kilometru și jumătate, mai mult pentru că asta însemna șase ture de bazin la Total Body Power și a face mai puțin de șase ture i se părea patetic, dar lui nu-i prea plăcea să înoate. Nimănui din Florida nu-i plăcea. Înotul era pentru turiști, o joacă de copii care nu ar fi fost niciodată echivalentul caloriilor dintr-un sandvici cubanez. Acum, să fie în piscină era singura soluție pentru a se asigura că nimeni nu avea să-i vorbească și, astfel, acela era singurul loc în care își dorea să fie, epuizându-și membrele și plămânii și evitându-și familia.

Pentru mulți era atât de ușor! Toți colegii lui de liceu plecaseră la facultăți și găsiseră femeile potrivite cu care să se însoare. Cei de la colegiu, la fel. Ei se întâlneau în

sala de mese, sau în Psych 100 ori la vreo petrecere după un meci de fotbal, așa cum era normal.

Mai erau și unele excepții – un tip care părăsise sau fusese părăsit ori care era prea introvertit ca să-și poată găsi o iubită. Când acei prieteni veneau în Miami, se distrau mereu. Bobby îi ducea la cluburi unde obișnuiau să bea o noapte întreagă. Fetele din Miami purtau cele mai scurte rochițe și cele mai înalte tocuri, iar prietenii lui rămâneau șocați când vedeau cât de multe erau – ca furnicile la o masă de picnic. Prietenii căsătoriți nu prea veneau în vizită, iar atunci când veneau se vedeau doar la cină sau poate la un pahar, apoi se duceau la culcare. Nici măcar nu se culcau cu cineva, se duceau să doarmă. Bobby se prefăcea că pleca și el odată cu ei, dar apoi se întorcea la bar de unul singur. Cine se ducea la culcare la ora zece? Avea aproape treizeci de ani, dar nu era mort. Bobby nu avusese vreo iubită adevărată până la Carmen. Desigur, fuseseră mai multe fete, dar nimic serios până atunci. Când își pierduse virginitatea, în primul an de colegiu la Miami, el nu-i spusese fetei că era prima dată pentru el, deși probabil că fusese evident. Acum, când se gândea, ar fi vrut să-i fi spus acest lucru, pentru că nu uitase numele ei – Sarah Jack, ca un „lumberjack"[1], îi spusese ea la petrecerea la care se cunoscuseră – și i se părea ciudat, ca și cum ar fi păstrat un secret, chiar dacă trecuseră aproape zece ani de atunci. Bobby simți cum degetele sale întinse atinseră marginea piscinei, deci făcu o tumbă pe sub apă pentru a se întoarce în direcție opusă. Apa nu era clorinată, așa că putea să deschidă ochii fără

[1] Tăietor de lemne

să simtă usturime. Pe fundul piscinei erau frunze, iar el se gândi că ar fi fost bine să se scufunde ca să le adune, dar nu o făcu.

Fuseseră peste zece nunți de când terminase colegiul, iar el se dusese la toate – unele în New York, altele în Florida, dar majoritatea împrăștiate în zonele natale ale mireselor, cu unele mici excepții. Cea mai costisitoare nuntă la care participase fusese în Vail, Colorado, pe vârful unui munte. El și Carmen plecaseră să schieze împreună pentru prima dată în acel weekend și ea îi cunoscuse pe toți prietenii lui din liceu. Unii dintre ei îl luaseră deoparte pe Bobby după aceea, în hol sau în casa în care erau cazați ori chiar la recepție – toți curioși să afle ce vârstă avea Carmen. Unii dintre ei erau impresionați, alții – în mod clar – oripilați, dar niciunul nu se aștepta să primească o invitație la nunta lor, era sigur de asta. La fiecare eveniment ulterior, toți erau surprinși să constate că formau în continuare un cuplu. Unii trecuseră special numele lui Carmen pe invitațiile la nunta lor, în loc să le trimită una în plus, cum ar fi fost normal. Dar exista mereu cineva care să-și bage cotul în coastele lui Bobby, întotdeauna cineva care o numea pe Carmen profitoare. La douăzeci și opt de ani nu erai nici tânăr, nici bătrân. Evident, erai tânăr pentru că aveai o viață întreagă în față, dar era destul de târziu să te gândești ce voiai să faci pe viitor. Părinții lui se căsătoriseră la douăzeci și trei, respectiv douăzeci și cinci de ani, lucru care părea normal doar din perspectiva vârstei, ca și cum ar fi fost niște oameni ai cavernelor care nu s-ar fi așteptat să trăiască până la treizeci de ani. Dar la aceeași vârstă începuseră și prietenii săi să se căsătorească. Să vândă proprietăți

imobiliare ar fi trebuit să fie o slujbă bună, care să-i aducă un venit sigur, dar nu era așa. Se făceau reality-show-uri despre tipi de vârsta lui care vindeau case de zeci de milioane în Malibu, dar Bobby făcea eforturi să închirieze apartamente cu o mie cinci sute de dolari pe lună. El și Carmen trăiau ca niște colegi de cameră sau mai degrabă ca membrii unei familii. El gătea și ea spăla. Carmen îi aducea aminte să-și ridice hainele de la curățătorie și îl săruta pe obraz când era în toane bune. Ea nu dorise niciodată copii, niciodată. Dacă se gândea mai bine, asta era problema. Nu vârsta ei sau altceva. Poate că ea voia să se mărite, dar nu voia deloc copii, spre deosebire de el, care își dorea să fie tată. De asta își spunea el mereu că nu avea importanță dacă nu o iubea.

Bobby încetini. Mușchii spatelui său erau deja dureroși. Era atât de greu să-și dea seama când greșise! Ce fusese greșit în viața lui? Că rămăsese cu Carmen atâta timp? Că o înșelase? Faptul că-și găsise scuze spunându-și că era de înțeles, pentru că oricum relația lor nu avea să dureze? Ce mai conta? Bobby deschise gura, lăsând-o să se umple cu apă, apoi înălță capul deasupra apei și scuipă. Poate că problema era Miami sau poate sala de fitness, datoria ori singurătatea. Sau poate că problema era el. Părea atât de ușor pentru ceilalți să aleagă persoana potrivită cu care să se căsătorească, de parcă aceasta ar fi avut un semn distinctiv, un tatuaj executat cu cerneală invizibilă. Cum puteai să-ți dai seama? Bobby căuta însă o certitudine. El încercase să-i întrebe pe prietenii lui – într-un mod spontan, bineînțeles – de unde știuseră cu iubita lor era „aleasa", dar întrebarea sunase mereu

ipotetică și primise răspunsuri de genul: „Știu, pur și simplu, înțelegi?"

Așa cum stătea în mijlocul piscinei, tot ce putea vedea erau cerul și copacii care înconjurau proprietatea. Un avion zbura pe deasupra, iar Bobby își dori dintr-odată să fi fost la bordul lui, călătorind unde ar fi avut chef. În schimb, își cufundă din nou fața în apă, înotând în continuare înainte și înapoi, până ce obosi atât de tare, încât avea impresia că trebuia să se târască în genunchi până în casă. Era timpul să-și facă ordine în viață și putea începe cu asta – să străbată înot lungimea acelei piscine, iar și iar.

*

Jim și Franny își împachetară pe îndelete lucrurile și coborâră apoi valizele în camera pe care o ocupaseră Charles și Lawrence. Fiind atât de grăbiți, Charles lăsase pe pat aceeași lenjerie, iar Jim și Franny se văzură nevoiți să schimbe cearșafurile, chiar dacă părea stupid să folosească lenjerie nouă pentru o singură noapte. Franny era foarte nervoasă. Gemma socotise greșit, nu ei.

– Dacă încurcam eu zilele, aș fi dormit în camera de oaspeți măcar o noapte, zise Franny, probabil pentru a zecea oară. Crede-mă! adăugă ea.

– Știu, Fran.

Jim trase cearșaful peste colțul din partea stângă a saltelei și o așteptă pe Franny să facă la fel în colțul opus.

– Poate că m-aș fi dus să stau în altă parte sau cel puțin aș fi încercat! Franny ridică exasperată mâinile. E un gest atât de nepoliticos! zise ea.

– E nepoliticos, încuviință Jim, arătându-i răbdător cearșaful mototolit. Franny dădu din cap și întinse perfect cearșaful pe partea ei, trăgând elasticul pe dedesubtul saltelei subțiri. Dar e casa ei, adăugă el.

– Celelalte paturi nu sunt la fel de comode ca al ei, nu? Franny netezi repede ultimul colț de saltea și se întoarseră apoi spre mormanul de perne, pe care începură să le arunce înapoi pe pat. Ce vacă! zise ea cu năduf.

– Ce vacă! repetă Jim, apoi o împinse ușurel pe Franny pe pat.

– Ce e? întrebă ea – deloc țâfnoasă când el se urcă deasupra ei ca și cum ar fi stat călare, cu genunchii încadrându-i mijlocul.

Jim se aplecă ușor și o sărută pe frunte. Zona din jurul ochiului său era tot verde, dar ea se obișnuise.

– Îmi amintesc cum a fost când l-am adus pe Bobby acasă, zise Jim. Ce senzație! Cât de înfricoșător mi s-a părut drumul – să străbat cu mașina toate acele cincisprezece străzi de la Roosevelt. A fost groaznic. Parcă mergeam în Timbuktu. Zgomotul era infernal. Toate acele taxiuri care claxonau. Îți amintești?

– Tu conduceai atât de grijuliu! zise Franny. Îmi plăcea foarte mult. Mi-ar fi plăcut să conduci așa tot timpul, de parcă mașina ar fi fost din sticlă.

– Nu cred că Charles și Lawrence au idee în ce se bagă, zise Jim. Dar nici noi nu știam atunci. El se rostogoli pe o parte, lipindu-și picioarele lungi de trupul lui Franny.

– Se vor descurca, zise ea.

– Și noi ne-am descurcat destul de bine, nu-i așa?

Franny își amintea primele zile de confuzie totală, ca niște instantanee estompate. Sfârcurile o dureau mai rău

decât își închipuise, dar de fapt nimic nu era cum crezuse. Părea imposibil să-și imagineze existența unui copil dacă nu mai avusese unul până atunci, chiar dacă îl simțise mișcând în interiorul trupului ei. Fusese mai ușor cu Sylvia, desigur. Biata Sylvia! Cel de-al doilea copil nu primește niciodată aceeași atenție din partea părinților. Ei o lăsau să urle cât voia în pătuțul ei sau o așezau pe podeaua bucătăriei, având drept distracție doar o lingură de lemn. Ori de câte ori Bobby începea să plângă, ei alergau într-un suflet la el. Poate că asta însemna de fapt să fii un părinte bun – să te prefaci că primul copil era cel de-al doilea. Poate că acolo greșiseră, cedând mereu.

Ea se rostogoli cu fața spre Jim, aproape atingându-și nasul de-al lui. O șuviță din părul ei negru ieși de după ureche, acoperindu-i ochii.

– Ar trebui să ne facem griji pentru el?

Jim întinse mâna și îi îndepărtă părul din ochi.

– Da, nu avem de ales.

– Te iubesc la fel de mult cât o urăsc pe Gemma, zise Franny. Adică foarte mult.

– Accept, zise Jim. Și știi ce? Îmi place mai mult camera asta. E mult mai intimă. Nu ai impresia că suntem la un hotel? Sau cel puțin la o pensiune?

– Oh, Doamne, la o pensiune! zise Franny. Unde ești obligat să mănânci brioșe cu afine de cea mai proastă calitate, cot la cot cu străinii.

– Da, și să faci sex cu soția ta.

Jim își coborî mâna pe spatele ei și o trase spre el, lipindu-se de ea îndeajuns cât să-i simtă erecția.

– Ușa e încuiată?

– Am încuiat-o imediat ce am intrat aici, zise Jim. Am fost cercetaș, îți amintești?

– Ooh! făcu Franny. Mai povestește-mi despre pantalonașii aceia scurți pe care-i purtai!

Jim lăsă jocul să continue, dorindu-și să meargă mai departe, voind să-i poată scoate hainele cât mai era în toane bune.

De aceea își pierduse mințile cu Madison Vance, pentru că nu știa dacă ea avea sau nu să-l oprească la un moment dat. Credea că o cunoștea pe Franny destul de bine încât să-și dea seama dacă era sau nu pregătită, dar trecuse mult timp și era posibil ca semnalele să se fi schimbat. O sărută pe gât așa cum știa că îi plăcea ei, acolo unde maxilarul se unea cu lobul urechii, apoi se ridică să-i scoată rochia pe deasupra capului. Franny se ridică în capul oaselor, iar abdomenul ei făcu o cută la mijloc. Jim se dezbrăcă repede lângă pat, erecția lui ieșind la iveală imediat ce își scoase boxerii. Trupul lui Franny știa ce avea de făcut, mâinile ei și gura și picioarele – ea era gata să le facă pe toate.

– Scoate-i! îi spuse ea lui Jim, iar el îi trase ascultător slipul în jos, pe fiecare picior în parte, centimetru cu centimetru, până ce slipul rămase agățat de glezna ei stângă.

– Acum vino aici! spuse ea, iar Jim urcă din nou deasupra ei, acoperindu-i buzele cu ale lui. Nu mai scoaseră niciun cuvânt până ce nu terminară și se întinseră pe spate, scăldați în sudoare, după o muncă bine făcută.

ZIUA A PAISPREZECEA

Avionul către Madrid trebuia să decoleze la prânz, ceea ce însemna că trebuia să plece la aeroport la 10.30 a.m. cel târziu. Toți împachetaseră și erau gata de plecare – până și Franny, care era cumplită la astfel de lucruri. Sylvia începuse să-și piardă răbdarea, plimbându-se de colo colo.

– A spus că va fi aici, zise ea. Nu știu ce să fac.

Sylvia îi trimisese deja lui Joan trei mesaje. Primul era unul prietenos: „Hei, ce mai faci?". Al doilea era ceva mai agresiv: „Cred că vii încoace, nu?". Iar al treilea era unul disperat: „Unde ești??? Te așteptăm. Trebuie să plecăm la aeroport, așa că vino mai repede". El nu-i răspunsese la niciunul dintre mesaje. Stăteau cu toții lângă mașină – Bobby și Jim aranjaseră și rearanjaseră valizele în micul portbagaj, lăsând o geantă care nu mai încăpuse acolo să stea în brațele celor care aveau să ocupe bancheta din spate. Gemma își scotea capul pe fereastră din când în când, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă familia Post plecase. De fiecare dată când capul ei ca o acadea dispărea înapoi în casă, Franny imita fornăitul unui cal, cu buzele ei moi și umede.

Un minut mai târziu se ivi o mașină care opri pe aleea din fața casei. BMW-ul lui Joan. Sylvia alergă spre portiera din dreptul șoferului, cu un zâmbet mare pe față. El opri motorul și își netezi părul pe spate, stabilind contactul vizual cu Sylvia prin geamul închis al mașinii înainte să deschidă portiera.

– Hola! zise el și o sărută repede pe obraji.

Puse o mână pe talia ei, preț de o secundă, și o bătu ușurel, ca un agent de securitate nepriceput, apoi ocoli mașina pentru a saluta restul familiei.

– Oh, bine că ai ajuns! Credeam că Sylvia o să facă un atac de cord, zise Franny.

Îl trase pe Joan mai aproape și îl îmbrățișă. Uf, miroși atât de bine! Lasă-mă să caut cecul pe care ți-l datorez! E în geanta mea.

Joan strânse mâna lui Bobby, apoi pe a lui Jim. Sylvia stătea la distanță, încă foindu-se pe lângă portiera mașinii lui Joan.

– Hei! îl strigă ea, iar Joan veni lângă ea, vizibil stânjenit. Sylvia se întoarse cu spatele la părinții ei și îi șopti: Doar nu ai de gând să iei cecul, nu?

Joan ridică din umeri.

– Ai dreptate, ar fi trebuit să încasez ceva în plus.

Își trecu o mână prin păr, netulburat. Sylvia izbucni în râs.

– E o glumă sau ce?

Franny se apropie grăbită, fluturând cecul în aer.

– Uite-l, uite-l!

– Mulțumesc, Franny! zise Joan, rostogolind consoanele așa cum știa că îi făcea ei plăcere.

Împături cecul în două, fără să se uite la el, apoi îl strecură în buzunarul de la spate. Sylvia era confuză, neștiind dacă să-l înjunghie în organele genitale sau să-și îndese pur și simplu vată în urechi ca să nu-l mai audă vorbind – ceea ce, desigur, avea să se întâmple în scurt timp.

– Hei, mamă, stai puțin! o opri Sylvia. Franny și Joan întoarseră capul spre ea. Aș vrea să ne faci o poză, bine?

Sylvia se gândise să-i facă o poză lui Joan în fiecare zi de când era acolo, dar nici măcar nu avusese curajul să-i ceară așa ceva. Să faci o poză cuiva însemna să recunoști cât de mult însemna persoana aceea pentru tine, însemna că voiai să-ți amintești de ea și să-i vezi chipul de nenumărate ori. Ea nu-i putea cere să se lase fotografiat – sau *să-i facă naibii* o poză – fără să admită tacit că-l plăcea. El știa asta foarte bine, desigur – Joan știuse acest lucru din secunda în care intrase în casă și o văzuse purtând acele prosoape sumare. Și cum să nu-l placă? Ea era o ființă omenească heterosexuală, iar el părea făcut din nori și vise despre Palma de Mallorca. Dar era prea târziu. Dacă ea nu-i făcea o poză acum, Joan avea să dispară în eter – la fel ca iubitul canadian din tabăra de vară, inventat de ea –, fie că era delicat și gentil sau un ticălos desăvârșit ori o combinație din cele două. Nimeni nu avea să o creadă. Își dorea să-i fi făcut o poză pe plajă, când costumul lui ud de baie atârna mai jos de șolduri, dar nu mai putea să dea timpul înapoi. Asta ar fi trebuit să facă.

– Desigur, zise Franny și începu să se caute de parcă avea să găsească din senin un aparat foto în jurul gâtului.

Sylvia îi întinse telefonul ei.

Franny mijì ochii și se uită nedumerită la ecranul acestuia, iar stomacul Sylviei se strânse dureros, dar ce putea

face? Se uită disperată la fratele ei, care, ca prin minune, înțelese.

– Lasă-mă pe mine, mamă! spuse Bobby. Îndreptă telefonul spre Joan și Sylvia, apoi îi așteptă să se așeze pentru poză.

– În regulă, zise Sylvia.

Se întoarse cu fața spre Joan, astfel încât să iasă în profil.

Fără să mai dea înapoi, întinse mâna și apucă bărbia lui Joan, întorcându-i gura spre ea. Îl sărută o clipă, apoi se desprinse de el, sperând ca fratele ei să-i fi făcut mai mult decât o poză.

– În regulă, zise ea din nou.

Joan părea stupefiat. Își trecu ușor degetul mare și arătătorul peste buza inferioară.

– Drum bun, le ură el.

Deschise brațele cu intenția de a o îmbrățișa pe Sylvia, dar aceasta îi trase o palmă peste mână, ferindu-se.

– Sperăm să fie bun, da, zise ea încrucișând brațele și încuviințând din cap.

Așteptă apoi ca Joan să se urce din nou la volanul mașinii sale și să se îndrepte spre autostradă – ceea ce se și întâmplă.

– Ei bine, începu Franny, apoi renunță.

– Eu conduc, se oferi Bobby.

Jim încercă să protesteze, dar Franny îl trase după ea pe bancheta din spate, iar el se conformă. Bobby le întinse geanta care nu încăpuse în portbagaj, iar ei o așezară pe genunchi. Sylvia se urcă în față. Uneori dragostea nu era împărtășită. Uneori dragostea nu era deloc dragoste, ci doar un moment pasional împărtășit pe o plajă. Durea, desigur, dar Joan îi făcuse o favoare. Sylvia

pleca acasă femeie și total schimbată. La naiba cu Katie Saperstein, la naiba cu Gabe Thrush. La naiba cu toți. Obținuse exact ce-și dorise. Sylvia își puse ochelarii de soare și deschise radioul.

– Rock and roll, zise ea, referindu-se la ritmul propriei inimi, care bătea nebunește.

*

Bobby trebuia să se decidă la aeroport încotro să meargă – zborul lui avea destinația Miami, dar acolo nu era nimic pentru el. Franny și Jim se gândeau că ar fi trebuit să meargă cu ei la New York pentru o vreme, până ce avea să găsească o soluție în legătură cu datoria, cu Carmen și cu locuința sa. Compania Iberia putea să-i ofere un bilet standby[1] spre JFK, dar zona de îmbarcare părea aglomerată, iar Bobby își făcea griji că nu avea să găsească loc în avion.

În terminalul enorm nu era nimic de mâncare, cu excepția unor sandviciuri cu șuncă, așa că mâncară cu toții acele sandviciuri.

– Dar nu sunt rele deloc, zise uimită Franny gustând din al ei.

Bobby își luă două.

Sylvia și părinții ei stăteau împreună pe scaune, bagajele fiindu-le împrăștiate pe jos și pe genunchi. Sylvia aștepta cu nasul într-o carte, iar Franny și Jim ședeau tăcuți, privind în gol. Din când în când, Jim o cuprindea cu brațul pe Franny și o strângea la piept, apoi îi dădea din nou drumul. Bobby ar fi vrut să aibă la el o carte.

[1] Fără loc

Avea niște filme pe iPad, dar nu prea avea chef să se uite la ele. Carmen își „uitase" ghidul ei stupid „ajută-te singur" în urmă – intenționat, fără îndoială –, dar Bobby îl lăsase acasă.

– Mă duc să mă uit la reviste, zise Bobby, și o luă din loc.

Terminalul era nesfârșit, un hol lung cu o mulțime de porți, având un tavan foarte înalt și un trotuar mobil, pentru a-i transporta mai ușor pe pasageri dintr-un capăt în altul. Bobby intră în unul dintre micile magazine și se opri în fața stativului cu reviste. Majoritatea erau în limba spaniolă, dar văzu și un teanc de ziare *The New York Times* și câteva reviste în engleză – inclusiv ediția britanică a revistei „Gallant", pe care o ignoră cu loialitate. Bobby alese un exemplar al ziarului *Times* și un roman de ficțiune de care auzise recent. Își verificase e-mailul înainte de a pleca din casă și își spusese că, dacă avea vreun mesaj de la Carmen, urma să se întoarcă la Miami, dar ea nu-i trimisese niciun mesaj. Și ce rost ar fi avut să se întoarcă, dacă știa deja că era o alegere proastă? Carmen era cea care pusese punct. Fusese mai ușor pentru amândoi în acest fel – sau, cel puțin, pentru el.

Bobby plăti la casă, aruncând pe tejghea în ultima clipă și un pachet de gumă de mestecat. Contul lui bancar era atât de aproape de zero, încât plătea fiecare obiect cumpărat ținând degetele încrucișate, dar de data asta nu avea astfel de probleme. New York avea să fie ideal o vreme, măcar până ce se mai punea pe picioare. Putea să-și întâlnească prietenii la cină – probabil doar la cină. Unii dintre ei aveau să-i propună fel de fel de afaceri, iar de această dată el nu se gândea să-i refuze. În New York,

douăzeci și opt de ani însemnau mult mai puțin decât în Florida. Numai unul dintre prietenii lui avea un copil. Bobby coborî privirea spre mâna lui liberă și văzu că tremura. Așteptă să se calmeze înainte de a se întoarce lângă ai lui.

Bobby se așeză și Sylvia ridică ochii spre el, zâmbitoare. Chipul ei relaxat exprima satisfacție. Luase cea mai bună decizie, era sigur de asta.

– Dă-mi niște gumă, îi spuse Sylvia, iar el întinse pachetul spre ea.

*

Înainte de îmbarcare, Jim mai făcu o ultimă plimbare, pentru a-și dezmorți picioarele. Cu toată agitația din ultima vreme, uitase să-și mai facă griji în legătură cu întoarcerea acasă. Chiar dacă Franny părea să tolereze și chiar să răspundă la mângâierile sale, slujba lui rămânea pierdută la întoarcerea acasă. Avea doar șaizeci de ani. Doar șaizeci! Jim începu să râdă. Își aminti când șaizeci i se părea la fel de mult ca optzeci. Părinții lui avuseseră șaizeci de ani. Pe toți dracii, bunicii lui avuseseră șaizeci de ani. Iar acum avea și el vârsta asta, pur și simplu.

Jim nu voia să meargă în croaziere sau să învețe să joace golf. Nu voia să se trezească la un moment dat că pantalonii lui erau prea scurți și cravatele prea subțiri sau prea late. Jim merse destul de departe fără a fi nevoit să arate biletul și să treacă din nou pe la filtrul de securitate, apoi se întoarse. Trecu pe lângă niște familii de spanioli care așteptau cu bagajele împrăștiate în jurul lor, de parcă ar fi fost la cafenea, fără nicio grijă. Niciun copil nu era în lesă. Aeroportul era mai lung decât un teren de fotbal, iar

Jim trebui să mărească pasul pentru a fi sigur că avea să ajungă la timp pentru îmbarcare. Franny se enerva atât de rău pentru cel mai mic fleac – probabil că avea să o găsească pe același scaun, dar, dacă se aglomerase cumva și pasarela era gâtuită de pasageri, era posibil să o găsească în picioare, făcându-și vânt cu biletul și uitându-se după el prin mulțime. Și Jim tocmai asta încerca să evite. Nu mai voia să o enerveze pe Franny niciodată. Iuți pasul și mai mult – aproape alergând de data asta. Spaniolii din jurul lui – oameni care mergeau liniștiți la pas – se uitau la el cu interes.

Poarta lor era la douăzeci de metri în față. Se formase deja o coadă ordonată, ceea ce însemna că pierduse anunțul de îmbarcare. Franny și copiii nu erau acolo unde îi lăsase și își înălță gâtul pentru a vedea unde plecaseră. Merse până la jumătatea rândului – de parcă ar fi avut nevoie să se apropie la câțiva centimetri de fiecare grup pentru a-și recunoaște familia, când o observă în cele din urmă pe Franny stând singură într-o parte.

– Îmi pare atât de rău, zise Jim. Se uită peste tot. Unde sunt copiii?

– În avion, zise ea, punându-i mâna pe braț.

– La naiba, nu mi-am dat seama că ne îmbarcăm atât de repede.

Jim era teribil de agitat, mai ales când o vedea pe Franny atât de calmă.

– E în regulă, zise ea. Nu vor pleca fără noi. Coada se făcea tot mai lungă, iar Franny îl luă pe Jim de braț, ghidându-l cu blândețe către capătul rândului. Inima lui bătea la fel de iute și transpira abundent, brațele îi erau fierbinți. Fruntea lui era udă de sudoare. Așteptară ca rândul să se micșoreze, ceea ce se și întâmplă. Unul câte unul,

călătorii din fața lor se îmbarcară în avion, îndesându-și valizele în compartimentele spațioase de deasupra scaunelor. Jim și Franny erau printre ultimii care se îmbarcau, dar scaunele lor erau tot acolo – goale, așteptându-i. Franny se așeză pe locul ei și își îndesă geanta sub scaunul din față. Aștepta cu mâinile în poală ca Jim să se așeze și el. În ciuda circumstanțelor, era încântată că Bobby se întorcea la New York cu ei, micile ei rățuște urmând a locui sub același acoperiș pentru încă o vreme. Ea trebuia să aibă grijă să nu-și răsfețe fiul, să-l trateze ca pe un adult și să pretindă un comportament de om matur din partea lui, iar pe Sylvia nu avea să o întrebe prea multe despre ce se întâmplase cu Joan. Inima era un organ complex la orice vârstă. Existau mai multe șanse ca adolescenții să sufere din cauza unei decepții sau a unei iubiri neîmpărtășite decât să fie loviți de un autobuz.

Orice era posibil.

Problema lui Bobby era că nu fusese motivat să lupte – Carmen era o alinare pentru el, un stâlp de susținere. Acum, că ea îl părăsise, el trebuia să-și folosească propriile puteri. Era pe picioarele lui. Franny își spuse că asta era valabil pentru toți patru într-o oarecare măsură. Jim avea nevoie să găsească o cale de a-și umple zilele; Sylvia trebuia să se reinventeze ca studentă. Bobby trebuia să învețe cum să fie un adult responsabil. Franny însăși trebuia să-și găsească propriile insulițe pe care să le populeze cu mâncare și dragoste și cuvinte. Trebuia să-și ierte soțul fără să uite ce făcuse acesta. Nu, nu trebuia să o facă, ci mai degrabă își dorea să o facă.

Jim se pregătea pentru lungul zbor – avea ochelarii de citit deja puși pe nas, ținea o carte în poală, iar în buzunarul

scaunului din fața lor era o carte de rezervă. Probabil că pe undeva erau și un pliant cu integrame, împăturit, și un pix. Pielea din jurul ochiului său avea acum doar o nuanță verzuie de olivină – piatra sa astrologică. Vânătaia se estompa în fiecare zi și în scurt timp avea să dispară complet. Motoarele vuiau și avionul începu să înainteze pe pistă. Oamenii cu veste portocalii și indicatoare se îndepărtaseră de aeronavă, îndreptându-se spre următoarea cursă. Franny își împleti degetele cu degetele lui Jim și păstră întreg ghemul de mâini în poala ei. Jim se aplecă în față ca să se uite pe geam la aeroportul rămas în urma lui și la pista lungă și bine întreținută. În stânga lor erau munții, iar el îi făcu semn soției sale către aceștia. Avionul viră, pornind tot înainte, iar zgomotul din interior crescu. În timp ce aeronava prindea viteză, Franny închise ochii și își puse obrazul pe umărul lui Jim. Ea simți până în stomac când roțile se desprinseră de pistă. Nu mai era nesigură. Și acest lucru avea să funcționeze așa cum trebuia. Ridică bărbia astfel încât să fie aproape de urechea soțului ei și peste vuietul motoarelor, Franny îi spuse:

– Am reușit, Jim.

Nimic nu era mai greu sau mai important în viață decât să-ți dorești în fiecare dimineață să o iei de la capăt, să continui și să nu renunți, să te întorci la sinele tău uitat cu mulți ani în urmă și să iei această decizie. Căsătoriile, ca și corăbiile, au nevoie de direcționare și de mâini pricepute la cârmă. Franny se agăță cu ambele mâini de brațul drept al lui Jim, atingerea ei fiind fermă și pregătită pentru orice eventuale turbulențe.

MULȚUMIRI

Le mulțumesc lui Valli Shaio Kohon și Gregorio Kohon pentru generozitatea lor mallorcană, precum și Olgăi Ortiz pentru inteligența ei mallorcană. Mulțumesc celor de la hotelul Gran Son Net din Puigpunyent pentru sistemul de încălzire din pardoseala băilor.

Le mulțumesc, de asemenea, lui Rumaan Alam, Maggie Delgado, Ben Turley, Lorrie Moore, Meg Wolitzer și lui Stephin Merritt, care m-au ajutat cu logistica și interpretarea. Mulțumiri pentru Christine Onorati și WORD, Mary Gannett și BookCourt, Julia Fierro și Sackett Street Writers' Workshop, Noreen Tomasi și Centrul pentru Ficțiune, 92nd Street Y, Universitatea Vanderbilt și lui *Rookie* pentru dragostea și susținerea lor.

Mulțumesc lui Jenni Ferrari-Adler, Stuart Nadler și iubitului meu soț pentru că sunt niște cititori atât de inteligenți. Mulțumesc familiei mele: Straubs, Royals și micului, dar viteazului Fusco-Straubs.

Mulțumesc, ca de obicei, celor de la Riverhead Books, în special vajnicilor Megan Lynch, Geoff Kloske, Claire McGinnis, Ali Cardia și Jynne Martin.

Și mulțumesc în mod special fiului meu, răbdătorul călător, pentru că a așteptat până ce am terminat cartea, ca să se nască.